

Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 37
24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1939 - Δ΄.

'Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ 'Ανωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
'Αριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδὸς Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχους 37 – 24 'Ιουνίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ	μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. 'Αγγλίας 1
'Αμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

'Η «Νεολαία» εἶναι ἀσφαλῶς τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ καὶ ἠθικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν ἀπομακρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ κύκλου, ἀλλὰ τοὐναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνεῦμά του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του κατὰ τὸν 'Οκτώβριον. 'Επίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικόν των σύνδεσμον πρὸς τὴν ὅλην 'Οργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μὲ τόσην ἐνημερότητα ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

'Αλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν» εὑρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον ἔργον της.

Ἡ Νεολαία

Βασίλειος

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΚΑΝΟΝΑΣ ΖΩΗΣ

Θὰ συνεχίσωμε ἐπάνω στὸ ἴδιο θέμα ποὺ ἐξεθέσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τοὺς θαυμασίους λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τοὺς νέους. Τοὺς λόγους, ποὺ τοὺς δίδει ἰδιαιτέραν ἐπικαιρότητα ἡ ἐποχὴ τοῦ χρόνου. Ἡ ἐποχὴ ποὺ χιλιάδες νέων εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πάρουν τὴ μεγάλη τους ἀπόφασι. Νὰ ἐκλέξουν τὸ στάδιο ποὺ θ' ἀκολουθήσουν στὴ ζωή τους.

Ἐξηγήσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο τὰ ἄτοπα καὶ τὶς ζημίες, τὶς ἀτομικὲς καὶ τὶς γενικὲς ζημίες, ποὺ θὰ ἦτο ἀναπότρεπτο νὰ προκύψουν ἂν ἡ ἀπόφασις καὶ ἡ ἐκλογὴ ἦτο κακή. Ἐδείξαμε καὶ ὠνομάσαμε τὴν πηγὴ καὶ τὴν αἰτία τῆς κακῆς ἐκλογῆς. Ἐδείξαμε καὶ ὠνομάσαμε ἐπίσης τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἠμπορεῖ ὁ καθένας νὰ ξεφύγη τὸν κίνδυνο τῆς κακῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς κακῆς ἐκλογῆς, ποὺ θὰ βαρύνη ἐπάνω του καὶ ἐπάνω στὸ σύνολο, γιὰ ὅλη τὴ ζωή.

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἁπλοῖ, λακωνικοὶ καὶ σαφεῖς, ὅπως εἶναι πάντα σαφὲς τὸ σοφόν, δείχνουν καθαρὰ αὐτὸν τὸν τρόπο. Καὶ δὲν εἶναι μόνον ποὺ δείχνουν τὸν τρόπο. Δίνουν καὶ τὸ ἴδιο τὸ κλειδὶ τῆς σωστῆς ἐκλογῆς. Ἀσφαλίζουν τὸν καθένα ἀπὸ τὸ μοιραῖο λάθος, ποὺ καὶ τὴν ἰδική του τὴν ἀτομικὴ ζωὴ θὰ συνέτριβε καὶ θ' ἀφαιροῦσε ἀπὸ τὸ σύνολο καὶ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τοῦ συνόλου γόνιμη δύναμι. Εἴδαμε ποῦ μπορεῖ, ποῦ εἶναι μοιραῖο νὰ καταντήση ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν θὰ εἶχε ἄλλην θεμελίωσιν ἀπὸ τὸ πῶς νὰ γίνη κάτι καὶ νὰ φθάση κάπου. Τώρα θὰ πάρωμε τὸν ἄλλον τύπο, αὐτὸν ποὺ ἦταν ὡς τώρα σπανιώτερος εἰς τὴν ζωήν μας. Τὸν τύπο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θέλει ὁ Ἀρχηγός. Αὐτὸν ποὺ δὲν ξεκινᾷ νὰ γίνη, ἀλλὰ νὰ κάμη κάτι. Αὐτός, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ θὰ θέση στὸν ἑαυτό του τὸ δίλημμα τῆς ἐκλογῆς, τὸ πρῶτο ποὺ θὰ σκεφθῇ θὰ εἶναι ἕνα πρᾶγμα. Νὰ εἶναι ἀληθινὸς μὲ τὸν ἑαυτό του. Καὶ τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ἀληθινὸς μὲ τὸν ἑαυτό του ἀπαιτεῖ κάτι ἄλλο. Νὰ εἶναι αὐστηρὸς καὶ δίκαιος στὴν κρίσι του γιὰ τὸν ἑαυτό του. Νὰ ἔχη ζυγιάσει τὸν ἑαυτό του ἔτσι, ποὺ νὰ ξέρη περίπου, ἂν ὄχι ἀκριβῶς, τὸ ἴδιο του τὸ βάρος καὶ τὴ δύναμί του ἀλλὰ καὶ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς ἀδυναμίες του. Αὐτὴ ἡ προϋπόθεσις τοῦ αὐτοελέγχου, ποὺ δὲν χρειάζεται σχεδὸν καθόλου στὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν θέτει στὸν ἑαυτό του ἄλλον σκοπὸ παρὰ τὸ πῶς νὰ γίνη κάτι καὶ νὰ πιάση τόπο μὲ κάθε τρόπο, εἶναι

ἀπαραίτητη γιὰ τὸν ἄλλο, γιὰ τὸν τύπο ποὺ ἔνοιωσε πὼς τὸ νὰ γίνῃ κανεὶς δὲν εἶναι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ σκοπός, παρὰ μόνον ἐφ' ὅσον ἔχει καὶ πρόκειται νὰ κάμῃ κάτι. Γι' αὐτὸν τὸν δεύτερο τύπο, ποὺ ἔνοιωσε ὅτι μόνο ἐκεῖνο ποὺ θὰ κάμῃ θὰ δικαιώσῃ καὶ στὴν ἰδική του καὶ στῶν ἄλλων τὴ συνείδησι τὸ νὰ γίνῃ κάτι, ὅλη ἡ ὄψις ἀλλὰ καὶ ἡ προοπτικὴ ὅλη τῆς ζωῆς ἐμφανίζεται ἀλλοιώτικη. Αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ γελιέται οὔτε νὰ γελᾷ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους. Εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ λυτρωμένος ἀπὸ τὸ ψεῦδος. Εἶναι ἀληθινὸς ὁ ἴδιος καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀληθινὸς δὲν μπορεῖ νὰ ξεγελασθῇ οὔτε νὰ ξεγελάσῃ τὸν ἑαυτό του μὲ τὴν ἐξωτερικὴ λάμψι καμμιᾶς ἐπιτυχίας, ποὺ δὲν φέρνει τὴ δικαίωσί της μέσα της. Ποὺ δὲν δικαιώνεται ἀπὸ τὰ ἴδια της τὰ ἔργα. Φυσικὰ ὁ τύπος αὐτὸς δὲν θὰ μπορῇ νὰ βρίσκῃ ποτὲ ἱκανοποίησι σὲ κάτι ποὺ θὰ εἶναι ἄδειο καὶ κούφιο. Δὲν θὰ τοῦ λείπῃ βέβαια — ἐκτὸς μόνον ἂν δὲν εἶναι φυσιολογικὸς καὶ φυσιολογικὰ ὁμαλὸς ἄνθρωπος — οὔτε ἡ θέλησις οὔτε ἡ ὄρεξις νὰ προκόψῃ καὶ νὰ πάῃ μπροστά. Θὰ εἶναι φιλόδοξος καὶ τολμηρός, ὅπως πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὅπως εἶναι κάθε φυσιολογικὰ ἄρτιος ἄνθρωπος. Θὰ διαφέρῃ ὅμως ἀπὸ τὸν ἄλλον τύπο, ποὺ ἔχομε περιγράψει στὸ προηγούμενο ἄρθρο, ἀπὸ τὴν ἀπόφασι νὰ εἶναι ἀληθινὸς καὶ νὰ κάμῃ καὶ τὴν ζωή του ἀληθινὴ καὶ γεμάτη, ὅπως εἶναι ἀληθινὴ καὶ γεμάτη ἡ ζωὴ τοῦ δένδρου, ποὺ κάμνει καρπό. Θὰ τρέξῃ βέβαια κι' αὐτὸς στὸ στίβο τῆς ζωῆς καὶ θὰ θέλῃ νὰ φθάσῃ. Γιατὶ ἡ θέλησις τοῦ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ φθάνῃ ὑπάρχει στὸν κάθε ζωντανὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ καὶ ὅταν θὰ τρέχῃ θὰ εἶναι αὐστηρὸς μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ δίκαιος μὲ τοὺς ἄλλους. Καὶ αὐτή του ἡ ἀρετή, ποὺ θὰ πηγάζῃ πάντα ἀπὸ τὴν πρωταρχική του ἀπόφασι νὰ εἶναι ἀληθινός, θὰ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸν συγκρατῇ ἀπὸ τὸ νὰ τρέχῃ ἄσεμνα καὶ ν' ἀσχημίζῃ καὶ τὸν στίβο καὶ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τὴ ζωή. Θὰ τὸν συγκρατῇ καὶ θὰ τὸν σώζῃ ἀπὸ τὸ ἄθλιο ποδοπάτημα καὶ τὸν χυδαῖο διαγκωνισμὸ τὸ ἀπόθεμα τοῦ αὐτοσεβασμοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ξεκινήσῃ. Κι' ἐπειδὴ θὰ ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ ἀπόθεμα καὶ ἐπειδὴ δὲν σέβεται τοὺς ἄλλους παρὰ ἐκεῖνος μόνο ποὺ δὲν σέβεται τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, θὰ εἶναι ὁ δρόμος του μέσα στὸ στίβο τῆς ζωῆς ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κάθε ταπεινότητα καὶ ἀπὸ κάθε ἀσχημία. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπόφασι ποὺ πῆρε ξεκινῶντας θὰ εἶναι νὰ κάμῃ κάτι καὶ μὲ αὐτὸ ποὺ θὰ κάμῃ νὰ δικαιώσῃ τὴ ζωή του, δὲν θὰ τοῦ λείπῃ ὁ ἀνδρισμὸς ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ τιμᾷ τοὺς συνοδοιπόρους του τῆς ζωῆς καὶ τοὺς συναθλητὰς τοῦ κοινοῦ στίβου καὶ ν' ἀναγνωρίζῃ, χωρὶς αἴσθημα κατωτερότητος, ἀλλὰ ὑπερήφανα καὶ μὲ χαρὰν ἀληθινή, τὰς ἐπιδόσεις τῶν συναθλητῶν του καὶ νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἥρεμος καὶ μὲ ὅλη τὴ γαλήνη τῆς ἀληθινῆς ἀνωτερότητος, τὴ θέσι ποὺ τοῦ ἀνήκει, ἀφίνοντας μὲ ἴση γαλήνη σ' ἐκείνους τὴ θέσι ποὺ μὲ τὴν ἀξιωσύνη τους κατέκτησαν.

Ἔτσι ἀκολουθῶντας τὸ λόγο τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ ἐλέχθη γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς νέους ποὺ τὸν ἄκουαν ἕναν πρακτικὸ τρόπο ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος τῆς κοινωνικῆς των σταδιοδρομίας καὶ ποὺ ἅμα τὸν ἀναλύῃ κανεὶς εἰς ὅλο του τὸ βάθος συναρμολογεῖ ἠθικὸν κώδικα πλήρη καὶ κανόνα ζωῆς, δὲν βρίσκομε μόνο τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴν καλλίτερη λύσι τοῦ προβλήματος ποὺ ἀπασχολεῖ τὸ μεμονωμένον ἄτομον, ἀλλὰ προχωροῦμε πολὺ μακρυὰ καὶ δίδουμε λύσι στὸ πλέον ἀγωνιῶδες πρόβλημα τῆς ἐποχῆς, στὸ ἴδιο τὸ καθολικὸ κοινωνικὸ πρόβλημα. Γιατὶ φθάνει νὰ θέλωμε νὰ βλέπωμε καθαρά, ἔξω ἀπὸ τυποποιημένες θεωρίες, ποὺ ἔχουν κι' ὅλας καταπέσει καὶ χρεωκοπήσει στὶς ἀπόπειρες ποὺ ἔγιναν νὰ ἐφαρμοσθοῦνε πρακτικῶς καὶ ἐστοίχισαν στὸν κόσμο καὶ στὴν ἀνθρωπότητα καταστροφὲς καὶ θυσίες ὅσες δὲν ἐπροξένησεν ὁ παγκόσμιος πόλεμος σ' ὅλη του τὴ διάρκεια — μιὰ θὰ βροῦμε καὶ μοναδικὴ αἰτία καὶ πηγὴ κάθε κοινωνικῆς ἀναστατώσεως καὶ κάθε κοινωνικῆς μεταβολῆς, εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς. Τὴν κατάπτωσι καὶ τὴν χρεωκοπία τῶν ἡγετικῶν δυνάμεων καὶ τῆς ἰθυνούσης Κοινωνίας. Καὶ αἱ ἡγετικαὶ δυνάμεις τῆς Κοινωνίας ξεπέφτουν καὶ χρεωκοποῦν κατὰ κανόνα καὶ μοιραίως ἐκεῖ ὅπου, γιὰ ὁποιον λόγο, εἰς τὴν διεκδίκησιν τῆς κοινωνικῆς ἡγεσίας ἔπαυσε νὰ λειτουργῇ αὐστηρὰ τὸ κριτήριον τῆς ἀληθινῆς ἀξίας. Ἀλήθεια, μιὰ Κοινωνία, ποὺ ἐξέχασε καὶ παρέλειψε ν' ἀπαιτῇ ἀπὸ τοὺς νέους της «νὰ κάμουν» καὶ ἀνέχεται αὐτοὺς ποὺ θέλουν μόνο «νὰ γίνουν», φέρει μέσα της ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς παρακμῆς καὶ τῆς φθορᾶς καὶ εἶναι καταδικασμένη νὰ πέσῃ. Γιατὶ δὲν εἶναι καθόλου — κι' ἂς λέγουν ὅ,τι θέλουν οἱ πιστοὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ — ἡ πάλη γιὰ τὴν διεκδίκησι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν ὁ νόμος ποὺ κυβερνᾷ τὴν ἱστορία, ἀλλὰ ἡ ἅμιλλα γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς κοινωνικῆς ἡγεσίας. Καὶ ὅταν τὴν κοινωνικὴ ἡγεσία ἀσκοῦν οἱ ἄξιοι, οἱ καλλίτεροι, οἱ πραγματικὰ ἄριστοι, ἡ Κοινωνία ἱεραρχεῖται αὐτομάτως, γιατὶ ἡ ἱεραρχία ὑπάρχει εἰς τὴν ἀνθρώπινη φύσι καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ ἀνθρώπινο καὶ πιὸ φυσικὸ ἀπὸ τὸ νὰ δαμάζεται ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ὁμοίου του, φτάνει ἡ ὑπεροχὴ νὰ εἶναι ὄχι μονάχα πραγματική, ἀλλὰ καὶ πλήρης.

Κδς.

ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΚΑ ΚΡΑΤΗ ΗΝΩΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΛΟΝΗΤΟΝ ΘΕΛΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

«Κύριε Ὑπουργὲ καὶ ἀγαπητὲ φίλε,

«Ἡ παρουσία σας ἐδῶ ἀποτελεῖ μίαν λαμπρὰν ἐκδήλωσιν τῆς ἀκαταλύτου φιλίας καὶ τῆς στενῆς ἀλληλεγγύης ἡ ὁποία συνδέει τὴν Ρουμανίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

»Ἀλλὰ συγχρόνως ὑπογραμμίζει τὴν κοινὴν ἐπιθυμίαν μας ὅπως ἔλθωμεν ἐκ νέου εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὴν τελευταίαν συνάντησίν μας εἰς τὸ Βουκουρέστιον καὶ ὅπως ἐντὸς μιᾶς ἀτμοσφαίρας ἐγκαρδιότητος καὶ ἐμπιστοσύνης ἀνταλλάξωμεν τὰς σκέψεις μας ἐπὶ τῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τόσον τὰς δύο χώρας μας, ὅσον καὶ τὸ σύνολον τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως, ἐνώπιον μιᾶς διεθνοῦς καταστάσεως, ἡ ὁποία γεννᾷ τὰς σοβαρωτέρας τῶν φροντίδων, ἀλλ' ἡ ὁποία ἐλπίζομεν σταθερῶς ὅτι θέλει ἐξελιχθῆ συντόμως πρὸς τὸν κατευνασμὸν καὶ τὴν συνεννόησιν.

»Θὰ ἦτο ἄρνησις τῆς λογικῆς τὸ νὰ ὑποθέσῃ κανείς, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ὅτι οἱ ἐξέχοντες πολιτικοὶ ἄνδρες οἱ ὁποῖοι διαχειρίζονται τὰς τύχας τοῦ κόσμου δὲν ἐμπνέονται ὑπὸ τῆς αὐτῆς φιλειρηνικῆς θελήσεως ἡ ὁποία ἐμψυχώνει ὅλους τοὺς λαούς.

»Αἱ δύο χῶραί μας, ἐμφορούμεναι ὑπὸ κοινοῦ ἰδεώδους, συνδεόμεναι διὰ μιᾶς φιλίας τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος κατέστησεν ἰσχυροτέραν, ἡνωμέναι διὰ τῆς ταὐτότητος τῶν συμφερόντων των καὶ τῶν παραδόσεών των, δὲν ἔπαυσαν νὰ ἀφιερώνουν τὴν δρᾶσιν των εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς εἰρήνης».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΠΟΣΙΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ κ. ΓΚΑΦΕΝΚΟ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΔΟΘΕΝ ΓΕΥΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΜΕΓΑΛΗΝ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΝ»

«Κύριε Πρόεδρε,

Ἡ θερμή σας ὑποδοχὴ καὶ οἱ φιλόφρονες καὶ ὡραῖοι λόγοι σας ηὔξησαν ἔτι περισσότερον τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ᾐσθάνθημεν προσεγγίζοντες τὰ ἑλληνικὰ παράλια. Ἡ τόσον στοργικὴ καὶ τόσον ἐγκάρδιος ἀτμόσφαιρα, ἡ ὁποία μᾶς περιβάλλει ἐνταῦθα, ἐξυπνᾷ ἐντός μας τὸ ἰσχυρὸν αἴσθημα τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων, τὰ ὁποῖα ἑνώνουν ἀδελφικὰ τὸν ἑλληνικὸν καὶ τὸν ρουμανικὸν λαόν.

»Γνωρίζετε ἀναμφιβόλως ὅτι ἀπὸ τῆς τελευταίας μας συναντήσεως ἐπεχείρησα μακρὸν ταξίδιον ἀνὰ τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας ὡς ἐκπρόσωπος τῆς χώρας μου καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Καρόλου. Ὅταν, σήμερον, διέκρινα μακρόθεν ὑπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ἱερὸν Βράχον καὶ τοὺς λευκοὺς στύλους τοῦ ναοῦ τῆς Θεᾶς τῆς Σοφίας, ἠννόησα ὅτι ἔφθασα εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου μου. Ὁ ναὸς οὗτος μὲ τὰς τελείας του ἀναλογίας μήπως δὲν ἐκφράζει τὴν ἰδέαν τῆς ἑνότητος τῆς Εὐρώπης, κληρονόμου τοῦ λαμπροτέρου πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ποτέ, καὶ μὲ τὰ θαυμάσια καὶ ὅμως θλιβερὰ ἐρείπιά του ἀποτελεῖ βαρυσήμαντον προειδοποίησιν δι' ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ ἤθελον νὰ καταστρέψουν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸ κοινὸν κληροδότημα;

»Ἐδώσαμεν εἰς τὴν συνεννόησίν μας τὸ ὄνομα τῆς κεντρικῆς ἐκείνης ὀροσειρᾶς, ἥτις ὑψοῦται ἐν τῷ μέσῳ τῶν χωρῶν μας. Ἀλλ' ἡ ὀροσειρὰ τῶν Βαλκανίων δὲν ἐξήσκησε ποτὲ ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν, οὔτε ἐπὶ τῆς Γιουγκοσλαυΐας, ἡ ὁποία φθάνει σήμερον μέχρι τῶν κρασπέδων τῶν Ἄλπεων, οὔτε ἐπὶ τῆς Ρουμανίας, τῆς ὁποίας ὁ λαὸς ζῇ ἐπὶ τῶν κλιτύων τῶν Καρπαθίων, οὔτε ἐπὶ τῆς Τουρκίας, ἥτις ἔχει τὰ εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν ὄρη της, οὔτε τέλος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας οἱ Θεοὶ εἶχον πάντοτε τὴν κατοικίαν των εἰς τὸν Ὄλυμπον. Ἐὰν ἠθέλομεν νὰ θέσωμεν τὴν συνεννόησίν μας ὑπὸ τὸ ἔμβλημα ἑνὸς προστατευτικοῦ ὄρους, θὰ εἴχομεν ἐκλέξει τὸν μικρότερον ἐξ ὅλων τῶν λόφων, ἐκεῖνον, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου αἰσθανόμεθα τὴν χαρὰν ὅτι εὑρισκόμεθα σήμερον μεταξὺ ὑμῶν καὶ ὁ ὁποῖος, παρὰ τὸ μικρόν του ὕψος, κυριαρχεῖ, ὑπὲρ τὰς 3.000 ἔτη, ὅλων τῶν κορυφῶν».

Η ΜΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ὁ δημοσιευθεὶς τὴν περασμένην ἑβδομάδα περὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως νόμος συνεχίζει καὶ συμπληρώνει τὴν ἐκπαιδευτικὴν μεταρρύθμισιν, ποὺ ἤρχισεν ἀμέσως μετὰ τὴν αὐγουστιανὴν μεταβολήν. Ἡ ἔννοια καὶ οἱ σκοποὶ τῆς μεταρρυθμίσεως δὲν εἶναι καθόλου ἄγνωστοι εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Νεολαίας». Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν ἠσχολήθημεν ἐν πλάτει μὲ αὐτοὺς τοὺς σκοπούς. Ἤδη πολὺ πρὸ τῆς αὐγουστιανῆς μεταβολῆς εἶχε γίνει ἀντιληπτὸν ἀπὸ ὅλους ὅτι ἡ μέση ἐκπαίδευσις, μονοπλεύρως καὶ μονομερῶς κλασσική, μὲ τὸν πληθωρισμὸν τῶν γυμνασίων καὶ τῶν ἡμιγυμνασίων, εἶχεν ἀποβῆ κέντρον ἐκτροπῆς τῆς νέας γενεᾶς τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ κάθε γόνιμον καὶ παραγωγικὴν ἐργασίαν καὶ ἑστία δημιουργίας πνευματικῶν προλεταρίων, τοὺς ὁποίους ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπορροφᾷ καὶ ν' ἀπασχολῇ ἐπωφελῶς ἡ ἑλληνικὴ Κοινωνία καὶ ἡ συνέχισις τῆς αὐξήσεως τῶν ὁποίων, ἦτο πεπρωμένον νὰ περιπλέκῃ ἀκόμη περισσότερον τὸ ἤδη ἄλλως τε ἀρκετὰ πολύπλοκον καὶ δυσχερές, τότε ἰδίως, κοινωνικὸν ζήτημα τῆς χώρας.

Ἡ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία προῆλθεν ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἦτο ὑποχρεωμένη μεταξὺ τόσων ἄλλων ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὸ ζήτημα τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, καὶ φυσικὰ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ νέον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἔφερε μαζί της καὶ ποὺ εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς παραγωγικῆς ἀπασχολήσεως τῶν δυνάμεων τοῦ Ἔθνους ἦτο πνεῦμα ὀρθοῦ προσανατολισμοῦ καὶ ἁρμοδίας χρησιμοποιήσεως ἰδιοφυϊῶν καὶ ἱκανοτήτων. Οἱ θεσπισθέντες ἀμέσως μετὰ τὴν αὐγουστινιανὴν μεταβολὴν περιορισμοὶ τῆς κλασσικῆς ἐκπαιδεύσεως, διὰ τῆς καταργήσεως ἑνὸς ἀριθμοῦ ἡμιγυμνασίων καὶ γυμνασίων, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ρύθμισις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐγγραφομένων εἰς τὰ ἀνώτατα ἐκπαιδευτήρια, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ εἶναι παρὰ μέτρα ἀμέσου καταστολῆς μιᾶς ἐπικινδύνου ροπῆς, ἡ ὁποία ὤφειλε νὰ καταπολεμηθῇ ριζικῶς, εἰς τὴν πηγήν της, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ περιορισθῇ ἡ ἔντονος καὶ χαρακτηριστικῶς ἑλληνικὴ ἔφεσις τῶν νέων πρὸς τὴν μάθησιν καὶ τὴν παιδείαν. Τὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἦτο νὰ ρυθμισθῇ λογικῶς καὶ νὰ καθοδηγηθῇ ἡ ἐκπαίδευσις κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε καὶ ἡ φυσικὴ ἔφεσις τῶν νέων πρὸς τὴν παιδείαν νὰ μὴ περιορίζεται, νὰ δίδωνται ὅμως εἰς αὐτοὺς εἰς τὰ σχολεῖα τὰ ἐφόδια μὲ τὰ ὁποῖα καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ ἀτομικοῦ των βιοπορισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς των σταδιοδρομίας νὰ λύεται κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικὸν καὶ νὰ τροφοδοτοῦνται ἐπαρκῶς ὅλοι οἱ κλάδοι καὶ ὅλοι οἱ τομεῖς τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας μὲ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀνάπτυξίν των στελέχη τόσον κατ' ἀριθμὸν ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως καταρτίσεως. Διότι μὲ τὸ παλαιὸν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα συνέβαινε τοῦτο. Ἐνῷ ηὔξανον συνεχῶς καὶ δυσαναλόγως πρὸς τὰς παρουσιαζομένας ἐν τῇ Κοινωνίᾳ ἀνάγκας οἱ ἀπόφοιτοι γυμνασίων, οἱ κάτοχοι πτυχίων ἐμπορικῶν σχολῶν, οἱ νομικοί, οἱ ἰατροί, οἱ μαθηματικοί, οἱ φιλόλογοι, ἀκόμη δὲ καὶ οἱ χημικοὶ καὶ οἱ μηχανικοί, ἐνῷ ἐπλεόναζον δηλαδὴ οἱ ἀπόφοιτοι ἀνωτέρων καὶ ἀνωτάτων θεωρητικῶν σχολῶν, ἐνῷ συγχρόνως ηὔξανον καὶ οἱ ἀπόφοιτοι ἀνωτάτων σχολῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ἦτο τελείως ἀνεπαρκὴς καὶ εἰς πλείστους κλάδους ἀνύπαρκτος ἡ μέση τεχνικὴ ἐκπαίδευσις, τῆς ὁποίας τόσην ἀνάγκην εἶχεν ἡ χώρα εἰς μίαν περίοδον ρωμαλέας προσπαθείας διὰ τὴν σύντονον ὀργάνωσιν ὅλων τῶν πηγῶν τοῦ φυσικοῦ καὶ τεχνητοῦ της πλούτου, τῆς γεωργίας, τῆς κτηνοτροφίας, τῆς ἁλιείας, τῆς βιομηχανίας, τῶν συγκοινωνιῶν. Ὁ δημοσιευθεὶς νόμος ὀργανώνει τὴν μέσην ἐκπαίδευσιν μὲ σαφῆ διάθεσιν νὰ θεραπεύσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ ἄτοπα. Ἡ νέα μορφὴ τοῦ ἀστικοῦ σχολείου, τὴν ὁποίαν προβλέπει ὁ νόμος αὐτός, διαφοροποιουμένη κατὰ τόπους, ἀναλόγως πρὸς τὰς ἑκασταχοῦ δυνατότητας καὶ ἀνάγκας, σκοπὸν ἔχει καὶ τὴν νόμιμον καὶ ἐπαινετὴν ἔφεσιν πρὸς ἀπόκτησιν ἀρτίας ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως τῶν νέων νὰ ἱκανοποιήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὸ μέγα κενὸν τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἀπὸ ἀπόψεως μέσης τεχνικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν χώραν. Παραλλήλως μὲ τὸν νέον τύπον τοῦ γυμνασίου καὶ μὲ τὰς προσθέτους δύο λυκειακὰς τάξεις ἐξασφαλίζεται ἡ ἀρτία κατάρτισις τῶν νέων οἱ ὁποῖοι θὰ προχωρήσουν εἰς ἀνωτέρας σπουδάς.

Τοιουτοτρόπως ἡ μέση ἐκπαίδευσις προσαρμόζεται σταθερῶς πρὸς τὰς νέας κοινωνικὰς καὶ παραγωγικὰς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ ἀποκτᾷ συνδυασμένως, μαζὶ μὲ τοὺς καθαρῶς μορφωτικοὺς καὶ πρακτικοὺς σκοπούς, τῶν ὁποίων ἐστερεῖτο μέχρι σήμερον. Καὶ διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀξίζει νὰ χαιρετισθῇ ὁ δημοσιευθεὶς νόμος ὡς μέτρον θεμελιώδους σημασίας διὰ τὴν νεολαίαν το˜ Ἔ^νους καὶ διὰ τὴν Χώραν.

Στὸ περιθώριον

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΜΑΣ

Αἱ ἐντυπώσεις τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας, ἥτις μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον Παῦλον καὶ τὸν Κυβερνητικὸν ἐπίτροπον κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλον παρέστη εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Ρουμανικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Στράτζα Τσέρι—ἤτοι Φρουροὶ τῆς Χώρας—εἶναι πλέον ἢ ἐνθουσιώδεις.

Τόσον τὸ ἐπίσημον Ρουμανικὸν Κράτος, ὅσον καὶ ἡ ὀργάνωσις Στράτζα Τσέρι, ἐπεδαψίλευσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀντιπροσωπείαν ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις.

Βαθεῖαν ἐπίσης ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὴν Ἑλληνικ.,. ἀντιπροσωπείαν ἡ ἀρτία ὀργάνωσις τῆς Ρουμανικῆς Νεολαίας, αἱ ἐγκαταστάσεις της καὶ τὰ μέσα ἐκπαιδεύσεως τῶν νεαρῶν Ρουμανοπαίδων. Οἱ Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι ἔσχον ἐπίσης τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσουν τὸν ὀργανισμὸν τῆς Ρουμανικῆς Νεολαίας. Μετὰ συνεργασίαν τῶν ἁρμοδίων Ρουμανικῶν ἀρχῶν τῆς Στράτζα Τσέρι καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας, ἀπεφασίσθη ὅπως ὁμάδες Ἑλλήνων φαλαγγιτῶν καὶ Ρουμάνων Φρουρῶν τῆς Χώρας ἀνταλλάξουν ἐπισκέψεις διὰ νὰ γνωρισθῇ ἐκ τοῦ πλησίον ἡ Νεολαία τῶν δύο φίλων καὶ συμμάχων λαῶν.

Αἱ ἐπισκέψεις τῶν μελῶν τῶν δύο ὀργανώσεων θὰ ἀρχίσουν προσεχῶς.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Κάρολος μετὰ τὸ πέρας τῶν ἑορτῶν ἐπαρασημοφόρησεν ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας.

ΙΔΙΟΦΥΪΑΙ

Ὁ ἡμερήσιος τύπος ἀνήγγειλε μίαν περίπτωσιν ἀπὸ τὰς πολλὰς αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζουν τὴν ἰδιοφυΐαν ποὺ τόσον συχνὰ συναντᾶται εἰς τὰ μαθητικά μας βάθρα: Τὴν φορὰν αὐτὴν πρόκειται περὶ τοῦ ἐκ Πόντου μαθητοῦ Κ. Μοσκοφίδου φοιτῶντος εἰς τὸ Δ' Γυμνάσιον Θεσσαλονίκης, ὁ ὁποῖος μετασχὼν εἰς διαγωνισμὸν Παρισινοῦ Μαθηματικοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον προεκήρυξε τὴν λύσιν τριῶν δυσκολωτάτων προβλημάτων, γεωμετρίας, ἀλγέβρας καὶ τριγωνομετρίας, ἔλυσε καὶ τὰ τρία, λαβὼν τὸ πρῶτον βραβεῖον μετ' ἐπάθλου φράγκων γαλλικῶν πεντακοσίων, ἀναδειχθεὶς πρῶτος μεταξὺ ἑκατοντάδων μαθητῶν, μετασχόντων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου. Ὁ Κ. Μοσχοφίδης εἶναι μόλις 16ετὴς καὶ αἱ πληροφορίαι τὸν φέρουν ὄχι μόνον ἰδιοφυῆ ἀλλὰ καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐργατικὸν καὶ ἐπιμελῆ καὶ χρηστὸν τὸ ἦθος.

Ἡ ἰδιοφυΐα εἶναι βέβαια ἕνα μέγα φυσικὸν ἀγαθόν, ἡ ἐργατικότης ὅμως καὶ ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ χρηστότης εἶναι τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα μὲ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ συνοδεύεται διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἀξίαν της.

Στό περιθώριον

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΑΛΗΘΕΙΑ

Εἰς τὰς βαρυσημάντους δηλώσεις του πρὸς τοὺς Ἕλληνας δημοσιογράφους ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρουμανίας κ. Γκαφένκο ὑπέμνησε μίαν ἀλήθειαν ἰδιαιτέρως ἐπίκαιρον. Εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἱστορία πιστοποιεῖ, ὅτι κάθε φορὰν ποὺ συνησπίσθησαν τὰ Βαλκανικὰ Κράτη, ἐκεῖνοι ἐκ τῶν Βαλκανικῶν λαῶν οἱ ὁποῖοι διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον ἔμειναν ἐκτὸς τοῦ συνασπισμοῦ των ἢ ἔλαβον ἀπέναντί του στάσιν ἐχθρικήν, ἐτιμωρήθησαν ἐκ τῶν πραγμάτων». Πόσον ἡ πιστοποίησις αὐτὴ τοῦ Ρουμάνου φίλου μας εἶναι ἀκριβὴς μαρτυρεῖ ἡ πρόσφατος, ἀλλὰ καὶ ἡ παλαιοτέρα ἱστορία τῆς Βαλκανικῆς. Καὶ ἡ μαρτυρία της ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προειδοποίησις πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐκρατήθησαν μακρὰν τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως μολονότι αὕτη ἀπὸ τῆς συστάσεώς της διεκήρυξεν ὅτι θὰ ἦτο πάντοτε ἀνοικτὴ δι' ὅλους τοὺς συνοίκους λαούς.

Ο ΗΛΙΟΣ, Ο ΑΕΡΑΣ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Τὸ Ὑπουργεῖον Κρατικῆς Ὑγιεινῆς ἐδημοσίευσε χρησίμους ὁδηγίας διὰ τὰ ἡλιόλουτρα, τὰ ἀερόλουτρα καὶ τὰ θαλάσσια λουτρά.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ τόσην ἔκτασιν ἔλαβον εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ θεριναὶ αὐταὶ ἀπολαύσεις, παρετηρήθη ὅτι αἱ ἐν μέτρῳ ὑγιεινότατες αὐτὲς συνήθειες ἐξετράπησαν σὲ ὑπερβολὲς ποὺ ἔφεραν ἀντίθετα ἀκριβῶς ἀποτελέσματα, πνιγμοὺς καὶ ἄλλα πολυάριθμα δυστυχήματα καὶ καταστροφὰς τῆς ὑγείας μὲ τὴν παρατεινομένην ἄσκησιν ἐπ' αὐτῶν.

Καὶ ἦσαν πράγματι λίαν ἐπίκαιροι αἱ ὁδηγίαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ἐνάρξεως τῆς λουτρικῆς περιόδου.

Ἡ ἐξελικτικὴ ἐπαύξησις τῶν χρονικῶν ὁρίων τῆς παραμονῆς μέσα στὸ νερό, τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα εἶναι ἀναγκαιοτάτη. Ὁ Ἑλληνικὸς ἥλιος ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἥλιον τῶν βορείων χωρῶν εἶναι καυστικώτατος, γεμᾶτος ἀπὸ ὑπεριώδεις ἀκτῖνας, ἡ δὲ παρατεταμένη ἔκθεσις τοῦ σώματος ὑπ' αὐτόν, συντελεῖ ἀντὶ καλοῦ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν διαφόρων ἀσθενειῶν καὶ δὴ τῆς φυματιώσεως. Νέα σώματα ὑποσιτιζόμενα ἰδίως εἶναι ἄκρως ἐπικίνδυνον νὰ παρατείνουν τὴν ἡλιοθεραπεῖαν των ἢ τὸ θαλάσσιον λουτρόν. Καὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν βαθμούχων τῆς Ὀργανώσεως ἵνα ἀναπτύξωσιν εἰς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας τὰς ὡς ἄνω τόσον χρησίμους κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁδηγίας τοῦ Ὑπουργείου.

ΑΔΡΑ ΚΑΙ ΑΘΟΡΥΒΑ

Τὰ ναυπηγεῖα ποὺ ἐγκαινίασε τὴν περασμένην ἑβδομάδα εἰς τὸν Σκαραμαγκᾶν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, πρέπει νὰ χαιρετισθοῦν καὶ ὡς πραγματοποίησις ἑνὸς ὀνείρου τριῶν ἑλληνικῶν γενεῶν, ἀλλὰ κυρίως ὡς ἡ κατασφάλισις καὶ στερέωσις τῆς ἤδη ἀξιοζήλου ναυτικῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος. Δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς προφήτης διὰ νὰ προείπῃ ἀπὸ τώρα μεγάλην ἀνάπτυξιν εἰς τὰ ἔργα, τῶν ὁποίων ἡ ἐγκαινίασις περιεβλήθη μὲ τόσην ἐπισημότητα. Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι μόνον ἡ χώρα μὲ τὸ μέγα ναυτικὸν παρελθὸν καὶ μὲ τὴν ἄφθαστον ναυτικὴν δόξαν. Εἶναι ἐπίσης ἡ χώρα μὲ τὴν ἐξαιρετικὴν σύγχρονον ναυτικὴν ἐπίδοσιν. Ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ καὶ χωρητικότητος ἐμπορικῶν πλοίων ἡ Ἑλλὰς ἔρχεται μεταξὺ τῶν πρώτων πέντε δυνάμεων εἰς τὸν Κόσμον. Ὑπάρχουν δὲ ὅλαι αἱ δυνατότητες ἀπὸ ἀπόψεως φύσεως καὶ θέσεως τῆς χώρας, καὶ ἰδίως ἀπὸ ἀπόψεως ἱκανοτήτων καὶ παρασκευῆς τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως ὄχι διὰ νὰ διατηρηθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ προαχθῇ αὐτὴ ἡ θέσις. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς μεγαλειτέρας προαγωγῆς τῆς ναυτικῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Κόσμον θὰ εἶναι μεγίστη ἡ συμβολὴ τῶν ναυπηγείων, ποὺ ἔχουν ἐγκαινιασθῆ εἰς τὸν Σκαραμαγκᾶν. Διότι ἡ Κυβέρνησις σοφώτατα προέβλεψε διὰ κατασκευὰς πλὴν τῶν πολεμικῶν καὶ ἐμπορικῶν πλοίων εἰς τὰ νέα ναυπηγεῖα. Μὲ τὸν τρόπον δὲ αὐτὸν ἐθεμελίωσε τὴν κατασφάλισιν τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας τόσον διὰ τὸν πόλεμον ὅσον καὶ διὰ τὴν εἰρήνην.

Τὰ ναυπηγεῖα τοῦ Σκαραμαγκᾶ προορίζονται νὰ κατασκευάζουν ὅλους τοὺς τύπους τῶν πλοίων, τῶν ὁποίων θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τὸ ἑλληνικὸν πολεμικὸν ναυτικόν, ποὺ προορισμός του εἶναι ν' ἀμύνεται τῶν συγκοινωνιῶν καὶ τῶν ἀναπεπταμένων ἀκτῶν μας εἰς θάλασσαν στενὴν καὶ κατάστικτον ἀπὸ νήσους καὶ ἀπὸ ὁρμητήρια. Εἰς τὴν θάλασσαν αὐτήν, τὴν τόσον ἰδιότυπον, εἶναι πολὺ φυσικὸν ὅλως ἰδιότυποι νὰ ἐμφανίζωνται καὶ αἱ ἀμυντικαὶ συνθῆκαι καὶ ἀνάγκαι καὶ δι' αὐτὸ τὸ σημαντικώτερον ἀγαθὸν ποὺ ἀναμένομεν ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ναυπηγεῖα εἶναι ἡ δημιουργία τύπου ἑλληνικῶν πολεμικῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα, μαζὶ μὲ τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν κόστος κατασκευῆς, θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν μεγίστην ὑπὸ τὰς ἰδικάς μας συνθήκας μαχητικὴν ἀπόδοσιν. Τὸ πρόβλημα ποὺ πρόκειται νὰ λυθῇ ἐδῶ δὲν εἶναι νέον. Τὸ ἔλυσαν ὄχι μίαν φορὰν οἱ παλαιότεροι κάτοικοι τῆς χώρας αὐτῆς, ἐπιτυχῶς ἐκμεταλλευόμενοι εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν φυσικὴν διάπλασιν τῶν ἀκτῶν της, ποὺ προσφέρονται δι' ἐνέδρας, διὰ ταχείας καὶ αἰφνιδιαστικὰς ἐπιδρομάς, καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν ἀνδρῶν της, γενναίων καὶ τολμηρῶν ναυτῶν καὶ πολεμιστῶν.

Εἶναι μέγα εὐτύχημα τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως ἀπεφάσισε καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὴν πραγματοποίησιν ἔργου, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπὶ δεκαετηρίδας ἐγίνετο λόγος, εἰς τὴν πραγματοποίησιν ὅμως τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ. Εὐτύχημα μέγα ἐπίσης εἶναι κάτι ἄλλο. Ἡ ἐπάρκεια μὲ τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀντιμετωπισθῇ καὶ ὑπερνικηθῇ αἱ ἄπειροι τεχνικαὶ δυσχέρειαι, μὲ τὰς ὁποίας ἦτο συνυφασμένον τὸ ἐγχείρημα. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ἀποτελεῖ ἀπὸ τοῦδε ἐγγύησιν πολύτιμον διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἔργου. Εὐτύχημα τέλος εἶναι ὅτι ὁ συνδυασμὸς τόσον τῶν πολεμικῶν ὅσον καὶ τῶν ἐμπορικῶν κατασκευῶν, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἀσφαλίζεται ἐν τῇ γενέσει του τὸ ἔργον αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀσφαλίζονται δὲ ταυτοχρόνως ὁμοῦ μὲ τὴν αὐτοτέλειαν τῆς χώρας μας εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ναυτικῆς της ἀμύνης καὶ αἱ ἀνάγκαι ἀνανεώσεως τοῦ ἐμπορικοῦ μας ναυτικοῦ δι' ἐργασίας ἑλληνικῆς. Οὕτως εἰς τὰ ὄντως πολύτιμα πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα παρέχει διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀμύνης τῆς χώρας τὸ ἐγκαινιασθὲν εἰς τὸν Σκαραμαγκᾶν ἔργον, προστίθενται ἄλλα, οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικά, ὑψίστης σημασίας. Δημιουργεῖται μία νέα ἑστία δημιουργίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θ' ἀναδειχθοῦν καὶ ἐπιστήμονες καὶ τεχνικοὶ καὶ ἡ ὁποία θὰ παρέχῃ συγχρόνως ἐργασίαν καὶ μέσα βιοπορισμοῦ εἰς χιλιάδας ἀνθρώπων. Ἡ Κυβέρνησις ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν διετυμπανίσθη, δὲν διεφημίσθη, ἀλλὰ παρεσκευάσθη καὶ ἐξετελέσθη σιωπηρῶς διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ αὐτοῦ ὁ λαὸς ὅταν ἡ προπαρασκευή του εἶχε συντελεσθῆ. Εἶναι καὶ τοῦτο μία ἔνδειξις τοῦ νέου πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου. Τοῦ πνεύματος τοῦ ὁποίου κύρια χαρακτηριστικὰ εἶναι αἱ ἁδραὶ καὶ ἀθόρυβοι πραγματοποιήσεις.

Ψυχαγωγία

Πρὸ ἡμερῶν 1200 Φαλαγγῖται τῆς περιφερείας Πρωτευούσης ἐξέδραμον εἰς Θεσσαλονίκην πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης. Οἱ ἐκδρομεῖς ἀνεχώρησαν δι' εἰδικῆς ἁμαξοστοιχίας.

Ἔτσι ἀναφέρεται συχνὰ κάτω ἀπὸ τὴν στήλη «Ζωὴ καὶ κίνησις τῆς νεολαίας μας». Ἡ ψυχαγωγία ἄρχισε καὶ παίρνει ἕνα πλατὺ περιθώριο μέσα στὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσι Νεολαίας. Ἄρχισε νὰ κατανοῆται βαθειὰ ἡ σπουδαιότης τοῦ τμήματος αὐτοῦ, ποὺ λέγεται «Ψυχαγωγία» καὶ νὰ ἐφαρμόζεται στὴν πρᾶξι μὲ ὅλο τὸν ἐνθουσιασμό, ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἑλληνικὴ νεότητα. Εἶναι καιρὸς νὰ μιλήσουμε ἐδῶ γιὰ τὴ βαθύτερη ἔννοια τῆς κινήσεως αὐτῆς. Γιατὶ ὅ,τι γίνεται καὶ συντελεῖται μέσα στὸ σύνολο αὐτό, ἔχει τὴ βαθειά του ἔννοια καὶ τὸν ἀπώτερό του σκοπό.

Ἡ ἐξέλιξις ἑνὸς λαοῦ σημαίνει τὴν βλάστησι καὶ τὸ μεγάλωμά του.

Ἕνας λαὸς αὐξάνει σὲ ἀριθμὸ ἢ ἐξελίσσεται στὴν ἐμβάθυνσι τῶν προδιαθέσεών του καὶ στὴν ὀξύτητα τοῦ γνησίου ἐνστίκτου του.

Ἡ ἀνάπτυξις αὐτὴ ἑνὸς λαοῦ—ὅπως καὶ ἡ ἀνάπτυξις κάθε ἄλλου ζῶντος ὀργανισμοῦ—γίνεται κάποτε ἀπότομα καὶ μὲ μεγάλη δύναμι ἢ τελεῖται ὑπολανθανόντως, σιγὰ καὶ ἀπαρατήρητα. Ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτὲς τὶς δύο περιπτώσεις ὑπάρχουν καὶ αἱ περίοδοι τῆς κανονικῆς ἀναπτύξεως. Ἀκριβῶς οἱ τελευταῖες γενεὲς ἔζησαν καὶ ζοῦν τὰς περιόδους αὐτὰς τῆς λαϊκῆς ἐξελίξεως ἁπτὰ καὶ φανερά. Ζήσανε τὴν πρὸ τοῦ μεγάλου πολέμου ἥσυχη ἐποχὴ κάπου μερικὲς δεκαετηρίδες στερνὰ ἀπὸ τὸ ξεκαθάρισμα τῶν ἐδαφικῶν μας λογαριασμῶν μὲ τοὺς γείτονάς μας, ἔπειτα τὴν ἀπόλυτο γαλήνη πρὸ τοῦ 1912 καὶ σήμερα ζοῦμε ἐμεῖς τὴν ἐποχὴ μιᾶς τρικυμιώδους ὅλο πρὸς τὰ πρόσω ὁρμῆς.

Σ' αὐτὲς τὶς ἐποχὲς μὲ τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ προσαρμόζονται πάντοτε ἡ οἰκονομία, ἡ παραγωγὴ καὶ τὸ ἐμπόριο, γιατὶ κατὰ φυσικὸν νόμον καὶ οἱ ἐπιθυμίες καὶ οἱ ἀνάγκες ἑνὸς λαοῦ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἐξέλιξί του αὐτή. Σὲ ἐποχές, ποὺ ἡ ἐξέλιξις ἑνὸς λαοῦ σὲ μικρὸ σχετικῶς χρονικὸ διάστημα διανύει μεγάλες ἀποστάσεις γίνονται οἱ ἀπαιτήσεις ἑνὸς λαοῦ μεγαλύτερες παρὰ ἐκεῖνες τὶς ἐποχές, ποὺ ἡ ἐξέλιξις γίνεται ἀργὰ ἢ φαίνεται νὰ ἔχη σταματήσει. Οἱ ἐπιθυμίες καὶ οἱ ἀπαιτήσεις ἑνὸς λαοῦ κεντοῦν τὸ δημιουργικὸ πνεῦμα παρακινῶντας το σὲ τελεία ἐξέλιξι. Μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ, πὼς ὅ,τι ἔχει ἀνάγκην ὁ λαὸς αὐτὸς προσπαθεῖ καὶ νὰ τὸ δημιουργήση. Ὅταν ὅμως τεθῆ ἡ ἀνάπτυξις ἑνὸς λαοῦ σὲ σφαλεροὺς δρόμους, τότε κατ' ἀνάγκην θὰ εἶναι καὶ ἡ οἰκονομία του, ἡ παραγωγή του καὶ γενικὰ ἡ ζωή του σφαλερά.

Ἡ δύναμις τῆς ἐργασίας εἶναι γιὰ ἕναν ἄνθρωπον ἡ πρωταρχική του ἰδιοκτησία. Θὰ πῆ λοιπόν, πὼς μπορεῖ μόνος του νὰ ἀποφασίση πόσο χρόνο μπορεῖ νὰ διαθέση τὴν δύναμιν αὐτὴ κάθε μέρα. Ὅμως αὐτὴ ἡ θέσις ἔχει δύο περιορισμούς. Πρῶτον μπορεῖ τὸ Κράτος ἀπὸ λόγους τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς του νὰ ὁρίση τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας μὲ τὴν βοήθειαν στὸ ζήτημα αὐτὸ τῶν ἐμπειρογνωμόνων. Δεύτερον μπορεῖ ἀπὸ ἐξωπολιτικοὺς λόγους νὰ ὁρισθῆ ὁ χρόνος τῆς ἐργασίας κατόπιν συμφωνίας μὲ ἄλλα κράτη, ἢ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει μπορεῖ ἕνας νικητὴς νὰ ἐπιβάλη διὰ τῆς βίας μεγαλύτερον χρόνον ἐργασίας στοὺς ἡττημένους, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἀνταγωνισθῆ μὲ ἐπιτυχίαν στὶς ξένες ἀγορές.

Ὁ καθορισμὸς τῆς ἐργασίας τῶν 48 ὡρῶν τὴν ἑβδομάδα, δηλαδὴ τοῦ ὀκταώρου, εἶχε τὰ καλά του καὶ τὰ κακά του. Εἴπαμε πὼς μὲ τὴν ἐξέλιξιν ἑνὸς λαοῦ αὐξάνουν καὶ οἱ ἀνάγκες καὶ οἱ ἐπιθυμίες του. Ὅταν ἐλαττωθοῦν οἱ ὧρες τῆς ἐργασίας κατ' ἀνάγκην θὰ ἐλαττωθῆ καὶ ἡ παραγωγή. Ὅμως τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ συμβῆ καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἐπῆλθεν ἡ μηχανοποίησις μὲ πρόδρομο τὴν Ἀμερική, ποὺ ἐπέτυχε κατὰ τὰ 1927)28 τὴν ἀφθονώτερη παραγωγὴ κι' ἔθεσε σὲ δεύτερη μοῖρα τὴν παραγωγὴ τῆς Εὐρώπης.

Στὴν μηχανοποίησιν ὅμως ἠκολούθησε σύντομα καὶ ἡ Εὐρώπη τὴν Ἀμερικὴ καὶ ἄλλαξε ὁλότελα τὸν τρόπο τῆς ἐργασίας. Μηχανὲς πολύπλοκες ἐφευρέθησαν, ἡ ἐργασία γινότανε μὲ τὸ ρολόγι τοῦ δευτερολέπτου. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐλογαριάζετο ἀνάλογα μὲ τὴ δύναμι καὶ τὴν ἐργασία του. Ἡ μηχανὴ μετέδιδε τὸ ρυθμό της καὶ τὴ βιασύνη της στὸν ἄνθρωπο, ποὺ θέλοντας καὶ μὴ ἔπρεπε νὰ προσαρμοσθῆ.

Τώρα δὲν εἶναι δυνατὸ πιὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ σ' ὅλη του τὴν ἔκτασι νὰ κατασταλῆ, γιατὶ ὅπως εἴπαμε μὲ τὴν ὁρμητικὴ ἐξέλιξι τῶν λαῶν μεγάλωσαν οἱ ἀνάγκες καὶ οἱ ἐπιθυμίες. Φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ πετάξη κανεὶς τὶς ραπτομηχανὲς ἢ τὶς πλεκτικὲς μηχανὲς καὶ ν' ἀρχίση πάλι, ὅπως στοὺς «παληοὺς καλοὺς καιρούς» νὰ ράβη καὶ νὰ πλέκη μὲ τὸ χέρι. Μπορεῖ αὐτὸ νὰ συμβαίνη ἀκόμα στὴν Κίνα καὶ στὴν Ἰαπωνία, ποὺ ἡ ἐργασία τῶν Κούλι εἶναι πάμφθηνη καὶ τὰ χέρια ὑπεράφθονα καὶ μόνο μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν μποροῦν οἱ δύο χῶρες νὰ καλύπτουν τὶς ἀνάγκες τους καὶ νὰ συναγωνίζωνται στὶς νέες ξένες ἀγορές.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ κανεὶς λαὸς δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ συντομεύση τὸν χρόνο τῆς ἐργασίας ἔστω κι' ἂν τὸ τέμπο τῆς μηχανοποιήσεως μπορῆ νὰ κουράζη.

Γι' αὐτὸ γίνεται μία ἄλλη ἐξίσωσις. Πρέπει ὁ λαὸς στὶς ἐλεύθερες ὧρες του νὰ βρίσκη μιὰ ψυχαγωγία κατάλληλη νὰ τὸν ξεκουράζη καὶ νὰ τὸν δυναμώνη γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κρατήση τὸν ρυθμὸ τῆς ἐργασίας.

Τὸ γραφεῖον τῆς ἐργασίας στὴ Γενεύη κάποτε ἔκανε τὴν ἑξῆς ἔκκλησι σὲ ὅλες τὶς χῶρες: «Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ ὄφελος τῆς ὀκταώρου ἐργασίας καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἡμερησίας προσπαθείας πρέπει οἱ λαοὶ νὰ βροῦνε μεθόδους, ποὺ ὁ ἐργαζόμενος νὰ περνᾶ τὶς ἐλεύθερες ὧρες του ὅσον τὸ δυνατὸν καλύτερα». Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔγινε, γιατὶ οἱ κομμουνιστὲς προσπαθοῦσαν νὰ τὸ ἐμποδίσουν μὲ κάθε μέσον τὰ περασμένα χρόνια. Ἤθελαν αὐτοὶ τὸν ἐργάτη πάντα βασανισμένο καὶ δυσαρεστημένο γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὸν ἐρεθίζουν καὶ νὰ τὸν μεταχειρισθοῦν, ὅπως θέλουν.

Ὅμως σὲ ὅλες τὶς χῶρες τῆς γῆς ἄρχισε νὰ παρατηρῆται μιὰ κάποια προσπάθεια γιὰ ψυχαγωγία στὴν ἀρχὴ τοῦ νέου ἐργαζομένου ἀνθρώπου.

Στὴν Ἀγγλία ἵδρυσαν οἱ Trade-Unions τὰ βραδινά, Κυριακάτικα καὶ θερινὰ σχολεῖα, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τραβήξουν τοὺς νέους ἐργάτες γιὰ μόρφωσι.

Στὴ Γαλλία καὶ στὴ Γερμανία προσπαθοῦσαν μὲ πληκτικὲς διαλέξεις νὰ ἀπασχολήσουν κατὰ τὶς ἐλεύθερες ὧρες τὸν ἐργάτη. Ὄχι ὅμως μόνο δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἀπασχολήσουν παρὰ ἀργότερα ἄρχιζαν καὶ τὸν ἐρέθιζαν μὲ πολιτικὲς διαλέξεις ἐνάντια στὸ σύμπαν. Ἀντὶς νὰ ξεκουράζεται μετὰ τὴν ἡμερησία ἐργασία κουράζονταν πιότερο.

Στὸ Βέλγιο προσπάθησε ὁ δόκτωρ ντὲ Μὰν νὰ εἰσχωρήση πιὸ βαθειὰ στὸ πρόβλημα αὐτό. Αὐτὸς βρῆκε κάπως

μιὰ θέσι, ποὺ ἐφαρμόσθηκε ὡς τὰ σήμερα στὶς σύγχρονες προσπάθειες. Στὶς ἐλεύθερες ὧρες νὰ ἀνυψωθῇ ὁ ἐργάτης καὶ νὰ τοῦ πολεμηθοῦν τὰ μειονεκτικὰ συναισθήματα, ποὺ τυχὸν εἶχε ὡς κατώτερο μέλος τῆς κοινωνίας.

Στὴ Ρωσσία πολλὰ λόγια καὶ πολὺ χαρτὶ σκορπίστηκε γιὰ τὴν θεωρία τῆς μορφοποιήσεως τοῦ ἐλευθέρου χρόνου τοῦ ἐργάτη. Ὅμως μὲ τὰ χρόνια ἀπεδείχθη ὅτι οἱ βραδυὲς καὶ οἱ ἐλεύθερες ὧρες χρησιμοποιήθηκαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὲ πολιτικὴ προπαγάνδα καὶ διδασκαλία γιὰ τὴν ὁποία καὶ οἱ ἴδιες οἱ ρωσσικὲς ἐφημερίδες ἀγανακτοῦν, ὅσο φυσικὰ τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ τὸ κάνουν.

Στὴν Ἰταλία ἄρχισε νὰ γίνεται μιὰ κάπως συστηματικὴ ἐργασία γιὰ τὴν χρῆσι τῶν ἐλευθέρων ὡρῶν. Κι' ἄρχισε πρῶτα ἀπὸ τὴν νεολαία.

Τὸ Dopolavoro εἶναι σὲ ὅλους μας γνωστόν. Ἡ κίνησις τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς εἶναι τόσο παληά, ὅπως καὶ ὁ φασισμός, μάλιστα ἀκόμα προτοῦ νὰ κυριαρχήσῃ αὐτὴ ἡ κοσμοθεωρία στὴν Ἰταλία εἶχε κάνει τὶς ἀρχές της ἀνάμεσα στὶς τάξεις τῶν ἀγωνιστῶν γιὰ τὴν ἰδέα αὐτή.

Τὸ Dopolavoro εἶναι ἰδιαίτερη ὀργάνωσις μὲ ἰδιαίτερες εἰσφορές. Ἔχει δύο ἑκατομμύρια μέλη καὶ μάλιστα 675.000 ὑπαλλήλους καὶ 1.099.000 ἐργάτας.

Στὴ Γερμανία ἔθεσαν οἱ ἁρμόδιοι γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ τὴν ἑξῆς ἐρώτησι:

Μὲ τί τρόπο μποροῦμε νὰ φυλάξουμε δυνατὰ τὰ νεῦρα τοῦ λαοῦ μας, γιατὶ μόνον ἕνας λαὸς μὲ δυνατὰ νεῦρα μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ εὐημερήσῃ;

Καὶ ἡ Γερμανία δὲν ἠλάττωσε, οὔτε ηὔξησε τὸ ὀκτάωρον, μάλιστα σὲ μερικὰ ἐπίπεδα γιὰ νὰ γίνῃ ἱκανὴ γιὰ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον ἀναγκάσθηκε νὰ αὐξήσῃ τὸ τέμπο τῆς ἐργασίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ φροντίδα της ἦτανε μεγάλη γιὰ τὴ διάθεσι τῶν ἀργῶν ὡρῶν. Ἐπιδιώκει τὴν πλήρη ξεκούρασι τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος, μὲ τὴν ὀργάνωσι «Kraft durch Frende» (Χαρὰ καὶ Ἐργασία). Ἡ κούρασις εἶναι αἴσθημα κενοῦ. Ἡ δύναμις καὶ ἡ οὐσία τῶν νεύρων ἐξαντλοῦνται. Παρουσιάζεται τότε τὸ συναίσθημα τοῦ ψύχους καὶ τοῦ ἄδειου μέσα στὸν ὀργανισμό μας. Ξέρουμε πῶς τὸ συναίσθημα αὐτὸ τῆς κούρασης καὶ τῆς κενότητος τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς δὲν τὸ ἐξαλείφει κανείς, μὲ τὸ νὰ ξαπλώσῃ τὸν κουρασμένο στὸ κρεββάτι καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ ταβάνι. Πρέπει νὰ δώσῃ κανεὶς στὸν κουρασμένο νέο σωματικὴ καὶ πνευματικὴ τροφή, γιὰ νὰ μπορῇ αὐτὸς νὰ ἀνταποκριθῇ τελείως πρὸς τὶς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοῦ συνόλου.

Ἡ Ἑλλὰς στὰ λίγα αὐτὰ χρόνια τῆς ἐθνικῆς της ἀναγεννήσεως μετὰ τὴν σωτήριον ἀλλαγὴ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 καταπιάστηκε μὲ σοβαρότητα τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν ἐλευθέρων ὡρῶν τοῦ ἐργάτη καὶ μάλιστα τοῦ νέου ἐργάτη. Τρεῖς ἀπόψεις ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ψυχαγωγίας. Πρῶτα νὰ μὴ κουράζῃ ἀντὶ νὰ ξεκουράζῃ, μόνον μὲ σχολαστικὲς διαλέξεις καὶ κουραστικὲς διδασκαλίες, δεύτερο νὰ φέρῃ κοντὰ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ ὅλες τὶς τάξεις τοῦ λαοῦ σβύνοντας τὶς διαφορὲς καὶ τὰ χάσματα καὶ τρίτον νὰ δυναμώνῃ τὰ νεῦρα τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ μὲ προσφορὰ τῆς καλυτέρας πνευματικῆς, καλλιτεχνικῆς καὶ πολιτιστικῆς τροφῆς. Τίποτε δὲν εἶναι πολὺ γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἐργαζομένου ἀνθρώπου.

Οἱ προηγούμενοι κυρίαρχοι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ νόμιζαν ὅτι μποροῦσαν νὰ κάνουν τὸν λαὸν εὐτυχισμένο γεμίζοντας μόνον τὸ στομάχι του. Ὅλο τὸ περιεχόμενον τῆς πολιτικῆς τέχνης των ἦτανε ὑλικὲς ἀπαιτήσεις καὶ ὑλικὲς ἐπιθυμίες.

Σήμερα ὅλες οἱ ἀρχὲς μὲ τὴν ἴδια προσπάθεια πολεμοῦν γιὰ τὸ ξεκούρασμα τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ. Ἡ «Ἐργατικὴ Ἑστία» προσπαθεῖ μὲ κάθε μέσο νὰ προσφέρῃ ἀληθινὴ ψυχαγωγία στὸν ἐργαζόμενο κόσμο μὲ θεατρικὲς παραστάσεις, συναυλίες, ἐκδρομές. Ποιὸς μποροῦσε πρὶν νὰ πάρῃ βῆμα ἀπὸ τὸ σπίτι του τὴν Κυριακή; Τὰ ναῦλα, γιὰ νὰ βγῇ κανεὶς ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, στὴ δροσιὰ τοῦ πεύκου καὶ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἤτανε ἀβάσταχτα γιὰ τὸ βαλάντιο τοῦ ἐργάτη καὶ τοῦ ὑπαλλήλου ἀκόμα. Τώρα βλέπει κανεὶς ὁλόκληρες ἁμαξοστοιχίες, ὁλόκληρα βαπόρια φορτωμένα μὲ χαρούμενες παρέες, μὲ εὔθυμες οἰκογένειες νὰ ξεκινοῦν πρωῒ - πρωῒ γιὰ τὸ Μεγάλο Πεῦκο γιὰ τὸν Πόρο κλπ.

Ἡ ἡγεσία τῆς νεολαίας μὲ τὴν ἀμέριστη φροντίδα της γιὰ τὴν νεότητα, ποὺ ἔχει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀνάγκην ψυχαγωγίας, ἔχει δώσει πλατὺ χῶρο γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ μέσα στὴν ὀργάνωσι. Προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὸν νέον ἄνθρωπον, ποὺ νὰ μπῇ μόνος του καὶ χωρὶς κόπο στὴν πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ του. Θέλει νὰ ἀνεβάσῃ τὸν νέον ἀπὸ τώρα σ' ἕνα ὑψηλότερον ἐπίπεδο. Θέλει νὰ τὸν βάλῃ πλάϊ σ' ὅποιον νόμιζε πρὶν καλύτερό του, θέλει νὰ τοῦ γνωρίσῃ τὸ θέατρο, τὴν ἐκδρομή, τὴ συναυλία, ζητεῖ νὰ τοῦ γεννήσῃ τὴν κοινότητα τῆς χαρᾶς καὶ τὴν κοινότητα τῶν συναισθημάτων μέσα σ' ἕνα ὡραῖο ἑλληνικὸ τοπίο, ποὺ ἀνήκει ὄχι μονάχα στὸν πλούσιο παρὰ καὶ ἐξ ἴσου στὸν φτωχὸν ἐργαζόμενον νέον. Ὅλα τὰ μειονεκτικὰ συναισθήματα τοῦ παιδιοῦ ἐξαλείφονται ἀπὸ πρὶν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Θέλει νὰ δώσῃ σ' ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ καταλάβουν κι' ἀργότερα σὲ ὅλο τὸν λαὸ πῶς ἡ ἀληθινὴ μόρφωσις τῆς καρδιᾶς καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ καλλιτεχνικοῦ συναισθήματος δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ κι' ἀπὸ τὶς γνώσεις.

Ἀκόμη ἡ Ὀργάνωσις Ἐθνικῆς Νεολαίας προσπαθεῖ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν πλῆξι ν' ἀγγίσῃ τὴ νέα καρδιὰ μὲ τὰ γαμψά της δάχτυλα. Ἀπὸ τὴν πλῆξι προέρχονται οἱ κακοί, ἐρεθιστικοὶ καὶ στὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἐγκληματικοὶ στοχασμοί, γεννῶνται οἱ καταστρεπτικὲς σκέψεις καὶ ἰδέες. Ἡ ἔλλειψις εὐχάριστης ἀπασχολήσεως κάνει τὸν ἄνθρωπο μουντὸ καὶ σκυφτό, τοῦ δίνει τὸ αἴσθημα τῆς μοναξιᾶς καὶ τῆς ἐλλείψεως πατρίδος, μὲ μιὰ λέξι τὸ αἴσθημα ὅτι εἶναι περιττός. Τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι τόσο ἐπικίνδυνο γιὰ ἕνα Κράτος παρὰ αὐτὴ ἡ πλῆξις στὶς ὧρες τῆς ἀργίας τῶν πολιτῶν του. Ἡ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας ἀναγνωρίζει ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τροφὴ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος πρέπει νὰ δίδεται καὶ ἡ τροφὴ τοῦ σώματος.

«Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα 1200 φαλαγγῖται ἐξέδραμον...».

Ποιὸ παιδὶ καὶ ποιὸς νέος τὰ περασμένα χρόνια μποροῦσε νὰ κουνήσῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἐκτὸς ἀπὸ μερικούς, ποὺ μποροῦσαν νὰ ταξιδεύσουν μὲ τοὺς πλουσίους γονεῖς των; Τί ἤξερε ὁ νέος καὶ τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ἀπὸ τὶς ὀμορφιές της; Τὶς μάθαινε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ δασκάλου, τὶς ἔβλεπε ζωγραφισμένες στὸ χαρτί, τὶς διάβαζε στὰ βιβλία. Μπορεῖ ὅμως μὲ κάτι τέτοια νὰ νοιώσῃ τὸν ἐνθουσιασμό, ποὺ θὰ τοῦ γεννηθῇ σὰν βρεθῇ ὁ ἴδιος μέσα σ' ἕνα ὡραῖο τοπίο, μέσα σ' ἕνα τοπίο, ποὺ ἀνέφερε ἡ ἱστορία μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς συνομηλίκους του;

Μόνον ὅταν παραστατικὰ ἁπλώνωνται οἱ ὀμορφιὲς τῆς πατρίδας του στὰ μάτιά του, μόνον ὅταν τὶς ζήσῃ καὶ τὶς νοιώσῃ βαθειὰ θὰ μπορέσῃ νὰ ἀγαπήσῃ ὁ μέλλων πολίτης τὴν πατρίδα του, γιὰ τὴν ὁποίαν ἀργότερα θὰ ἐργασθῇ, θὰ δράσῃ, θὰ πολεμήσῃ ὑπερασπίζοντάς την ἀπὸ κάθε ἱερόσυλο χέρι, ἀπὸ κάθε βέβηλον ἐπιθυμίαν. Ἡ ἡγεσία τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κάτω ἀπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ της τὴν μεγάλη πνοή, ποὺ θερμὴ ἁπλώνεται πάνω σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα ποὺ ἀφοροῦν τὴν νεολαία, τὴν μελλοντικὴ Ἑλλάδα, ξέρει, ὅτι μόνον ἔτσι καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις ἡ Ἑλλὰς ἑτοιμάζεται γιὰ ἀνέβασμα πρὸς τὴν ἀναγέννησι τοῦ πολιτισμοῦ της. Καμμιὰ λεπτομέρεια γιὰ τὴν προετοιμασία δὲν εἶναι κουραστική.

Σ. Καραϊσκάκη

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἱστορία

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοὔδωσε τὸ πιττάκιο τοῦ πάτερ Εὐτύχιου καὶ χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τ' ὄνομα τοῦ Μιχαὴλ γιὰ νὰ μὴν περιπλέξῃ τὸ φίλο του, τὸν ἄφησε νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν κάποιος ποὺ ἀπάνω στὸ ζήτημα τοῦτο εἶχε ἴσως... ἀντίρρηση...

Ἀκολούθησε σιωπή... Ὁ Πρωτοσπαθάριος ἔσκυβε συλλογισμένος...

— Σοφὸς καὶ ἄξιος ἄνθρωπος, εἶπε δίνοντας πίσω τὴ μεμβράνη στὸ Γρηγόρη... Κι' ἀλήθεια πρέπει νὰ τὸ λογαριάζῃς γιὰ μεγάλο εὐτύχημα ποὺ ἔπεσες στὰ χέρια του... Δὲν εἶμαι δυνατὸς στὴ φιλοσοφία, πρόσθεσε, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς κάποιος μεγάλος εἶπε πὼς τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκιο βρίσκεται πάντοτε στὴ μέση.... Κοντὰ λοιπὸν στὴ μελέτη χρειάζεται δίχως ἄλλο καὶ σωματικὴ ἄσκηση, ἡ ζωὴ στὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα, ἡ ξεκούραση ἀκόμα καὶ ἡ ξενοιασιά... Ὅλα τοῦτα μὲ τὴ σειρά τους καὶ στὴν ὥρα τους.

Γύρισε ὕστερα στὸ Μιχαήλ:

— Μίλησες γιὰ κάποιον Πειρασμὸ ἔ; Πότε; Σ' ἄκουσα... σ' ἄκουσα ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινα... Δὲν εἶχες δίκιο... Μπορεῖ αὐτὸ ποὺ ὀνομάτισες ἔτσι νἄναι ὅ,τι χρειαζόταν ἀκριβῶς γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ πιττάκιο τοῦ πάτερ Εὐτύχιου... Χί, χί, χί!... καὶ γέλασε μὲ τὸ τσιριχτὸ γέλιο του ποὺ ἔπαιρνες ὅρκο πὼς ἦταν ψεύτικο.

— Ἐμπρός, φευγᾶτε τώρα... Τί κάθεστε ἐδῶ πέρα κλεισμένοι σὰν κουκουβάγιες...

Κι' ἁρπάζοντας ἀπὸ τὸν ὦμο ἕναν ἕνα τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὸν κῆπο...

Καὶ σὰ νὰ ἦταν τὸ σπρώξιμο ἐκεῖνο τόσο δυνατὸ δὲν μπόρεσαν, θαρρεῖς, νὰ σταματήσουν παρὰ μονάχα ἀφοῦ ἔφτασαν στὴν ἄλλη ἄκρη, στὴ μεγάλη στέρνα ποὺ πότιζε ὅλα τοῦτα τὰ δέντρα καὶ τὰ παρτέρια... Ἡ στέρνα τούτη μοίραζε παντοῦ τὸ γάργαρο νεράκι μέσα ἀπὸ χίλια αὐλάκια μεγάλα καὶ μικρὰ ποὺ τρυπώνανε ἴσαμε τὶς πιὸ ἀπόμερες γωνιὲς τοῦ κήπου, μὲ μιὰ στοργικὴ ἔννοια νὰ μὴν ἀφήσουν τίποτα χωρὶς νὰ τὸ δροσίσουν... ἀκόμα καὶ τὴν ταπεινὴ ματζουράνα ποὺ σερνάμενη ἐκεῖ καταγῆς, δίχως λουλούδια καὶ φανφάρες σκόρπιζε τὴ φτωχούλα μυρουδιά της... Γύρω γύρω εἶχαν φυτρώσει πλατάνια ποὺ ἔσμιγαν τοὺς κλώνους τους ψηλὰ καὶ τοὺς περίπλεκαν μὲ μιὰ ἀπόφαση, ὅλο πεῖσμα, νὰ μὴ ἀφήσουν τοῦ ἥλιου τὸ μάτι νὰ περάσῃ ὡς τὸ ἀκίνητο νερὸ τῆς στέρνας μὴ τυχὸν τὸ ρουφήξῃ ἢ τοῦ πάρῃ τὴ δροσούλα του, μιὰ κι' ἤτανε ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ γλυκειά τους ἀπαντοχὴ στὸ βαρὺ καλοκαιριάτικο κάμα...

Τὰ τρία ἀγόρια γοργὰ πέταξαν τὰ ροῦχα τους πάνω στὰ χόρτα κι' ἔπεσαν στὸ κρύο καθαρὸ νερό... Ἡ δροσούλα μπῆκε ὥς μέσα βαθειὰ στὰ σπλάχνα τους, διακλαδώθηκε στὸ μυαλό τους, ἔτσι ποὺ τὸ αἷμα τους κυκλοφόρησε γοργότερα κι' ἕνα κῦμα τρέλλας τοὺς συνεπῆρε... Βουτοῦσαν μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω καὶ πάλι ἀνέβαιναν ξετινάζοντας τὰ μαλλιά τους, κι' ἔπεφταν πλάγια, κι' ἔφερναν τοῦμπες μέσα στὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, σὰ νεαρὰ δελφίνια μεθυσμένα ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς... Ἀπὸ τὰ στήθια τους ἔβγαιναν κραυγὲς ἄναρθρες... Λαχταροῦσε, θαρρεῖς, κρυμμένη ἐκεῖ βαθειὰ μιὰ ὕπαρξη πρωτόγονη, στερημένη ἀπὸ καιρό, καὶ τώρα ποὺ τῆς ξανάδωσαν κεῖνο ποὺ ποθοῦσε, ρέκαζε ἔτσι ἀπὸ ἄφραστη εὐχαρίστηση.

Ἔφθασε τὸ σούρουπο καὶ δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ βγοῦν. Πιότερο ἀπ' ὅλα ἡ ξενοιασιὰ τῆς νιότης κυριαρχοῦσε μέσα τους τὴν ὥρα κείνη καὶ ἔδιωχνε πέρα κάθε σκέψη.

Ξάφνου φύσηξε θαλασσινὸ ἀγεράκι καὶ δρόσισε ὁ καιρός... Τὰ ψηλὰ πλατάνια ἀναταράχτηκαν εὔθυμα σὰ νὰ ξετίναξαν ἀπὸ πάνω τους τὴ νάρκη τοῦ καυτεροῦ ἀπομεσήμερου καὶ χιλιάδες πουλάκια λογῆς λογῆς μαζεύτηκαν καὶ φλυαροῦσαν μὲ τὸν ἰδιαίτερο τρόπο του τὸ καθένα· ὅλη τὴν ἡμέρα εἶχαν πλανηθῆ στὰ περίγυρα καὶ γεμᾶτα ἐντυπώσεις, θαρρεῖς, ἔλεγαν... ἔλεγαν, τὸ τί παράξενο εἶδαν, τὸ τί τοὺς ἔλαχε σημαντικὸ κι' ἀναφτερουγοῦσαν ἀπὸ τὴ χαρὰ ποὺ ἡ μεγάλη νύχτα σιγὰ σιγὰ κατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μὲ τὸ ἀστροκέντητο πέπλο της, σὰ στοργικὴ μάνα...

Οἱ τρεῖς μας φίλοι ξαπλωμένοι τώρα, πιὸ πέρα σ' ἕνα ξέφωτο, ἥσυχοι μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ κορμὶ γεμᾶτο ἀπὸ τὴ γαλήνη ἐκείνη ποὺ χαρίζει στὸν ἄνθρωπο ἡ ὑγεία, κοίταζαν πάνω στὸν οὐρανὸ τὰ πρῶτα ἀστέρια ν' ἀνατέλνουν, σιωπηλοὶ κι' εὐτυχισμένοι...

Οἱ τρεῖς φίλοι κάθονταν εὐτυχισμένοι

Ὁ Γρηγόρης πρῶτος ἔκοψε τὴ σιωπή...

— Νἄταν νὰ μείνωμε γιὰ πάντα στὴ ζωή μας ἔτσι ἑνωμένοι!

— Καὶ γιατί ὄχι; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Δημήτρης.

— Μπορεῖ οἱ περιστάσεις νὰ μᾶς χωρίσουν... Νά, κοίταξε ἐμένα... Ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ πατέρα μου βρέθηκα ξαφνικὰ σ' ἕνα μοναστῆρι καὶ μπορεῖ νἄμουν ἀκόμα ἐκεῖ πέρα ἂν ἕνα ἄλλο πάλι περιστατικὸ δὲ μ' ἔρριχνε ἐδῶ ἀνάμεσά σας... Ποιὸς ξέρει ἂν ἕνα ἄλλο αὔριο...

— Ὡς τώρα ἦσουν μικρός... παρατήρησε σοβαρὰ ὁ Μιχαήλ. Ἔκανες ἐκεῖνο ποὺ ἤθελαν οἱ ἄλλοι... Τώρα... ὄχι ἀκόμα βέβαια, μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο, δίχως ἄλλο θὰ κάνῃς ἐκεῖνο ποὺ σ' ἀρέσει... Κι' ἂν εἴμαστε τόσο εὐτυχισμένοι μεταξύ μας... Τί λὲς ἐσὺ ἀδερφέ;

— Θαρρῶ πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχεις δίκιο... ἐπὶ τέλους... εἶπε γελῶντας ὁ Δημήτρης.

Ὁ Γρηγόρης κούνησε τὸ κεφάλι κι' ἦταν φανερὸ πὼς δὲν εἶχε καθόλου πεισθῆ. Ἡ ἀνθρώπινη θέληση εἶναι τόσο δυνατὴ ποὺ μπορεῖ ν' ἀντιστέκεται στὸ κάθε τί;... Ἦταν ὁ μόνος, βλέπετε, ποὺ δοκιμάστηκε ἀπὸ τὴ μοῖρα καὶ γι' αὐτὸ τὴ φανταζότανε σὰν ἕνα χέρι ἀόρατο, τεράστιο ποὺ σ' ἅρπαζε μέσα στὴ χούφτα του, σὲ στριφογύριζε στὸν ἀέρα μιὰ φοβερὴ στιγμὴ ποὺ σκοτείνιαζαν τὰ μάτια σου ἀπὸ τὴ ζάλη κι' ὕστερα σ' ἔρριχνε κάπου, ὅπου ἤθελε... Ὅταν ξαναρχόσουν στὸν ἑαυτό σου πρόσωπα καὶ πράγματα εἶχαν ἀλλάξει γύρω σου σὰ νὰ μὴν ὑπῆρξανε ποτές... Ὢ μακάρι νὰ ἦταν πάντα καλόβολη... αὐτὸ μονάχα... Ὡς τόσο δὲ θὰ ἤθελε ἀλήθεια μὲ κανένα τρόπο νὰ χωριστῇ ἀπὸ τοὺς φίλους του...

— Βλέπω τὴ Μεγάλη Ἄρκτο, εἶπεν ὁ Μιχαήλ, καὶ μέτρησε τὰ ἑφτὰ ἀστέρια, ἕνα, δύο, τρία... Εἶναι σὰν ἄσπρα σημαδάκια ἀκόμα... Βάζω στοίχημα πὼς κανένας σας δὲν τὰ διακρίνει.

— «...ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καί τὸν
Ὠρίωνα δοκεύει
οἴη τ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν
Ὠκεανοῖο...»

πρόσθεσε ὁ Δημήτρης ποὺ θυμήθηκε τοὺς Ὁμηρικοὺς στίχους.

— ... Νά, καὶ τὸ δοξασμένο Πολικὸ ἀστέρι... Γιὰ σκεφθῆτε πόσα μάτια γυρίζουν κατ' αὐτὸ τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ ζητᾶνε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ στὸ δρόμο τους... Λοιπὸν δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ὁ Θεὸς δὲν ἔβαλε στὴ θέση του τὸ φεγγάρι. Πρῶτα πρῶτα δὲ θὰ τσακιζόμαστε τὶς νύχτες ψάχνοντας στὰ σκοτεινὰ κι' ὕστερα ἀκίνητο καθὼς θἆταν ἐκεῖ στὴ μέση τ' οὐρανοῦ... καταλαβαίνετε κι' ἕνας τυφλὸς

ἀκόμα καραβοκύρης θάβρισκε τὸ δρόμο του...

—Ἂν σκεφθῇς ἔτσι.... εἶναι ν' ἀπορῇς γιὰ πολλὰ πράματα... Νά, λόγου χάρη γιατὶ ἔκαμε τοὺς Σαρακηνούς;

—Ἀ! ὅσο γι' αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃς... Γιὰ νὰ γνωρίσωμε τὸ Γρηγόρη...

— Καὶ τοὺς Ἄβαρους, τοὺς Ρώς, τοὺς Βούλγαρους, τοὺς Πέρσες... τοὺς ... τοὺς... σάμπως εἶναι λίγοι αὐτοὶ ποὺ κάθε τόσο σηκώνουν χέρι στὸν αὐτοκράτορα;

—Ἁπλούστατα, εἶπε ὁ Μιχαήλ, ἂν δὲν ὑπῆρχαν ὅλοι τοῦτοι πῶς θὰ γινόταν ὁ Γρηγόρης δομέστικος στὴν Ἀνατολὴ καὶ ἐσὺ στὴ Δύση... ἢ ἐσὺ στὴν Ἀνατολὴ κι' αὐτὸς στὴ Δύση. Γιατί, θαρρῶ, δὲν τὴν ἔχετε ξεκαθαρίσει καλὰ καλὰ τὴν ὑπόθεσή σας ἀπάνω στὸ ζήτημα αὐτό..

Γέλασαν...

—Ὡς τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό σου, παρατήρησε ὁ Δημήτρης κάπως πειραγμένος, ποτὲ δὲ μᾶς εἶπες τίποτα.... Τί σκοπεύεις ἀλήθεια;

—Ἀ! ἐγώ... εἶπε μοναχὰ ὁ Μιχαὴλ καὶ βύθισε τὸ βλέμμα του στὸ ἀπέραντο κενὸ σὰ νὰ ἦταν τ' ὄνειρό του τόσο διαφορετικὸ καὶ τόσο ἀνώτερο... Στὸ μυαλό του ἄστραψαν θάλασσες μακρισμένες καὶ νησιὰ παράξενα πνιγμένα στὴν τροπικὴ βλάστηση...Ἕνας πύργος στὴν κορφὴ στὸ ξέφωτο, κυριαρχοῦσε σ' ὁλόκληρη τὴν ἔκταση... Κι' αὐτὸς καθισμένος ἀνάμεσα σ' ἀρχόντους κι' ἀρχόντισσες ἄκουε μακρόσουρτα νοσταλγικὰ τραγούδια νὰ ἠχοῦν κι' ἅπλωνε κάθε τόσο τὸ χέρι ποὺ ἦταν φορτωμένο ἀπὸ δαχτυλίδια πολύτιμα νὰ δώσῃ διαταγές. Τ' ἀψηλὸ ἀπέραντο λιακωτὸ λουζότανε στὴν φεγγοβολὴ τῶν ἄστρων.

—Ἔχω νὰ κάμω μιὰ πρόταση, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Γρηγόρης... κι' ὁ σοβαρὸς καὶ κάπως ἐπίσημος τόνος τῆς φωνῆς του ἔκαμε τοὺς ἄλλους δυὸ ν' ἀνακαθήσουν.

—Ἐμπρὸς λέγε... σ' ἀκοῦμε.

— Νὰ ὁρκιστοῦμε... πὼς πάντα ὅ,τι καὶ νὰ συμβῇ θὰ μείνωμε φίλοι...

— Καὶ γιατὶ νὰ ὁρκιστοῦμε; ρώτησε ὁ Μιχάλης παραξενεμένος.

— Θαρρεῖς πὼς εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμωμε ὅρκους γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα; πρόσθεσε ὁ Δημήτρης στὸν ἴδιο τόνο.

— Νὰ δώσωμε τὸ λόγο τῆς τιμῆς μας πὼς κανένα περιστατικὸ δὲ θὰ μᾶς χωρίσῃ ποτέ... Ἂν ὁ ἕνας βρεθῇ σὲ κίνδυνο οἱ ἄλλοι θὰ τρέξουν κοντά του ὅπου κι' ἂν βρίσκεται... ἀκόμα καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου... Περισσότερο ἀπὸ ἀδέρφια. Ἡ φιλία μας θἆναι τόσο δυνατή, σὰν τὴν ἀγάπη ποὺ χρωστᾶμε στὴν Πατρίδα... καὶ στὸν Αὐτοκράτορα...

— Εἶμαι πρόθυμος, εἶπε γελῶντας ὁ Δημήτρης... Τώρα δὰ ἀμέσως...

— Κι' ἂν δυὸ ἀπὸ μᾶς ἔχουν κάποτε διαφορά, ὁ τρίτος θὰ τὴ δικάζῃ μὲ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀπόφασή του θἆναι ὑποχρεωτική...

—Ὢ! ὤ! ἔκαμε ὁ Μιχαήλ, εἶμαι βέβαιος πὼς ποτὲ δὲ θὰ βρῶ τὸ δίκιο μου.

— Θὰ τὸ βρῇς, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Γρηγόρης, γιατὶ ἀλλοιώτικα πῶς θὰ διατηρηθῇ ἡ φιλία μας; Μονάχα νὰ μὴν θαρρῇς πὼς ἔχεις δίκιο ὅταν δὲν ἔχῃς...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ὑμεῖς ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη. Οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται. Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσηται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«Φῶς τοῦ κόσμου» εἰς τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὀνομάζει πρῶτον μὲν τοὺς μαθητάς, κατόπιν δὲ καὶ ὅλους τοὺς πραγματικοὺς καὶ ἀξίους ὀπαδούς του. Ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι τὸ φῶς, ἔχει βέβαια ὅλην τὴν δύναμιν νὰ μεταδώσῃ ἀπ' αὐτὸ καὶ εἰς ἡμᾶς. Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνωμεν ἄξιοι νὰ λάβωμεν ἀπὸ τὸ φῶς αὐτό; Αὐτὸς ὁ ἴδιος μᾶς τὸ λέγει καὶ ἡ Ἐκκλησία του κάθε στιγμὴν μᾶς καθοδηγεῖ πρὸς τοῦτο. Μᾶς ζητεῖ νὰ βαδίζωμεν μέσα εἰς τὸ φῶς του, τὴν ἁγίαν του δηλαδὴ διδασκαλίαν. Μᾶς λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμεν πιστὰ τὰς ἐντολάς του. Ὅταν δὲ κάμνωμεν αὐτὸ δὲν κάμνομεν μόνον εἰς τὸν ἑαυτόν μας καλό, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Διότι κάθε καλὸ παράδειγμα δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὸν ἄνθρωπον περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Τὸ καλὸ παράδειγμα προσελκύει τὸν ἄνθρωπον περισσότερον ἀπὸ οἱαδήποτε διδασκαλία. Οἱ λόγοι μπορεῖ νὰ εἶναι μόνον θεωρία, ἐνῷ τὸ παράδειγμα εἶναι αὐτὴ ἡ πραγματικότης. Τὸ καλὸ παράδειγμα διαλύει κάθε ἀμφιβολία. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπόστολοι τοῦ Ἰησοῦ, ἐκτὸς τῆς διδασκαλίας των, ἀναγκάζονται πολλὲς φορὲς νὰ μεταχειρίζωνται καὶ αὐτὸν τὸν ἑαυτόν των ὡς παράδειγμα διὰ νὰ πείσουν τοὺς ἀνθρώπους εὐκολώτερον καὶ νὰ τοὺς ἀφαιρέσουν κάθε ἀμφιβολίαν ὅπως γίνουν τέλειοι χριστιανοί. Ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος φέρει ὡς παράδειγμα τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς κακοπαθείας τοὺς Προφήτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Διὰ νὰ καταλάβωμεν ποίαν ἐπίδρασιν ἐξασκεῖ τὸ παράδειγμα — καλὸν ἢ κακὸν — ἀρκεῖ νὰ προσέξωμεν μίαν οἰκογένειαν. Μήπως τὸ παράδειγμα τῶν γονέων μας δὲν ἐπηρεάζει ὅσον τίποτε ἄλλο ἡμᾶς τοὺς ἰδίους; Μήπως ἡ ἐνάρετος καὶ χριστιανικὴ συμπεριφορὰ μιᾶς γυναικὸς δὲν δύναται νὰ φέρῃ εἰς μετάνοιαν καὶ εἰς βίον χριστιανικὸν ἕνα διεφθαρμένον σύζυγον, υἱὸν ἢ πατέρα; Ἡ εὐσέβεια τῶν γονέων δὲν ἔχει θαυμαστὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν τέκνων;

Ἀλλὰ μήπως μόνον εἰς τὰς οἰκογενείας τὸ παράδειγμα παίζει μεγάλον ρόλον; Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ κράτη καὶ εἰς ὁλόκληρον ἐν γένει τὴν ἀνθρωπότητα; Μήπως ἡ καλὴ καὶ χρηστὴ διοίκησις τῶν ἀρχόντων δὲν ἔχει σωτήρια ἀποτελέσματα εἰς ὅλους;

Βεβαίως οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος ἰσχύουν δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀπευθύνονται εἰς πάντας, ἀλλὰ λέγων ὅτι πρέπει νὰ προβάλλωμεν τὸν ἑαυτόν μας ὡς παράδειγμα, ἔχει ὑπ' ὄψιν του περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς μαθητὰς καὶ πρώτους ἀποστόλους του καὶ κατόπιν τοὺς διαδόχους αὐτῶν, τοὺς κληρικοὺς καὶ διδασκάλους τῆς Ἁγίας μας Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἀφοῦ τὸ παράδειγμα τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν γονέων ἔχει τεραστίαν ἐπίδρασιν, πόσην μεγαλειτέραν ἄραγε θὰ ἔχῃ τὸ παράδειγμα τῶν ἀρχόντων καὶ ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας; Τὸ παράδειγμα αὐτῶν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο συντελεῖ εἰς τὴν στερέωσιν τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν πίστιν των καὶ εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ὁ Θεάνθρωπος μᾶς βεβαιώνει ἐπίσης μὲ τὸ σημερινόν του Εὐαγγέλιον ὅτι εἰς τὴν μέλλουσαν αἰώνιον ζωὴν θὰ ἔχῃ τὴν καλυτέραν θέσιν, ὄχι ἐκεῖνος ποὺ θὰ διδάξῃ μόνον, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ θὰ διδάξῃ καὶ ἀκόμη διὰ τῶν πράξεών του καὶ τοῦ παραδείγματός του θὰ προτρέψῃ καὶ τοὺς ἄλλους εἰς ἔργα ἀγαθά. Μὲ τὸ καλὸν παράδειγμα δὲν κάμνομεν, καθὼς εἴπαμεν ἀνωτέρω, καλὸν μόνον εἰς τὸν ἑαυτόν μας καὶ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ γινόμεθα ἡ αἰτία καὶ νὰ δοξάζεται καὶ λατρεύεται ὁ ἐπουράνιος ἡμῶν Πατήρ. Ὅπως αἱ καλαὶ πράξεις τῶν παιδιῶν γίνονται ἀφορμὴ νὰ ἐπαινοῦνται καὶ νὰ τιμῶνται οἱ γονεῖς των, ἔτσι καὶ αἱ καλαὶ πράξεις τῶν ἀνθρώπων γίνονται ἀφορμὴ νὰ δοξάζεται ὁ πατὴρ ὅλων μας, ὁ Θεός.

Ὥστε ἀπ' ὅσα εἴπαμεν ἀποδεικνύεται ὅτι καθῆκον κάθε χριστιανοῦ καὶ ἱερά του ὑποχρέωσις εἶναι νὰ ἔχῃ εἰς τὸν νοῦν του εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν πῶς θὰ δίδῃ τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους. Διὰ τοῦτο ἔχομεν ὑποχρέωσιν ὅπως κάμωμεν τὴν ζωήν μας νὰ λάμπῃ ὅπως τὸ φῶς. Μόνον δὲ ὅταν ἐπιτύχωμεν τοῦτο μὲ τοὺς λόγους καὶ τὰ παραδείγματά μας θὰ γίνωμεν τέλειοι χριστιανοὶ καὶ ἄξιοι τοῦ ἐπουρανίου ἡμῶν πατρός.

Ἕνα διήγημα τοῦ Α. Παπαδιαμάντη

Τ' ΑΕΡΙΚΟ ΣΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Κάτω στὰ Βουρλίδια, καθὼς κατηφορίζεις ἀπὸ τὶς Βίγλες, ἀνάμεσα Πλατάνου καὶ Πετράλωνα, σιμὰ στῆς Γανωτίνας τὸν Μύλον, ἐκεῖ κατεβαίνει τὸ ρεῦμα, χείμαρρος, νᾶμα, δρόσος καὶ ἴαμα, ἀπὸ τὰ ὄρη τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ εὐφροσύνη ὀρνέων, ἐπαύλεις Σειρήνων, καὶ καλάμη καὶ χλόη· ἐκεῖ τὸ ὄμμα ἀπολαύει γωνίαν παραδείσου, καὶ ἡ ψυχὴ δροσίζεται ὡς σώφρων Ἄννα, κινοῦσα τὰ χείλη εἰς προσευχήν, χωρὶς ν' ἀκούεται ἡ φωνή της, φωνὴ μυστηριωδῶς ψιθυρίζουσα εἰς τὴν καρδίαν: Σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὡραῖα τῆς γῆς, θέρος καὶ ἔαρ σὺ ἔπλασας αὐτά.

Τέσσερα ἢ πέντε καλύβια ἀγροτῶν καὶ βοσκῶν, ἀντικρύζοντα εἰς ἄλληλα, ἦσαν κτισμένα ἐπὶ τῶν κλιτύων ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κοιλάδος. Ὅλα τ' ἀνήλικα παιδία τῶν ἀγροδιαίτων αὐτῶν οἰκογενειῶν συναγελάζοντο καθημερινῶς πρὸς τὸ βάθος τῆς ρεματιᾶς κυλιόμενα μέσα εἰς τὰ παχέα χόρτα, ἀνάμεσα εἰς τὰς πυκνὰς λόχμας καὶ τοὺς καλαμῶνας, παίζοντα εἰς τὸν ἴσκιον τῶν βαθυφύλλων δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐνηγκαλίζετο ὁ κισσὸς ἀπὸ τῆς ρίζης σπειροειδῶς ἀνέρπων μέχρι τῆς κορυφῆς, σιμὰ εἰς τὸ διαυγὲς ρεῦμα, τοῦ ὁποίου ἠκούετο ὁ ψίθυρος κελαρύζων βαθειὰ εἰς τὴν ψυχήν, ἐνῷ ἡ αὔρα ἔσειε μυστικὰ τοὺς βαθυπρασίνους θάμνους, κι' οἱ παπαροῦνες ἔβαπτον μὲ κόκκινα στίγματα ὅλα τὰ κατηφορικὰ χωράφια γύρω, ἐν μέσῳ πληθύος ἄλλων ποικιλοχρώμων ἀνθέων, ὅπου ἐνθύμιζαν τὸ ᾆσμα τὸ ψαλὲν εἰς τὰς ἐκκλησίας τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν σεβάσμιον: «ἐνεδύσω στέφανον ὕβρεως, ὁ τὴν γῆν ζωγραφίσας τοῖς ἄνθεσι· καὶ τὴν χλαῖναν τὴν κοκκίνην ἐφόρεσας...» κι' ἐκεῖ τὰ πετεινὰ εὐφραινόμενα ἐπετοῦσαν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον ἀνταποκρινόμενα μὲ τὰ κελαδήματά των εἰς τὰς χαρμοσύνους τῶν παιδίων κραυγάς.

Τὸ παιδίον ἔβαλε σπαρακτικὰς κραυγὰς ἀφοῦ ἔπεσε καὶ ἐβάρεσε.

Ἦσαν ὁ Στάθης κι' ὁ Λευθέρης τῆς Κρατήρας, δίδυμα ἑπτὰ ἐτῶν, κι' ὁ Γιώργης κι' ἡ Μαλάμω τοῦ Καρυοφύλλη, ἑπτὰ καὶ ἓξ ἐτῶν, κι' ὁ Κῶτσος τοῦ Κοντονίκου, ὀκταετής, καὶ ὁ Χαράλαμπος καὶ τὸ Τσιτσὼ τοῦ Καλλιμάνη, ἓξ καὶ πέντε ἐτῶν, ὅλα χαρούμενα, παίζοντα μέσα εἰς τὰς λόχμας, πηδῶντα τὰ μικρὰ χανδάκια, καραβίζοντα φύλλα δένδρων ἢ ξυλάρια εἰς τὸ νερὸν τοῦ ρύακος. Τὴν πρωΐαν ἐκείνην τοῦ Μεγάλου Σαββάτου μία σπεῖρα ἀπὸ μάγκας τῆς πολίχνης, ἡλικίας ἀπὸ δώδεκα μέχρι δεκαπέντε ἐτῶν, εἶχεν ἐξέλθει εἰς ἐκδρομὴν ἀνὰ τὴν κοιλάδα, διὰ νὰ κόψουν βέργες ἴσως, διὰ νὰ φάγουν κότσικα ἀνθοβολοῦντα εἰς τὰς λόχμας, διὰ νὰ κλέψουν ρόδα ἀπὸ τὰς αἱμασιὰς καὶ τοὺς φράκτας τῶν περιβολίων, ἢ διὰ νὰ κυνηγήσουν φωλεὰς πουλιῶν. Ἡ συμμορία εἰσέβαλε θορυβωδῶς μέσα εἰς τὰ Βουρλίδια, ἠκούοντο αἱ ἄγριαι φωναί της μακράν, ἀτακτοῦσαν κι' ἐκτυποῦσαν τοὺς θάμνους καὶ κατέβαλλον τὰς καλαμιὰς εἰς τὸ ἔδαφος. Ἡ μικρὰ ἀγέλη τῶν χωρικῶν παιδίων, ἅμα ἤκουσε καὶ εἶδε τὴν σπεῖραν τῶν παιδίων τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα ἦσαν πολὺ μεγαλείτερα τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀνάστημα — ἐφαίνοντο δὲ ἀγριώτερα ἀπὸ τὰ τέκνα τῶν ἀγροδιαίτων τῆς κοιλάδος — ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον καὶ ἀγρίαν φυγήν.

Οἱ μάγκες τῆς πόλεως ἔμειναν κύριοι τοῦ πεδίου, ἀμαχητί. Εἷς μόνος ἐκ τῆς σπείρας των, ὁ Μιχάλης ὁ Βεργῆς, κρατῶν μακρὰν βέργαν, τὴν ὁποίαν ἀρτίως εἶχε κόψει ἀπὸ ἓν δένδρον καὶ τὴν εἶχε πελεκήσει μὲ τὸν γκέκαν, τὸν κυρτὸν σουγιᾶν του, εὐχαριστήθη νὰ κυνηγήσῃ ἓν παιδάριον ἐκ τῆς συνοδείας, τὸν Κῶτσον τοῦ Κοντονίκου, ὅστις εἶχε μικρὰν χωλότητα εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα κι' ἀργαπατοῦσε, μείνας τελευταῖος ἀπὸ ὅλην τὴν ἀγέλην τὴν παθοῦσαν τὸ πανικὸν πάθημα. Ὁ Μιχάλης ὁ Βεργῆς τὸν ἔφθασε, τὸν ἔψαυσε μὲ τὴν μακρὰν ράβδον καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ κάτω, ἂν δὲν εἶχε πέσει ἤδη ἀπὸ τὸν φόβον του, πρὶν τὸν φθάσῃ ἡ βέργα τοῦ Μιχάλη. Τὸ παιδίον, ἀρχίσαν νὰ κραυγάζῃ, καὶ πρὶν πέσῃ, ἔβαλε σπαρακτικὰς φωνὰς ἀφοῦ ἔπεσε, κι' ἐβάρεσε, ὡς φαίνεται, εἰς τὸ πόδι του τὸ πονεμένον. Ὅλαι αἱ ἠχοῖ τῶν κοίλων βράχων, καὶ τῶν ἀπορρώγων κρημνῶν καὶ τῶν καθέτων κλιτύων τῆς βαθείας κοιλάδος, ἐξύπνησαν ἀπὸ τὰς κραυγὰς τοῦ μικροῦ Κώτσου, καθὼς εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ ὀλισθηρὸν χῶμα καὶ δίπλα εἰς τὸν ὑγρὸν χορταριασμένον βράχον, ἄνωθεν τοῦ ρεύματος.

Ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν καλύβι, τὸ πλησιέστερον εἰς τὸν βράχον τὸν βρεχόμενον ἀπὸ τὸν ρύακα, κάτω ἀπὸ τὴν φυλλάδα τῶν κισσοειδῶν θάμνων καὶ τὸ σύμπλεγμα τῆς ἀγριαμπελιᾶς καὶ τῶν αἰγοκλημάτων, ἐξῆλθεν ἡ γρηὰ Κοντονίκαινα, ἡ μάμμη τοῦ μικροῦ Κώτσου. Εἶχεν ἀποθάνει ἡ νύφη της πρὸ χρόνων, καὶ αὐτὴ εἶχεν ἀναθρέψει τὸ παιδίον, καὶ τὸ ἠγάπα «ὡς δυὸ φορὲς παιδί της». Χωρὶς νὰ ἐξακριβώσῃ καλὰ τί εἶχε συμβῆ, ἤρκει ὅτι εἶδε τὸν Μιχάλη νὰ κρατῇ ἀκόμη τεταμένην τὴν βέργαν του, καὶ τὸ παιδίον νὰ κεῖται χαμαί, ἠσθάνθη ὅτι τὸ ἐγγόνι της εἶχε πάθει κακόν τι ἀπὸ τὸν μάγκαν τῆς πόλεως καὶ ἤρχισε συνάπτουσα τὰς χεῖρας νὰ ὀνειδίζῃ καὶ νὰ καταρᾶται:

— Βρὲ σύ, σκύλε ἀγαρηνέ, τί ἔκαμες!... Τί σοῦ ἔφταιξε τὸ παιδί, τὸ σακάτικο, καὶ τὸ κυνηγᾷς;... Κακὸ ἀερικὸ νὰ σοὖρθῃ ἀπάνω σου, νὰ σὲ μαράνῃ σὰν ἐκεῖνο τὸ δενδρὶ ἐκεῖ!...

Ὅλη ἡ μικρὰ συμμορία τῶν ἀγυιοπαίδων τότε μὲ ἓν βλέμμα καὶ ἓν κίνημα ἀπέβλεψεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔδειξε διὰ χειρονομίας της ἡ γρηά. Ὑπῆρχε τῷ ὄντι μία κηλὶς εἰς τὴν φαιδρὰν πασχαλινὴν εἰκόνα τῆς ἀνοίξεως καὶ τῆς καλλονῆς. Ἓν δένδρον, ἀχλάδ᾽ ἁ, ἵστατο ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ κατωφεροῦς τῆς κλιτύος, μὲ μαραμένα φύλλα καὶ ἄνθη, μὲ χρῶμα τέφρας καὶ σποδοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ τῶν κλώνων του· πολύκλαυστον κούτσουρον, ἀπειλητικόν, παραπονεμένον. Εἶχε περάσει «ἀερικὸ» ἀπὸ πάνω του, καὶ τὸ εἶχε μαράνει, διὰ μιᾶς, πρόωρως, ἐν πλήρει ἀνθήσει. Ἵστατο ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων δένδρων ὡς φάντασμα ἐν μέσῳ ζώντων.

Τὰ παιδία ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Ἡ πικρὰ ἀρὰ τῆς γραίας καὶ τὸ θέαμα τοῦ ἀποξηραμμένου δένδρου τὰ κατεπτόησαν. Ἀλλ' ὁ Μιχάλης τοῦ Βεργῆ ἔμεινε τελευταῖος, ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καθὼς εἶχε μείνει πρὸ ὀλίγων λεπτῶν τελευταῖος ἀπὸ τὴν συνοδείαν του ὁ Κῶτσος τοῦ Κοντονίκου.

Τὴν νύκτα ἐκείνην, νύκτα Ἀναστάσεως, ἡ Ἀνάστασις ἐτελεῖτο εἰς τὸν ναΐσκον τοῦ Ἅϊ-Γιώργη τῆς Χριστοδουλίτσας, κείμενον χίλια βήματα ἄνω ἀπὸ τὸν ἀνήφορον τοῦ λόφου, ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὰ τέσσαρα καλύβια τῆς κοιλάδος τῶν Βουρλιδίων. Ἐκεῖ ἀνήφθησαν φαιδραὶ λαμπάδες ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα, κάτω ἀπὸ τὰ γλυκὰ λάμποντα ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, πρὶν ἀνατείλῃ ἀκόμη ἡ σελήνη. Καὶ ἦσαν ἐκεῖ ὅλοι οἱ βοσκοὶ κι' οἱ βοσκοποῦλες τοῦ διαμερίσματος, φοροῦσαι τὰ στολίδια των τὰ πασχαλινά, εὐφραινόμεναι καὶ ἀπολαύουσαι τὴν ἄρρητον χαρὰν καὶ εὐωδίαν τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸ τέλος τῆς χαρμοσύνου λειτουργίας ὅλοι οἱ ἀγρόται, χριστιανοὶ καὶ χριστιαναί, ἐμετάλαβαν ἐκ τοῦ «καινοῦ

τῆς ἀμπέλου γεννήματος». Ἀλλ' ἡ γρηὰ Κοντονίκαινα εἶχεν ἐξομολογηθῆ εἰς τὸν παπᾶ - Ἡσύχιον πρὶν ἀρχίση ἀκόμη ἡ θεία ἀκολουθία.

Ὁ παπᾶς ἠρνήθη νὰ τὴν μεταλάβῃ. Διηγήθη δύο ἢ τρία ἀληθῆ γεγονότα, πῶς, πρὸ ὀλίγων χρόνων, ἡ γρηὰ Κυρατσοῦλα τὸ Μοσχοβάκι (ἀποθανοῦσα τῷ 1864), ἐνῷ ἐπήγαινε ἕνα πρωῒ εἰς τὸ σπίτι τοῦ υιοῦ της, ἐσπρώχθη καθ' ὁδὸν ἀπὸ ἓν ἄτακτον παιδίον, υἱὸν οἰκογενείας, τὸν Εὐτυχῆ τοῦ Παυλίνη, καὶ πεσοῦσα ἐπάνω εἰς τὴν κοπτερὰν γωνίαν μιᾶς οἰκοδομῆς — τοῦ δημοτικοῦ σχολείου — ἔθραυσε τὴν μίαν τῶν πλευρῶν της. Ἡ γραῖα ἐξέφερεν ἕνα γογγυσμόν, μίαν ἀράν: «νὰ κοπῆ τὸ χεράκι του!». Καὶ ὕστερον ἀπὸ χρόνους, ὁ Εὐτυχὴς τοῦ Παυλίνη, ὅταν ἔγινεν ἀνήρ, ἐπανέκαμψεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου εἶχε διατρίψει ἐπὶ καιρὸν ἐμπορευόμενος, μ' ἕνα καὶ μόνον χέρι. Εἶχε χάσει τὴν δεξιάν του χεῖρα ἐν ὥρᾳ συμπλοκῆς, τίς οἶδεν, ἴσως ἐκ μέθης. «Τώρα, τί ἐκέρδισεν ἡ γρηὰ Κυρατσοῦλα;», προσέθηκεν ὁ ἱερεύς. Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος.

Παλαιότερον ἀκόμη, ἡ γρηὰ Σινιώρα, ἡ μήτηρ αὐτῆς τῆς Κυρατσοῦλας, ἐπέζη ὀγδοηκοντοῦτις, ἐνῷ οἱ τρεῖς υἱοί της ἱερομόναχοι, μονάζοντες εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Κουνίστραν — ὁ παπᾶ - Καλλίνικος, ὁ παπᾶ - Ἰωσὴφ καὶ ὁ παπᾶ - Εὐγένιος — εἶχον προαποθάνει. Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ προεστὼς τοῦ χωρίου, ὁ γέρω - Καλοειδῆς, τὴν ἠνώχλησε καὶ τῆς εἶπε: «Ἐσὺ γρηὰ στρίγκλα, ποὺ ἐψωμόφαες καὶ τοὺς τρεῖς γυιούς σου, καὶ σὺ ἀκόμα ζῇς...». Ἡ γρηὰ Σινιώρα ἐταράχθη, ἔγινε κάτωχρος, καὶ τρέμουσα εἶπε: «Ὅπως μὲ ἐτάραξε, νὰ τὸν ταράξῃ!». Ὀλίγῳ ὕστερον, τρεῖς υἱοὶ τοῦ Καλοειδῆ ἐχάθησαν, ὁ εἷς ἀπὸ πνιγμόν, ὁ ἄλλος ἀπὸ συγκοπήν, καὶ ὁ τρίτος ἀπὸ πῦρ, καὶ ὁ γηραιὸς πατήρ των, ἐπέζη ἀκόμη. «Τώρα τί ἐκέρδισεν ἡ γρηὰ Σινιώρα;... Εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε, εἶπεν ὁ Κύριος...».

— Ποῦ νὰ μᾶς ξεσυνερισθῆ ὁ Θεός! εἶπεν ὁ ἱερεύς. Εἶναι μεγάλη ἡ μακροθυμία του. Εὐτυχῶς δὲν μᾶς ξεσυνερίζεται, ἀλλ' ὅμως συμβαίνουν κάποτε, εἰ καὶ σπανίως, παράδοξα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι προωρισμένα νὰ χρησιμεύσουν ὡς παραδείγματα. Στὰ χίλια ἕνα! Τὸ καλὸν εἶναι νὰ φυλάγη κανεὶς τὸν θυμόν του καὶ τὴν γλῶσσαν του, καὶ ἂν τυχὸν ἀδικῆται, «ἕκαστος ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν».

Καὶ μάλιστα, ἐπέφερεν ὁ παπᾶ - Ἡσύχιος, «χρονιάρα μέρα», τοιαύτην ὑψηλὴν καὶ πανσέβαστον ἡμέραν, ὑπερέχουσαν πασῶν τῶν ἡμερῶν, ὅπως τὸ Μέγα Σάββατον, πρέπει μεγάλως νὰ προσέχη τις, ὅπως μὴ ἐξέλθη κατάρα ἀπὸ τὸ στόμα του. Πολλάκις δὲ ἡ τιμωρία φαίνεται δυσανάλογος πρὸς τὸ πταῖσμα, καὶ φαίνεται ὡς νὰ ἔγινε πρὸς τιμωρίαν ὄχι τόσον τοῦ πρώτου πταίστου, ὅσον ἐκείνου ὅστις ἐβαρυθύμησε καὶ ἐχολώθη, καὶ ἀφῆκε πικρὰν κατάραν νὰ ἐκφύγῃ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων του.

Περὶ τὰ μέσα τῆς Διακαινησίμου Ἑβδομάδος ἦλθεν εἰς τὰ Καλύβια τὸ ἄγγελμα ὅτι ὁ Μιχάλης τοῦ Βεργῆ εἶχε πέσει αἰφνιδίως ἄρρωστος ἀπὸ τὸ δειλινὸν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, καὶ μετὰ συνεχῆ πυρετὸν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην πελιδνός, σκελετώδης, δυσκίνητος, καὶ μετὰ κόπου ἀναπνέων. Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε περάσει «ἀερικὸ» ἀπὸ πάνω του, καὶ τὸν ἐμάρανε.

Εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε, εἶπεν ὁ Χριστός.

Γνώσεις ἀπὸ τὴν Φυσικὴν

ΤΑ ΑΙΓΙΝΗΤΙΚΑ ΚΑΝΑΤΙΑ

Εἶχε γραφῆ σὲ περασμένο τεῦχος τῆς «Νεολαίας», ὅτι τὸ νερὸ κρυώνει ὅταν τὸ βάζουμε στὰ κανάτια ποὺ ἔχουν πόρους, διότι ἐξατμίζεται σιγὰ - σιγὰ καὶ λόγῳ τῆς ἐξατμίσεως ἐπέρχεται ψῦξις τοῦ δοχείου καὶ ἐπομένως καὶ τοῦ νεροῦ.

Θὰ προσθέσουμε σήμερα λίγα γενικώτερα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ὅλοι γνωρίζομε ἐκ πείρας ὅτι, ὅταν πέση στὸ χέρι μας αἰθέρας, ἀμέσως ἐξατμίζεται καὶ τὸ χέρι μας παγώνει. Γιατί συμβαίνει αὐτό; Συμβαίνει, γιατὶ κατὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ αἰθέρος γίνεται ἔργον καὶ γιὰ νὰ γίνη τὸ ἔργον χρειάζεται ἐνέργεια. Τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν τὴν παίρνει ὑπὸ μορφὴν θερμότητος ἀπὸ τὸ χέρι μας καὶ ὡς ἀποτέλεσμα ἔχομε τὴν ψῦξιν τοῦ χεριοῦ. Τὸ ἴδιον γίνεται ὅταν βρέξωμε τὰ χέρια μας μὲ οἰνόπνευμα ἢ καὶ μὲ νερό.

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὰ πορώδη κανάτια. Αὐτὰ ἔχουν πολλοὺς πόρους, αὐτοὶ γεμίζουν ἀπὸ σταγονίδια νεροῦ, εἰς τὴν κατάστασιν δὲ ποὺ εἶναι ἡ ἐξάτμισίς των εἶναι εὔκολος καὶ ἐπομένως μὲ τὴν ἐξάτμισιν αὐτῶν ἀπορροφᾶται θερμότης ἀπὸ τὸ δοχεῖο, τὸ δοχεῖο ψύχεται καὶ ἔτσι τὸ νερὸ κρυώνει μέσα στὸ κανάτι.

Εἶναι φυσικὸν νὰ γίνεται μεγαλειτέρα ἐξάτμισις ὅταν οἱ πόροι τοῦ δοχείου εἶναι πολλοὶ καὶ κυρίως ὅταν ὁ ἀέρας εἶναι ξηρός. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμε μεγαλειτέραν ἐξάτμισιν βάζομε τὸ κανάτι μὲ τὸ νερὸ σὲ ρεῦμα ἀέρος. Γι' αὐτὸν τὸν λόγον βάζομε τὰ αἰγινήτικα κανάτια στὰ παράθυρα καὶ δι' αὐτὸν ἐπίσης τὸν λόγον δὲν καθήμεθα ἱδρωμένοι σὲ ρεῦμα ἀέρος. Διότι ἐξατμιζόμενος ὁ ἱδρώτας ἐπιφέρει ψῦξιν τοῦ δέρματος καὶ αὐτὴ ἐπιδρᾷ δυσμενῶς στὸ κυκλοφοριακὸν καὶ λοιπὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν.

Μὲ τὴν ἐξάτμισιν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς προκύπτουσαν ψῦξιν τῶν σωμάτων σχετίζονται καὶ ἄλλα φαινόμενα ποὺ ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν ὅλοι οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι ποὺ ἀνήκουν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε.Ο.Ν., διὰ νὰ γίνωνται ὁδηγοὶ καὶ τῶν ἄλλων ποὺ δὲν ηὐτύχησαν, διὰ διαφόρους λόγους, νὰ τὰ μάθουν.

Ἐπὶ παραδείγματι, ὅλοι ξεύρουμε ὅτι οἱ γυναῖκες ἁπλώνουν τὰ βρεγμένα ροῦχα διὰ νὰ στεγνώσουν. Μὲ τὸ ἅπλωμα ἐπιταχύνεται καὶ διευκολύνεται ἡ ἐξάτμισις τῶν σταγονιδίων καὶ ἑπομένως ἐπέρχεται ἡ ψῦξις τῶν ρούχων. Τὰ βρεγμένα ροῦχα στεγνώνουν καλύτερα καὶ γρηγορότερα ὅταν φυσᾷ ἄνεμος, διότι διευκολύνεται ἡ ἐξάτμισις. Ἀλλὰ ἐδῶ παρατηρεῖται κάτι ποὺ τὸ ξεύρουν οἱ γυναῖκες, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὴν αἰτίαν αὐτοῦ.

Δηλαδή, ὅταν φυσᾷ βόρειος ἄνεμος, τὰ ροῦχα στεγνώνουν σύντομα καὶ μάλιστα κοκκαλώνουν, ἐνῷ ὅταν φυσᾷ νότιος ἀργοῦν νὰ στεγνώσουν καὶ τὸ στέγνωμα δὲν γίνεται καλό. Ὁ λόγος εἶναι ὁ ἑξῆς: Οἱ βόρειοι ἄνεμοι εἶναι κατὰ κανόνα ψυχροὶ καὶ ξηροί, διότι προέρχονται ἀπὸ κλίματα ψυχρά, ποὺ ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος δὲν εἶναι ἰσχυρὰ διὰ νὰ ἐξατμίσῃ πολὺ νερό. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τοὺς νοτίους ἀνέμους. Αὐτοὶ ἔρχονται ἀπὸ τόπους θερμοὺς ποὺ ἡ ἐξάτμισις εἶναι μεγάλη καὶ φυσικὰ ἡ ἀτμόσφαιρα ἔχει πολλοὺς ὑδρατμοὺς καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξατμίσῃ γρήγορα τὰ βρεγμένα ροῦχα καὶ νὰ τὰ ξηράνῃ.

Καὶ ἕνα ἄλλο ἐξηγεῖται μὲ τὰ λεχθέντα. Τὰ ζεστὰ φαγητά, τὸ γάλα, ὁ καφὲς κλπ., ὅταν τὰ ἀφήσωμεν ἔτσι, δὲν κρυώνουν ἀμέσως, διότι ναὶ μὲν ἐξατμίζονται αὐτὰ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἐπέρχεται μικρὰ ψῦξις εἰς τὸ ἐσωτερικόν των, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα γεμίζει ἀπὸ ὑδρατμοὺς δὲν προχωρεῖ ἡ ἐξάτμισις. Ἐνῷ ὅταν τὰ βάλωμε σὲ ρεῦμα ἀέρος ἢ δημιουργήσωμεν ἡμεῖς ρεῦμα ἀέρος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν, ἐπιταχύνομεν τὴν ἐξάτμισιν καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ἐπιτυγχάνομεν τὴν ταχεῖαν των ψῦξιν.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς δὲν στερεῖται λογικῆς βάσεως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγουν πολλοί, ὅτι δηλαδὴ βάζουν τὸ καρπούζι, ὅταν τὸ κόψουν κομμάτια, στὸν ἥλιο διὰ νὰ παγώσῃ! Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπιτυγχάνουν ταχεῖαν ἐξάτμισιν καὶ ἑπομένως ἔχουν σὲ λίγη ὥρα καρπούζι κρύο.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ μας

ΤΑ ΣΙΤΗΡΑ

Μιὰ ἀληθινὰ καλὴ σοδειὰ σιτηρῶν εἶναι μιὰ μεγάλη εὐτυχία γιὰ ἕνα λαό. Ξέρουμε πὼς ὁ λαός μας τρέφεται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον μὲ ψωμί. 70—80 τοῖς ἑκατὸν τῆς τροφῆς του ἀποτελεῖται ἀπὸ σιτηρά.

Ἑξ χιλιάδες χρόνια καὶ περισσότερα ἐργάζεται ἡ ἀνθρωπότητα στὴν ἀνάπτυξι τῆς καλλιεργείας τῶν σιτηρῶν. Καὶ εἶναι πολὺ ἐκπληκτικὸ ποὺ μόλις πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια, δηλ. ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἄρχισαν νὰ ἐφαρμόζωνται οἱ νεώτερες ἐπιστημονικὲς μέθοδοι διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν σιτηρῶν καὶ νὰ ξαπλώνεται ἡ γνῶσις γιὰ τὴ χρῆσι καὶ διόρθωσι τοῦ ἐδάφους, ἄρχισε νὰ διορθώνεται ἡ ποιότης τῶν σιτηρῶν καὶ νὰ μεγαλώνῃ καὶ ἡ ποσότης τῆς παραγωγῆς. Ἡ ὕψωσις τῆς παραγωγῆς κατὰ τὰ τελευταῖα πενῆντα χρόνια εἶναι 12 τοῖς ἑκατόν. Μιὰ ἀπίστευτη ἀνθρώπινη προσπάθεια!

Ἡ ἐπιστήμη ἠρεύνησε τὴν ἀρχὴ τῆς παραγωγῆς τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν σιτηρῶν καὶ τελευταίως μία γερμανικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Ρέμερ, τοῦ γνωστοῦ βοτανολόγου, ἐξήτασε τὴν περιοχὴν Χιντουκοῦ εἰς τὸ Ἀφγανιστὰν γιὰ νὰ βρῇ τὸ ἀρχέγονο σιτάρι.

Σήμερα μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς βέβαιο πὼς ἡ Μικρασία εἶναι ἡ πρώτη πατρίδα τοῦ σιταριοῦ καὶ τοῦ κριθαριοῦ. Ἡ σίκαλις καὶ ἡ βρώμη ὅμως εἶναι ὅλως διόλου νέα φυτά, ποὺ πρωτοκαλλιεργήθηκαν πρὶν δυὸ χιλιάδες χρόνια.

Ἡ σίκαλις καὶ ἡ βρώμη εἶναι φυτὰ πολὺ πιὸ σκληρὰ ἀπὸ τὸ σιτάρι καὶ τὸ κριθάρι. Γιατὶ ὅπου τὸ σιτάρι καὶ κριθάρι πέφτουν θύματα τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ ψύχους ἡ βρώμη καὶ ἡ σίκαλις ἀντέχουν πάντοτε.

Στὴν Ἀλάσκα, στὸ βόρειο Καναδᾶ, στὴν Εὐρώπη μάλιστα σὲ ὕψος πάνω ἀπὸ χίλια μέτρα στὰ βουνὰ τῆς Σιβηρίας καὶ τοῦ Κάρντεν ἡ σίκαλις ἀντιστέκεται στὸ πιὸ τσουχτερὸ κρύο, ἀνεβαίνει νικήτρια πάνω ἀπὸ πάγους καὶ χιόνια, δίνει σπειρὶ γιὰ τὸ ψωμὶ κι' ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴ εὐλογία τῆς γῆς.

Ὅταν περνᾷ κανεὶς τὸν Μάϊον ἢ τὸν Ἰούνιον ἀπὸ κάποιον κάμπο Θεσσαλικὸ ποὺ σὰν θάλασσα χρυσῆ μὲ τὰ ξανθά της κύματα ἀναδεύουν τὰ σταροχώραφα κι' ὁ ἀγέρας εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ κείνην τὴν πρωτόγονη ἀγροτικὴ μυρουδιὰ τῆς φρέσκιας γῆς καὶ τοῦ φρέσκου ψωμιοῦ, τότε νοιώθει τὸ χυμὸ τῆς ζωῆς ποὺ ξεχειλάει καὶ ξεχύνεται μέσα στὸν κάμπο.

Τὸ ψωμὶ εἶναι τὸ σύμβολο τῆς ζωῆς. Κανένα ἄλλο φυτὸ ἀπὸ τὰ σιτηρὰ δὲν ἔχει τὴ χάρι νὰ δίνῃ τὸν καρπό του γιὰ ἕνα τέτοιο σύμβολο. Ἡ χριστιανικὴ πίστις μὲ τὸ ψωμὶ συμβολίζει τὴν ἄφεσι τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν μετάδοσι τῆς ζωῆς.

Ὁ ἀγρότης καὶ πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια θεωροῦσε τὸ ψωμὶ πηγὴ ζωῆς, τὄβαζε στὸ μέτωπο καὶ στὰ χείλη του σὰν ἱερό.

«Μὰ τὸ ψωμί, ποὺ τρώγω» λέγει κι' ὁ σημερινὸς χωριάτης. Τὸ ψωμὶ καὶ μ' αὐτὸ τὰ σιτηρὰ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ μας.

Ὁ ἀγρότης εἶναι ὁ ἱερέας ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ ἱερὴ προσπάθεια γιὰ τὴ διατήρησι τοῦ λαοῦ.

Ἀπὸ αὐτὸν ξεπήδηξεν ὁ ἀρχέγονος πολιτισμὸς τῆς καλλιεργείας τοῦ πατρικοῦ χώματος μὲ τὸ ὁποῖον ἕνας λαὸς πρέπει νὰ εἶναι σφιχτὰ δεμένος.

ΣΙΤΑΡΙ.— Μὲ ἄγανα καὶ χωρὶς ἄγανα. Μέτριο στὸ μέγεθος στέλεχος. Πλατὺ πράσινο φύλλο. Τὸ σπειρὶ εἶναι καλὰ τυλιγμένο, ἔχει μέσο χώρισμα, εἶναι λεῖο καὶ χοντρό. Χρησιμοποιεῖται γιὰ ὅλα τὰ ζυμαρικά, γιὰ κόλλα, γιὰ πούδρα καὶ γιὰ μαγιὰ τῆς μπύρας.

ΚΡΙΘΑΡΙ.— Τὰ πιὸ γερὰ καὶ πιὸ μακριὰ ἄγανα. Τὸ στάχυ φέρει δυὸ ἢ τρεῖς σειρὲς σπειριῶν. Στέλεχος κοντό. Τὸ σπειρὶ φέρει χώρισμα καὶ εἶναι πιὸ χοντρὸ ἐμπρὸς παρὰ στὴ ράχι. Εἶναι γερὰ τυλιγμένο σὲ ἀχυρένια τυλίγματα. Λίγο πρὶν ὡριμάσῃ ξαπλώνει μιὰ βελουδένια λάμψι πάνω ἀπὸ τὸν ἀγρό. Καβουρντισμένο χρησιμοποιεῖται στὸν καφέ, μπαίνει συχνὰ στὴν μπύρα.

ΠΡΕΣΠΑ

Ἡ μεγαλείτερη λίμνη τῆς Βαλκανικῆς. — Τὸ ἱστορικὸ νησάκι τοῦ ἁγίου Ἀχιλλείου. — Ἡ Πρέσπα ἄλλοτε καὶ τώρα.

Μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες διαδρομές, ἀνάλογη μὲ τὴ διαδρομὴ Μπράλου-Δελφῶν, μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ γιὰ τὶς φυσικὲς καλλονές της ἡ διαδρομὴ Φλωρίνης-Κορυτσᾶς. Μόλις περάση κανεὶς τὸ ὑψηλὸ διάσελο τοῦ Πισοδερίου—πρώτου σταθμοῦ ἀπὸ τὴ Φλώρινα καὶ θερέτρου τῆς δασώδους περιοχῆς της—βλέπει μπροστά του ν' ἁπλώνεται γοητευτικὰ μιὰ λαμποκοποῦσα ἀχανὴς ἔκτασις, στεφανωμένη ἀπὸ πανύψηλους ὀρεινοὺς ὄγκους. Εἶναι ἡ θρυλικὴ Πρέσπα, ἡ μεγαλείτερη λίμνη τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁλοκλήρου τῆς Βαλκανικῆς. Ἐξακολουθῶντας, ἅμα προσπεράση τὸ ὡραῖο καὶ ἡρωϊκὸ Ζέλοβο, ὀνομαστὸ ἀπὸ τοὺς νεώτερους μακεδονικοὺς ἀγῶνες του — ἀφήνοντας ἀριστερὰ τὴν ἁμαξιτὴ ὁδὸ καὶ ὑπερπηδῶντας τὰ τελευταῖα ἀντερείσματα τῶν Κορεστίων — κατηφορίζει πρὸς τὶς βαλτώδεις περιοχὲς τῆς μικρῆς Πρέσπας μέσα στὶς ὁποῖες ζοῦν καὶ σαπίζουν ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς οἱ πρωτόγονοι ψαράδικοι οἰκισμοί της.

Ἐκεῖ, κρυμμένοι μέσα στοὺς πυκνοὺς καλαμῶνες, ψαρεύουν μὲ τὰ πρωτόγονα σκαφίδια καὶ τ' ἀπὸ χοντροὺς κορμοὺς σκαμμένους μονόξυλά τους, μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖ κανένας μονάχα ὅταν εἶναι νηνεμία νὰ περάση ἀπάνου στὸ μικρὸ νησάκι τοῦ ἁγίου Ἀχιλλείου. Ἡ ἀπροθυμία ποὺ δείχνουν γι' αὐτὸ — στοὺς σπανιωτάτους ἄλλως τε ἐπισκέπτες τῶν μερῶν αὐτῶν — εἶναι τόση, ποὺ σὲ κανένα ἄλλο μέρος δὲ θὰ βρεθῆ κανεὶς στὴν ἀνάγκη νὰ περιμένη καὶ νὰ νευριάση περισσότερο. Τοὺς ἀκοῦς, σχεδὸν δίπλα σου, νὰ συνομιλοῦν μέσα στοὺς πυκνοὺς καλαμῶνες ἀθέατοι, τοὺς φωνάζεις καὶ κεῖνοι σὲ βλέπουν, σὲ ἀκούουν ἀπαθεῖς χωρὶς νὰ παρουσιάζωνται. Ἐδῶ μέσα αἰσθάνεσαι κάτι τὸ ἀσυνήθιστα ἄξενο. Πρέπει νὰ περιμένης ὧρες νὰ φθάση ἀπὸ πουθενὰ κανένας ἐντόπιος, νὰ τοὺς φωνάξη ὁ ἴδιος γιὰ νὰ μπορέσης νὰ διαπεραιωθῆς ἀπάνου στὸ νησί. Αὐτὰ συμβαίνουν ὅταν εἶναι γαλήνη στὴν Πρέσπα.

Γιατὶ μόλις φυσήση λίγος ἀγέρας ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ σκαφίδια τρέχουν βιαστικὰ στοὺς ὅρμους των. Μιὰ ἐρημιὰ τότε βασιλεύει παντοῦ κι' εἶναι ἀδύνατο πιὰ νὰ ταξειδεύσης. Γιατὶ ἡ Πρέσπα δὲν εἶναι ὅπως οἱ ἄλλες λίμνες. Ὅταν τὴν δέρνουν οἱ ἄνεμοι ταράσσεται ἀπὸ μεγάλα κύματα, καὶ στὰ παληὰ τὰ χρόνια, ὅταν ἡ ζωὴ ἦταν πιὸ πυκνή, δὲ θἆταν φαίνεται σπάνια τὰ ναυάγια, ἀπάνου στὶς κατάκρημνες ἀκτές της γιὰ νὰ ὑπάρχουν ἐδῶ τόσα προσκυνητάρια, Παναγίες καὶ Ἅγιοι Νικόλαοι, ζωγραφισμένοι κατὰ περίεργο ὅλως τρόπο, ἀπάνου στὶς ὁμαλὲς ἐπιφάνειες τῶν πελωρίων βράχων τους.

* * *

Τί ἦταν λοιπὸν ἡ Πρέσπα; Δύσκολα πιστεύει κανένας βλέποντάς την σήμερα πὼς ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἡ πρωτεύουσα ἑνὸς βασιλείου. Οἱ Βούλγαροι, ποὺ ξεκινῶντας ἐγκαταστάθηκαν διαδοχικά, πρῶτα ἐκεῖθε ἀπὸ τὸ Δούναβι καὶ κατόπιν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου ἐδῶθε, μὲ πρωτεύουσα τὴν Πρεσθεά, ἀπ' ὅπου τόσες φορὲς κατέβηκαν μέχρι τὴν Κωνσταντινούπολι, μεταφέρουν κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα τὸ κέντρον τῆς ἐπικρατήσεώς τους πρὸς τὴν Ἀλβανία καὶ τὴν Μακεδονία, ὁπότε οἱ τελματώδεις αὐτὲς περιοχὲς τῆς Πρέσπας καὶ κατόπιν τῆς Ἀχρίδος γίνονται οἱ πρωτεύουσες τῶν πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν τους, ὥς ὅτου ἐξεκαθαρίστηκαν ἀπὸ τὸ Βασίλειο τὸ Βουλγαροκτόνο, ὕστερ' ἀπὸ μακροχρόνιους καὶ σκληροὺς ἀγῶνες, ἰδίως μὲ τὸν Σαμουὴλ (976-1013) τὸν ἐνδοξότερο, ἀλλὰ καὶ τελευταῖο τσάρο τῶν Βουλγάρων, μὲ τὸν ὁποῖο κλείνει πιὰ ὁριστικὰ ἡ παλαιὰ Βουλγαρικὴ ἱστορία.

Ὠχυρωμένος ὁ Σαμουὴλ ἀπάνου στὰ ἐπιλίμνια αὐτὰ μακεδονικὰ ὁρμητήρια, ἀπ' ὅπου ἔχει καταλάβει ὁλόκληρη τὴν Ἀλβανία, τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Σερβία, ἐπιχειρεῖ στὰ 995 νὰ καταλάβη καὶ αὐτὴ τὴ Θεσσαλονίκη. Ἀποτυγχάνοντας ἐκτρέπεται πρὸς τὰ Θεσσαλικὰ Τέμπη, καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν κυρίως Ἑλλάδα μέχρι τὸν Ἰσθμὸ καὶ πέρα στὴν Πελοπόννησο, ὁπότε ὁ Βυζαντινὸς στρατηγός, Νικηφόρος Οὐρανός, διωρισμένος ἄρχων τῆς Δύσεως, καιροφυλακτῶντας τον, ἐπιστρέφοντα ἀνύποπτο παρὰ τὸν Σπερχειό, τοῦ πέφτει τὴν νύχτα καὶ τὸν ἀποδεκατίζει, σὲ σημεῖο ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπὸ τὰ Αἰτωλικὰ ὄρη καὶ τὴν Πίνδο, ξεγλιστρᾷ μὲ τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ στρατοῦ του.

Σὲ λίγο (1001) ἐκστρατεύει πιὰ ὁ ἴδιος ὁ Βασίλειος ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Κυριεύει διαδοχικὰ τὴ Βέρροια, τὶς Σέρρες καὶ τὰ Βοδενὰ καὶ τὸν ἄλλο χρόνο τὸν χτυπᾷ στὸν Ἀξιὸ ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὴ δήωσι τῆς Ἀδριανουπόλεως. Στὰ 1014, ὕστερ' ἀπὸ σκληρότατους ἀγῶνες, ἐκπορθεῖ τὴν ὠχυρωμένην Κλεισούρα καὶ τότε λένε στὴν οἰκτρὴ θέα τῶν συμπολεμιστῶν του ὁ Σαμουὴλ ἐλιποθύμησε καὶ σφαδάζοντας ἀπὸ καρδιακοὺς πόνους ἀπέθανε μέσα σὲ δυὸ μέρες. Στὰ 1017 εἰσβάλλει τέλος ὁ Βασίλειος μέσα στὴ Βουλγαρία κι' ἀπὸ τὸ Λογγὸ βαδίζει καὶ παίρνει τὴν ἀπόρθητη Καστοριά. Ἀπὸ δῶ πιὰ καὶ πέρα ἐν θριάμβῳ βαδίζοντας δέχεται τὴν ὑποταγὴ κάστρων καὶ χωριῶν, ἀπὸ Βουλγάρους ἡγεμόνες, ποὺ ἔρχονται νὰ τὸν προσκυνήσουν. Ἡ Τσαρίνα Μαρία, ἡ χήρα τοῦ Βλαδισλάου — διαδόχου τοῦ Σαμουήλ, ποὺ ἔπεσε στὸ Δυρράχιο — καὶ ὁ Πατριάρχης Δαυῒδ τοῦ ζητοῦν εἰρήνη, μὰ ὁ Βασίλειος προχωρεῖ καὶ μπαίνει θριαμβευτικὰ στὴν Ἀχρίδα, ὅπου προσέρχεται ἡ Τσαρίνα Μαρία μὲ τοὺς τρεῖς γυιούς της καὶ τὶς ἕξη θυγατέρες της καὶ πέφτει στὰ πόδια του. Ἀπὸ δῶ ὁ Βασίλειος ἔρχεται στὴν Πρέσπα, τὴν ἀρχαιότερη πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου, κι' ἀπὸ κεῖ πάλι στὴν Καστοριά, ὅπου προσέρχονται καὶ οἱ δυὸ θυγατέρες τοῦ παληοῦ του ἀντιπάλου Σαμουήλ.

Αὐτῆς τῆς τροπαιοφόρου ἐκστρατείας του λείψανα εἶναι τὰ σωζόμενα μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια τοῦ ναοῦ αὐτῆς τῆς νησῖδος, ὅπου κατὰ τὸν Κεδρηνό, ἐπανετέθησαν τὰ παρὰ τοῦ Σαμουὴλ ἐκ Λαρίσης συληθέντα λείψανα τοῦ πολιούχου της. «Πολλὰ φρούρια παρεστήσατο Σαμουήλ, ἧς τὸ κορυφαῖον ἡ Λάρισα... μετήγαγε δὲ τὸ λείψανον τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλείου, ἐπισκόπου Λαρίσης, χρηματίσαντος ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου,... καὶ εἰς Πρέσπαν ἀπέθετο, ἔνθα ἦσαν αὐτῷ τὰ Βασίλεια».

* * *

Εἶναι λίγη ἡ διάθεσι ποὺ σᾶς μένει σήμερα γιὰ νὰ θαυμάσετε τὶς ἀμφίβολες ἄλλως τε λιμνήσιες ὀμορφιὲς τῆς νησῖδος αὐτῆς, ὅπου ἄλλοτε ἦσαν τὰ βασιλικὰ τοῦ αὐτοκράτορος αὐτοῦ ἐνδιαιτήματα, ὅταν ἀντικρύσετε τὴ χθαμαλότητα τῆς ζωῆς καὶ τὶς πυρέσσουσες ὄψεις τῶν σημερινῶν κατοίκων της.

Οἱ καλύβες τοῦ μικροῦ ψαράδικου οἰκισμοῦ της δὲν ὑπερβαίνουν πιὰ τὶς 20 καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων του τοὺς 110, ποὺ δὲν αὐξάνει λόγῳ τῆς στειρώσεως τῶν γυναικῶν ἀπὸ τοὺς πυρετούς.

Ἡ καλλιεργήσιμη ἔκτασι εἶναι ὀλίγη καὶ ἀνῆκεν ἄλλοτε ὁλόκληρη σὲ Ἠπειρωτικὴ οἰκογένεια, κοντὰ στὴν ὁποία δούλευαν ὅλοι τους ὡς κολλῆγοι. Ἀπὸ τὸν οἰκισμὸ αὐτό, περὶ τὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, κατὰ τὸ νότιο μέρος ποὺ βλέπει πανοραματικὰ πρὸς τὸ Πισοδέρι καὶ τὴν κορυφογραμμὴ τῶν Κορεστίων, κατάκειται σ' ἐρείπια σήμερα ὁ ἱστορικὸς αὐτὸς ναὸς τοῦ ἁγ. Ἀχιλλείου, ποὺ πρέπει νἄχη κτισθῆ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Βουλγαροκτόνο, μετὰ ἀπὸ τὴν τροπαιοφόρο διαδρομή του. Εἶναι μιὰ μεγάλη τρίκλιτος Βυζαντινὴ βασιλικὴ (37 X 22) μὲ ὀλίγες πιά, μόλις διαφαινόμενες μεταγενέστερες τοιχογραφίες ἐπάνω στὰ ὀλίγα ὄρθια τμήματα τῶν τοίχων, ὅπου ἀστέγαστες καὶ ἐκτεθειμένες στὶς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1224)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἑτοιμάσθηκα ν' ἀκολουθήσω τὸν κύριό μου, μ' αὐτὸς μ' ἐμπόδισε.

— Κάθησε δῶ, μοῦ εἶπε, νὰ ξεκουραστῇς· θὰ ξαναγυρίσω.

Καὶ καθὼς ἔκαμα ἕνα κίνημα τρόμου:

— Σύχασε, πρόσθεσε· σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ ξαναγυρίσω.

Μ' ὅλη μου τὴν κούρασι θὰ προτιμοῦσα ν' ἀκολουθήσω τὸν Βιτάλη· ἀλλὰ ὅταν μὲ πρόσταζε, εἶχα τὴ συνήθεια νὰ τὸν ἀκούω. Κι' ἔμεινα.

Μόλις ἔπαψε ν' ἀκούεται τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ κυρίου μου στὴ σκάλα, τὸ παιδί, ποὺ ἄκουε σκυμμένο στὴν πόρτα, γύρισε σὲ μένα.

— Εἶσαι πατριώτης; μὲ ρώτησε Ἰταλικά.

Ἤξερα ἀρκετὰ Ἰταλικά, γιὰ νὰ καταλαβαίνω σχεδὸν ὅ,τι ἔλεγαν σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα· δὲν τὴ μιλοῦσα ὅμως ἀκόμα κι' ἀποκρίθηκα γαλλικά: — Ὄχι.

— Κρῖμα! ἔκαμε τὸ παιδὶ μελαγχολικά, κυττάζοντάς με μὲ τὰ μεγάλα του μάτια· πῶς θὰ ἤθελα νἆσουν ἀπὸ τὸν τόπο μου!

—Ἀπὸ ποιὸν τόπο;

—Ἀπὸ τὴ Λούκκα. Θὰ μοῦφερνες εἰδήσεις.

— Εἶμαι Γάλλος.

—Ἆ, τόσο τὸ καλύτερο!

— Τί; ἀγαπᾷς καλύτερα τοὺς Γάλλους ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς;

—Ὄχι. Δὲν εἶπα γιὰ μένα «τόσο τὸ καλύτερο», τὦπα γιὰ σένα. Γιατί, ἂν ἦσουν Ἰταλός, θ' ἀρχόσουν ἐδῶ γιὰ νὰ μπῇς ἴσως στὴν ὑπηρεσία τοῦ σινιὸρ Γαροφόλη. Καί.... δὲν λένε ποτὲ «τόσο τὸ καλύτερο» σ' ἐκείνους ποὺ μπαίνουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Π α ν τ ρ ό ν ε μας!

Τὰ λόγια αὐτὰ μ' ἀνησύχησαν πολύ.

— Εἶναι κακός; ρώτησα.

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ τὸ παιδὶ δὲν ἀποκρίθηκε μὲ τὸ στόμα· τὸ βλέμμα ὅμως ποὺ κάρφωσε ἀπάνω μου, εἶχε μιὰ εὐγλωττία τρομερή... Ἔπειτα, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τέτοια ὁμιλία, μοῦ γύρισε τὴ ράχι καὶ πῆγε σ' ἕνα μεγάλο τζάκι, ποὺ ἔπιανε τὴν ἄκρη τῆς κάμαρας. Στὸ τζάκι αὐτό, πάνω σὲ μιὰ καλὴ φωτιὰ ἀπὸ παλησσάνιδα, ἔβραζε μιὰ μεγάλη χάλκινη κατσαρόλα.

Ἐπλησίασα νὰ ζεσταθῶ καὶ τότε εἶδα πὼς ἡ κατσαρόλα αὐτὴ εἶχε κάτι ἰδιαίτερο, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ εἶχα προσέξει: Τὸ σκέπασμα, ποὺ εἶχε ἀπὸ πάνω ἕνα σωλῆνα, γιὰ νὰ φεύγῃ ὁ ἀτμός, ἦταν κολλημένο στὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μὲ θηλειὰ κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μὲ κλειδαριὰ (λουκέτο).

Εἶχα καταλάβει πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ κάνω ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις γιὰ τὸν Γαροφόλη· γιὰ τὴν κατσαρόλα ὅμως;

— Καλέ, γιατὶ εἶναι κλειδωμένο τὸ καπάκι; ρώτησα.

— Γιὰ νὰ μὴ μπορῶ νὰ πάρω κανένα φλυτζάνι ζουμί. Ἐγὼ μαγειρεύω τὴ σούπα, μὰ ὁ κύριός μου δὲν μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη.

Δὲν μπόρεσα νὰ μὴ χαμογελάσω.

— Γελᾷς, ἐξηκολούθησε μελαγχολικά, γιατὶ θὰ νομίζῃς πὼς εἶμαι κανένας λαίμαργος. Ἔ, στὴ θέσι μου, θὰ ἦσουν ἴσως καὶ σύ... Ὄχι, λαίμαργος δὲν εἶμαι· πεινασμένος μόνο· κι' ἡ μυρωδιὰ τῆς σούπας ποὺ βγαίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ φουγάρο, κάνει τὴν πεῖνα μου σκληρότερη.

— Μὰ τί, ὁ σινιὸρ Γαροφόλης σᾶς ἀφήνει νὰ πεθαίνετε τῆς πείνας;

Ἦταν ἕνα περίεργο δυστυχισμένο παιδί.

—Ἂν μπῇς στὴν ὑπηρεσία του θὰ μάθῃς πὼς ἀπὸ τὴν πεῖνα δὲν πεθαίνει κανείς, ὑποφέρει μόνο. Ἐγὼ μάλιστα, γιατ' εἶναι ἡ τιμωρία μου.

—Ἡ τιμωρία σου; Νὰ πεινᾷς;!

— Ναί. Ἂν μπῇς στὴν ὑπηρεσία τοῦ Γαροφόλη, τὸ παράδειγμά μου μπορεῖ νὰ σὲ ὠφελήσῃ. Ἄκου νὰ σοῦ πῶ. Ὁ σινιὸρ Γαροφόλης εἶναι θεῖος μου καὶ μὲ πῆρε ἀπὸ εὐσπλαχνία. Γιατί, πρέπει νὰ ξέρῃς, ἡ μητέρα μου εἶναι χήρα καὶ φτωχιά. Τὸν περασμένο χειμῶνα, ποὺ ὁ Γαροφόλης ἦλθε στὴ Λούκκα νὰ μαζέψῃ παιδιά, ἐπρότεινε στὴ μητέρα μου νὰ μὲ πάρῃ. Τῆς κόστισε πολὺ τῆς μητέρας μου νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ φύγω· μά, ξέρεις, ἅμα εἶναι ἀνάγκη... Κι' ἦταν μεγάλη, γιατὶ στὸ σπίτι εἴμαστε ἕξη παιδιὰ κι' ἐγὼ τὸ μεγαλύτερο. Ὁ Γαροφόλης προτιμοῦσε νὰ πάρῃ τὸν ἀδελφό μου Λεονάρδο, ποὺ ἔρχεται ὕστερ' ἀπὸ μένα, γιατὶ ὁ Λεονάρδος εἶναι ὄμορφος, ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι ἄσχημος. Καὶ γιὰ νὰ βγάζῃ τὸ παιδὶ λεφτά, πρέπει νὰ εἶναι κι' ὄμορφο· τ' ἄσχημα δὲν κερδίζουν παρὰ κλωτσιὲς καὶ βρισιές. Ἡ μητέρα μου ὅμως δὲ θέλησε νὰ δώσῃ τὸ Λεονάρδο. «Ὁ Ματτίας εἶναι ὁ μεγαλύτερος, εἶπε, κι' ὁ Ματτίας ταιριάζει νὰ φύγῃ, ἀφοῦ πρέπει νὰ φύγῃ κάποιος. Ὁ Θεὸς τοὔδωσε αὐτὴ τὴ σειρά· δὲ μπορῶ ν' ἀλλάξω τὴ σειρὰ τοῦ Θεοῦ». Ἔτσι ἔφυγα μὲ τὸ θειὸ Γαροφόλη. Καταλαβαίνεις τί σκληρὸ μοῦ ἦταν ν' ἀφήσω τὸ σπίτι μας, τὴ μητέρα μου ποὺ ἔκλαιγε, τὴν ἀδελφούλα μου τὴ Χριστίνα, ποὺ μ' ἀγαποῦσε πολὺ γιατ' ἦταν τὸ στερνογέννι κι' ἐγὼ τὴν κρατοῦσα πάντα στὴν ἀγκαλιά μου· ἔπειτα τ' ἀδέλφια μου τ' ἄλλα, τοὺς φίλους μου, τὴν πατρίδα!

Σὲ μένα τἄλεγε αὐτὰ ὁ Ματτίας; Μὰ ξεχνοῦσα ποτὲ τὸ σπαραγμὸ ποὺ αἰσθάνθηκα ὅταν, γιὰ τελευταία φορά, εἶδα τὸ ἄσπρο κεφαλομάντηλο τῆς μάνας Μπαρμπερίνας;

Ὁ μικρὸς ἐξακολούθησε τὴ διήγησί του:

— Σὰν ἔφυγ' ἀπὸ τὸ σπίτι, ἤμουν μονάχος μὲ τὸ Γαροφόλη· μὰ ὕστερ' ἀπὸ ὀκτὼ μέρες γίναμε δώδεκα παιδιὰ καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴ Γαλλία. Ἆ, τί μακρινὸ ταξεῖδι καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο ἦταν λυπημένοι!.... Τέλος πάντων φθάσαμε στὸ Παρίσι. Δώδεκα φύγαμε, ἕνδεκα φθάσαμε, γιατὶ ἕνας ἔμεινε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ντιζόν. Στὸ Παρίσι ἔγινε τὸ ξεκαθάρισμα: ὅσοι ἦταν δυνατοί, πῆγαν σὲ δουλειά, ὅσοι πάλι δὲν ἦταν γιὰ δουλειά, θὰ τραγουδοῦσαν ἢ θἄπαιζαν ὄργανα στοὺς δρόμους. Ἐγὼ δὲν ἤμουν δυνατὸς γιὰ δουλειά· μὰ οὔτε κι' ὄμορφος, γιὰ νὰ μαζεύω λεφτὰ τραγουδῶντας. Τότε ὁ Γαροφόλης μοῦ ἔδωσε δυὸ ἄσπρα ποντικάκια νὰ τὰ δείχνω στὸν κόσμο, καὶ μοῦ προσδιώρισε νὰ τοῦ φέρνω μιάμιση δραχμὴ τὴν ἡμέρα. «Ὅσες πεντάρες θὰ λείπουν, μοῦ εἶπε, ἀπὸ τὴ μιάμιση δραχμή, τὸ βράδυ θὰ σοῦ μετρῶ στὴν πλάτη μπαστουνιές».Μιάμιση δραχμή: τριάντα πεντάρες! ποῦ νὰ τὶς μαζέψω; Συλλογιζόμουν ὅμως τὶς μπαστουνιὲς — καὶ ξέρεις, δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστες, ὅταν τὶς δίνῃ μάλιστα ὁ Γαροφόλης! — κι' ἔβαζα τὰ δυνατά μου. Τοῦ κάκου. Τὶς περισσότερες φορὲς δὲν τὸ κατώρθωνα· κι' ἐνῷ τ' ἄλλα παιδιὰ γύριζαν τὸ βράδυ μὲ τὶς πεντάρες τους σωστές, ἐμένα σχεδὸν πάντα μοῦ ἔλειπαν. Ὤ, θυμὸ ὁ Γαροφόλης!.. «Μὰ πῶς τὰ καταφέρνει ἔτσι αὐτὸς ὁ ἠλίθιος Ματτίας;» ἐφώναζε. Καὶ δὸς του ξύλο! Ἦταν κι' ἄλλο ἕνα παιδί, ποὺ ἔδειχνε ἄσπρα ποντίκια. Αὐτουνοῦ ὁ Γαροφόλης τοῦ εἶχε προσδιορίσει σαράντα πεντάρες καὶ κάθε βράδυ τὶς ἔφερνε σωστές. Πολλὲς φορὲς ἔβγαινα μαζί του, γιὰ νὰ βλέπω πῶς ἔκανε

καὶ σὲ τί ἦταν πιὸ ἐπιτήδειος ἀπὸ μένα. Ἔτσι κατάλαβα τί ἔτρεχε: Ὅταν κανένας κύριος μὲ τὴν κυρία του ἑτοιμάζουνταν νὰ μᾶς δώσουν, ἡ κυρία τοῦ ἔλεγε πάντα: «Σ' αὐτὸν ποὺ εἶναι ὄμορφος δῶσε, ὄχι σ' ἐκεῖνον ποὺ εἶναι ἄσχημος!». Ὁ ἄσχημος, ἐννοεῖς, ἤμουν ἐγώ. Δὲν ξαναβγῆκα μὲ τὸ σύντροφο, γιατὶ κι' ἂν εἶναι νὰ τρῶς μπαστουνιὲς στὸ σπίτι, εἶναι ἀκόμα σκληρότερο ν' ἀκοῦς τέτοια λόγια στὸ δρόμο. Ἐσὺ δὲν τὸ καταλαβαίνεις αὐτό, γιατὶ ποτὲ βέβαια δὲν σὲ εἶπε κανένας ἄσχημο, ἐγὼ ὅμως... Ὕστερα, ἅμα εἶδε ὁ Γαροφόλης πὼς μὲ τὸ ξύλο δὲν ἔκανε τίποτα, μεταχειρίσθηκε ἄλλο τρόπο. «Γιὰ κάθε πεντάρα ποὺ θὰ σοῦ λείπη, μοῦ εἶπε, θὰ σοῦ ἀφαιρῶ μιὰ πατάτα ἀπὸ τὸ δεῖπνο σου. Ἀφοῦ τὸ πετσί σου εἶναι ἀναίσθητο στὶς ξυλιές, ἡ κοιλιά σου μπορεῖ νὰ εἶναι πιὸ εὐαίσθητη στὴν πεῖνα». Μὲ τὴ φοβέρα ἔκαμες ποτὲ τίποτα ἐσύ;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Κατὰ τὴ φοβέρα.

—Ἐγὼ ποτέ. Ἔπειτα, δὲν μποροῦσα νὰ κάμω περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔκανα. Δὲν μποροῦσα νὰ λέω στοὺς ἀνθρώπους: «Δῶστε μου! ἂν δὲν μοῦ δώσετε, δὲν θὰ φάω πατάτες ἀπόψε!». Οἱ ἄνθρωποι, ξέρεις, δὲν συγκινοῦνται μ' αὐτά... Ἡ στέρησι ὅμως γρήγορα μ' ἔκανε ἀδύνατο καὶ χλωμὸ σὰν τσῖρο. Συχνὰ τότε ἄκουγα γύρω μου νὰ λένε: «Νὰ ἕνα παιδὶ ποὺ πεθαίνει τῆς πείνας!». Ὅ,τι θἄκανε ἡ ὀμορφιά, τὤκανε ἡ χλωμάδα κι' ἡ ἀδυναμία. Οἱ ἄνθρωποι, στὴ γειτονιά, μὲ πῆραν ἀπὸ συμπάθεια, μὲ λυποῦνταν. Κι' ἂν δὲν ἐμάζευα περισσότερες πεντάρες, ἐμάζευα ὅμως πότε ἕνα κομμάτι ψωμί, πότε ἕνα πιάτο σούπα. Ἆ, ἦταν ὁ καλός μου καιρὸς τότε: Δὲν ἔτρωγα πιὰ ξύλο· κι' ἂν δὲν ἔτρωγα στὸ σπίτι οὔτε πατάτες, δὲν μ' ἔμελλε καὶ πολύ, γιατὶ χόρταινα ἔξω. Μιὰ μέρα ὅμως ὁ Γαροφόλης μὲ εἶδε σὲ μιὰ μανάβισσα νὰ τρώω ἕνα πιάτο σούπα καὶ κατάλαβε γιὰ ποιὸ λόγο δὲν μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ στέρησι τοῦ βραδινοῦ φαγιοῦ. Ἀποφάσισε τότε νὰ μὴ βγαίνω ἔξω, παρὰ νὰ κάθουμαι στὸ σπίτι νὰ μαγειρεύω καὶ νὰ συγυρίζω. Μὰ ἐπειδή, μαγειρεύοντας, μποροῦσα νὰ κλέβω τὸ φαΐ, σοφίσθηκε αὐτὴ τὴν κατσαρόλα ποὺ βλέπεις. Κάθε πρωΐ βάζει μέσα τὸ κρέας καὶ τὰ λάχανα, κλειδώνει τὸ καπάκι καὶ φεύγει. Ἐγὼ δὲν κάνω ἄλλο παρὰ νὰ διατηρῶ τὴ φωτιά. Μὲ τρελλαίνει ἡ μυρωδιὰ τῆς σούπας, θέλω νὰ τὴ δοκιμάσω, μὰ ποῦ! Ἐννοεῖς πὼς ἀπὸ τὸ στενὸ αὐτὸ φουγάρο, μοῦ εἶναι ἀδύνατο! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μαγειρεύω ἔγινα ἀκόμα πιὸ χλωμός. Ἡ μυρωδιά, βλέπεις, δὲν τρέφει· μεγαλώνει μόνο τὴν πεῖνα. Ἀλήθεια, δὲν εἶμαι πολὺ-πολὺ χλωμός; Ἐπειδὴ δὲν βγαίνω πιὰ ἔξω, δὲν τ' ἀκούω νὰ τὸ λένε, κι' ἐδῶ μέσα δὲν ἔχει καθρέφτη.

Τότε ἀκόμα δὲν εἶχα βέβαια μεγάλη πεῖρα· ἤξερα ὅμως πὼς δὲν κάνει νὰ τρομάζουμε τοὺς ἀρρώστους, λέγοντάς τους πὼς μᾶς φαίνουνται ἄρρωστοι.

—Ὄχι δά! ἀποκρίθηκα· δὲν εἶσαι πολὺ πιὸ χλωμὸς ἀπὸ ἄλλα παιδιά.

—Χμ! ἔκαμε· αὐτὸ τὸ λὲς γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσης. Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ εἶμαι χλωμός, καὶ περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅ,τι εἶμαι.

—Γιατί;

—Γιατὶ ἡ μεγάλη χλωμάδα σημαίνει ἀρρώστεια· κι' ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶμαι ἄρρωστος, ἀληθινὰ ἄρρωστος.

Τὸν κύτταξα μὲ ἀπορία.

—Δὲν τὸ καταλαβαίνεις, μοῦ εἶπε μὲ χαμόγελο, μὰ εἶναι ἁπλούστατο. Νά, ὅταν εἶναι κανεὶς πολὺ ἄρρωστος, ἢ τὸν γιατρεύουν ἢ τὸν ἀφήνουν νὰ πεθάνη. Ἂν μ' ἄφηναν νὰ πεθάνω, θὰ τελείωναν ὅλα· οὔτε ξύλο θἄτρωγα πιά, οὔτε θὰ πεινοῦσα. Ἔπειτα λένε πὼς ὅσοι πεθαίνουν ζοῦνε ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ἔτσι, ἀπὸ κεῖ πάνου, ἐγὼ θἄβλεπα κάτω τὴ μητέρα μου, τὸν τόπο μου καί, παρακαλῶντας ὁλοένα τὸ Θεό, θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ ἐμποδίσω τὴν ἀδελφή μου Χρηστίνα νὰ γίνη δυστυχισμένη. Ἂν πάλι ἤθελαν νὰ γιάνω, θὰ μ' ἔστελναν στὸ νοσοκομεῖο· κι' ἐγὼ θἄμουν πολὺ-πολὺ εὐχαριστημένος νὰ πήγαινα στὸ νοσοκομεῖο!

Ἐμένα τὸ νοσοκομεῖο ἀπὸ ἔνστικτο μοῦ ἔκανε φρίκη. Στὸ δρόμο, ὅταν ἀπὸ τὴν κούρασι αἰσθανόμουν κακοδιαθεσία, ἔφθανε νὰ θυμηθῶ τὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ ξαναγίνω ἀμέσως καλὰ καὶ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ περπατῶ. Γι' αὐτὸ μὲ μεγάλη μου ἀπορία ἄκουγα τὸν Ματτία νὰ μιλῆ ἔτσι:

—Νἄξερες τί καλὰ ποὺ περνᾷ κανεὶς στὸ νοσοκομεῖο! Ἐγὼ πῆγα μιὰ φορὰ στὴν Ἁγία Εὐγενία. Ἐκεῖ εἶναι ἕνας γιατρὸς ψηλός, ξανθός, ποὺ στὶς τσέπες του ἔχει πάντα καραμέλλες γιὰ τὸ βῆχα (ἂς εἶναι γιὰ τὸ βῆχα πάντα γλυκὲς εἶναι!) Ἔπειτα εἶναι οἱ καλόγρηες, ποὺ σοῦ μιλοῦν πάντα γλυκά: «Βγάλε τὴ γλῶσσα σου, μικρέ μου, δός μου τὸ χέρι σου παιδάκι μου!».

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΗΛΙΑΚΩΝ ΚΗΛΙΔΩΝ

Ὅπως εἴπαμε σὲ προηγούμενον σημείωμα, οἱ κηλῖδες τοῦ Ἡλίου δὲν εἶναι μόνιμες ἐπάνω στὴν ἐπιφάνειά του. Ὑπάρχουν χρόνια ποὺ ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ξεκαθαρίζει ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Ἡλίου καὶ δὲν ὑπάρχουν κηλῖδες ἐπ' αὐτοῦ, ἐνῷ ἄλλα χρόνια παρατηροῦμε ἑκατοντάδες μελανῶν ἐκτάσεων ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ Ἡλίου. Ὥστε οἱ ἡλιακὲς κηλῖδες ὑπόκειν-ται σὲ μιὰ περίοδο ποὺ εἶναι 11 χρόνια περίπου. Δηλαδὴ ἄλλοτε ἔχουμε μέγιστον ἀριθμὸν κηλίδων καὶ ἄλλοτε ἐλάχιστον.

Γι' αὐτὸ τώρα τὴν ἐποχὴ αὐτὴν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Ἡλίου εἶναι πλουσία σὲ κηλῖδες. Τὸν περασμένον μάλιστα Ἀπρίλιον εἰς τὰς 23—25 παρετηρήθη ἀπὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Γκρήνουϊτς μία ἀσυνήθως μεγάλη κηλὶς γιὰ τὴν ὁποίαν ἔγραψαν ὅλα τὰ ἀστρονομικὰ περιοδικά.

Ἀλλὰ οἱ ἐπιστήμονες βρῆκαν πολλὲς ἀναλογίες μεταξὺ τῆς περιόδου τῶν κηλίδων (καὶ φυσικὰ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν) καὶ πολλῶν φαινομένων ἐπάνω στὴ Γῆ ποὺ μᾶς κάνουν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχει ἄμεσος σχέσις μεταξὺ τῶν καταστάσεων τῆς ἡλιακῆς μάζης καὶ τῶν ἐπὶ τῆς Γῆς συμβαινόντων. Θὰ φέρωμεν μερικὰ παραδείγματα.

Μακροχρόνιοι παρατηρήσεις σὲ διάφορα Ἀστεροσκοπεῖα καὶ Μετεωροσκοπεῖα ἔδειξαν ὅτι ὑπάρχει σχέσις μεταξὺ τῆς περιόδου τῶν ἡλιακῶν κηλίδων καὶ τῆς μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας ἐπάνω σὲ ὡρισμένους τόπους τῆς Γῆς. Ἐπίσης φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ σχέσις μεταξὺ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κηλίδων ποὺ παρατηρεῖται κάθε χρόνο στὸν Ἥλιο καὶ τοῦ ποσοῦ τῆς βροχῆς ποὺ πέφτει κάθε χρόνο ἐπάνω στὴ Γῆ. Μία παρατήρησις ποὺ τοὺς ἐνίσχυσε τὴν γνώμην αὐτὴν εἶναι καὶ ἡ παρακάτω.

Ὅλοι ξέρουμε ὅτι εἰς πολλὰ δένδρα, ἅμα τὰ κόψωμεν εἰς τὸν κορμόν, θὰ ἰδοῦμε ὅτι αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ δακτυλίους διαφόρου πάχους. Κάθε δακτύλιος γίνεται σὲ διάστημα ἑνὸς χρόνου. Εἶδαν λοιπὸν ὅτι κάθε 11 χρόνια οἱ δακτύλιοι ἐπανέρχονται οἱ ἴδιοι, δηλαδή, ἔχουν πάλιν τὸ αὐτὸ πάχος. Συνέκριναν τὴν περίοδον αὐτὴν μὲ τὴν περίοδον τῶν ἡλιακῶν κηλίδων καὶ βρῆκαν ὅτι τὰ δύο αὐτὰ φαινόμενα συμβαδίζουν καὶ ἑπομένως αἱ κηλῖδες ἐπιδροῦν στὴ Γῆ. Γιατὶ ἀπὸ τὴν βροχὴν ἐξαρτᾶται ἡ βλάστησις καὶ ἡ παραγωγὴ καὶ ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐμμέσως ἐπιδροῦν καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν μετεωρολογικῶν φαινομένων ἔχουμε καὶ τὰ μαγνητικὰ φαινόμενα ποὺ σχετίζονται μὲ τὶς κηλῖδες τοῦ Ἡλίου. Ὁσάκις ἔχομεν ἀθρόαν ἐμφάνισιν κηλίδων ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ Ἡλίου τότε παρατηροῦμεν καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς διαταράξεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ποὺ σημαίνει ὅτι τὰ φαινόμενα τοῦ Ἡλίου συνδέονται ἢ μᾶλλον ἐπιδροῦν ἐπὶ τοῦ γηΐνου μαγνητισμοῦ. Ἐπὶ πλέον ἡ ἐμφάνισις τοῦ πολικοῦ σέλαος, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν σχετίζεται μὲ τὸν μαγνητισμὸν καὶ μὲ τὴν κατάστασιν τοῦ Ἡλίου, εἶναι συχνοτέρα καὶ τὸ φαινόμενον ζωηρότερον, ὅταν ἔχωμεν τὸ μέγιστον τῶν ἡλιακῶν κηλίδων.

Τώρα πολλοὶ ἔτρεξαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ γεγονότα καὶ μᾶς εἶπαν ὅτι οἱ κηλῖδες ἐπιδροῦν καὶ ἐπὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἐπὶ τῶν σκέψεων καὶ διαθέσεών του καὶ ἀκόμη μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ πῆραν, θέλησαν νὰ ὑποστηρίξουν ὅτι καὶ οἱ πόλεμοι καὶ αἱ ἐπαναστάσεις ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν Ἥλιον!

Ἀλλὰ τὰ συμπεράσματα αὐτὰ δὲν εἶναι καθόλου σωστά. Δὲν λέγονται ἄλλωστε ἀπὸ σοβαροὺς ἐπιστήμονας, ἀλλὰ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ θέλουν νὰ πουλήσουν πνεῦμα καὶ νὰ δώσουν μεγάλην κυκλοφορίαν στὰ δημοσιεύματά τους, πρὸς ὑλικὸν ὄφελος.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Τὸ Βῆμα τῶν νέων

«ΤΟ ΚΛΑΜΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ»

«Θάλασσα μαύρη ποὺ βογγᾶς σὲ βράχο πονεμένο
ποιός τάχα νὰ σοῦ θύμωσε τὸ κῦμα τ' ἀφρισμένο.
Γιατὶ στενάζεις σὰ συχνὰ τὴν ἀμμουδιὰ 'γκαλιάζεις
κι' ἀπόκρυφους στεναχτικοὺς λυγμοὺς τὴ νύχτα βγάζεις;

II

Μέσ' στοῦ βορρηᾶ τὸ μάνιασμα, τὶς νύχτες μ' ἀγριοκαίρια
βλέπω τὰ κύματ' ἀψηλὰ ποὺ ὑψώνονται σὰ χέρια
μέσα στοῦ ἀνέμου τὴ βοή, τὸ κλάμα νὰ ξεχύνουν
καὶ στὸ σκοτάδι ξέψυχα καὶ λυγμικὰ νὰ σβύνουν!»

III

Κι' ἡ θάλασσα μὲ τὸν ἀφρὸ καὶ τ' ἀγριεμένο κῦμα
βγάλαν φωνὴ καὶ μοὔπανε τὸ μυστικό τους κρῖμα
«...Πόσες μαννοῦλες στὸ βυθὸ δὲ θᾶψαν τὰ παιδιά τους
τὰ ζηλευτὰ καμάρια τους ποὺ πρόσμεν' ἡ καρδιά τους.

IV

Πόσες κοπέλλες στὸν ἀφρὸ τὸ κλάμα τους σὰ χύνουν
γιὰ κείνους ποὺ δὲ γύρισαν, δὲν χάνονται, δὲ σβύνουν;
Εἶδα τὸ ναύτη νὰ ξερνᾷ, βλαστήμια, νὰ πεθαίνη
μὲ τὸ πικρὸ τὸ δάκρυ του, ἀφρὸ νὰ μοῦ πληθαίνη!

V

Εἶδα τὸ μαῦρο τ' ὀρφανό, κλάμα πικρὸ ν' ἁπλώνη
μὲ μαῦρο βαρυστέναγμα τὸ κῦμα νὰ θολώνη!
Δὲ φταίω ἡ δόλια θάλασσα, στὶς συμφορὲς ποὺ λέω
γι' αὐτὸ τὶς νύχτες μὲ καϋμὸ γιὰ τοὺς χαμένους κλαίω».

ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

★

ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

'Η ψυχή μου ἀναγαλλιάζει,
φτερουγάει στ' ἀντίκρυσμά σας
κι' οἱ γλυκύτερες ἐλπίδες
μοῦ φωτίζουν τὴν καρδιὰ
ὅταν βλέπω νὰ σπιθίζη
στὴν καθάρια τὴ ματιά σας
ὅ,τι ἁγνό, γερὸ κι' ἀντρείκιο
τῆς 'Ελλάδος μας παιδιά.

Σ' ὅ,τι ἁγνό, ἱερό, γενναῖο
ποὺ ἡ ἀγάπη μεγαλύνει
πάντα πρόθυμα, πετᾶτε
μὲ χαρά, πειθαρχικοὶ
ἀντιστῦλοι γιὰ τὶς μπόρες
σὰν θάρθοῦν, στὴν καλωσύνη
καύχημα εἴσαστε κι' ἐλπίδα
Νεολαία 'Ελληνική.

Μ. Ν.

4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

'Ο 'Ελληνικὸς λαὸς σύσσωμος, χωρὶς καμμίαν διάκρισιν καὶ χωρὶς παραφωνίαν πανηγυρίζει πάντα τὴν ἐπέτειον τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου. 'Ο ἐνθουσιασμὸς ποὺ ἐπιδεικνύεται ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ εἰς ὅλην τὴν 'Ελλάδα, ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν ἕως τὴν τελευταίαν ἄκραν τῆς Χώρας, εἶναι ἡ καλυτέρα καὶ ἡ πλέον εὔγλωττος πιστοποίησις τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων τῆς χειρονομίας, τὴν ὁποίαν μὲ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν εὐχὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ἔκαμεν ὁ 'Ιωάννης Μεταξᾶς πρὸ τριετίας διὰ νὰ σώση τὸν τόπον καὶ διὰ νὰ τὸν ὁδηγήση εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀναγεννήσεως.

'Η ἀνόρθωσις αὐτὴ εἶναι ἤδη μία μεγάλη πραγματικότης. 'Η 'Ελλάς, διαφυγοῦσα τὸν κίνδυνον τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅστις τὴν εἶχε θίξει ἀπὸ τόσον κοντά, κατώρθωσεν εἰς διάστημα ὀλίγων μόνον ἐτῶν ν' ἀνακτήση τὴν καθυστέρησιν καὶ τὰς ζημίας τῶν προηγουμένων, ὅτε διῃρημένη εἰς διάφορα ἐχθρικὰ μεταξύ των στρατόπεδα ἐπάλαιεν ἐναντίον αὐτῆς καὶ ἔφθειρεν ἀνωφελῶς τὰς δυνάμεις της. Τὴν εἰκόνα τῆς παλαιᾶς ἐκείνης 'Ελλάδος ὅλοι τὴν ἐνθυμοῦνται καὶ ὅλοι τὴν ἔχουν ὑπ' ὄψιν των.

'Απέναντι τῆς ἀπογοητευτικῆς εἰκόνος ἔχομεν τώρα μίαν 'Ελλάδα ζωντανήν, πειθαρχημένην καὶ εὐτυχοῦσαν. 'Η οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Χώρας εἶναι ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε ἀνθηρά.

Καὶ τὴν ἀνθηρότητα ταύτην παρακολουθοῦν τὰ δημόσια οἰκονομικά, παρὰ τὰς τεραστίας θυσίας τὰς ὁποίας ἡ Κυβέρνησις ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ κάμη διὰ νὰ ὀργανώση ἀμυντικῶς τὴν Χώραν καὶ νὰ δημιουργήση ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὴν κοινωνικήν της πρόνοιαν. Δίπλα εἰς αὐτὴν συνεκροτήθη διὰ συστηματικῆς καὶ ἐπιμόχθου ἐργασίας ἕνα καθεστὼς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐργοδότου, ἐξήγαγε τὸν ἐργάτην ἀπὸ τὴν προτέραν ὑποδεεστέραν του θέσιν καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν 'Ελλάδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἑνότητα καὶ ἡσυχίαν της.

Παραλλήλως πρὸς τὴν στρατιωτικὴν προπαρασκευὴν τῆς 'Ελλάδος, καὶ ἐν μέρει χάρις εἰς αὐτήν, ἡ 'Ελλὰς ἀπέκτησεν ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν διεθνῆ κοινωνίαν. 'Αποκατεστάθη εἰς τὴν ὑπόληψιν καὶ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν φίλων της, ὡς δυναμένη πλέον καὶ τὸ ἴδιον αὐτῆς ἔδαφος νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ τὰς συμμαχικὰς ὑποχρεώσεις της νὰ ἐκτελέση. Πλὴν τούτων ὁ 'Ιωάννης Μεταξᾶς ἐδημιούργησε τὴν Νεολαίαν καὶ τῆς ἔδωσε τὰ μέσα νὰ ἀνυψωθῇ μὲ τὴν 'Οργάνωσίν της εἰς ἄρχουσαν τάξιν. Αὐτὸς τὴν σφυρηλατεῖ καὶ τῆς χαλυβδώνει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα διὰ νὰ τὴν καταστήση ἱκανὴν νὰ μάχεται διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἔχει δικαίωμα νὰ δημιουργήση, διότι αὐτὴ θὰ τὴν ζήση.

'Εὰν ἐπεχείρουν εἰς τὰς γενικὰς αὐτὰς γραμμὰς τῆς εἰκόνος τῆς σημερινῆς 'Ελλάδος νὰ προσθέσω καὶ τὰς λεπτομερείας, δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ τὸ κατορθώσω εἰς μίαν εὐλόγως περιωρισμένην ἔκθεσιν. 'Αλλ' οὔτε ἴσως καὶ εἰς βιβλία ὁλόκληρα.

ΚΑΙΤΗ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

('Απὸ τὸν διαγωνισμὸ γιὰ τὴν καλλίτερη ἔκθεσι ποὺ προεκήρυξε ἡ Π. Δ. Θ. Π.).

ΣΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ

Σὲ προσμέναμε κι' ἦρθες μιὰ μέρα
τὴν 'Ελλάδα νὰ σώσης, Πατέρα,
τὴ γλυκειά, τιμημένη πατρίδα
τὴ φτωχὴ προτοῦ νἄρθης 'Εσὺ
νὰ τὴν ντύσης μὲ φῶς καὶ μ' ἐλπίδα
κι' ἀπὸ μαύρη νὰ κάνης χρυσῆ.

*Ηρθες Σὺ μεσ' στοὺς πρώτους ὁ πρῶτος
νὰ διαλύσης τῆς ἔχθρας τὸ σκότος
νὰ σκορπίσης τ' ἀνέσπερο φῶς σου
ἀνοιξιάτικος ἥλιος λαμπρὸς
Νεολαία, Στρατὸ καὶ Λαό σου
νὰ ὁδηγήσης ἐμπρός, πάντα ἐμπρός!

Κι' ὅλα, ἐμεῖς, τὰ παιδιά σου τὰ νέα
ποὺ βαστᾶμε ψηλὰ τὴ σημαία
δίνομε ὅρκο πιστὸ καὶ σὲ Σένα
καὶ στὸν μέγα, ἰσχυρό, Βασιληᾶ
πῶς θὰ πᾶμε μπροστὰ ἑνωμένα
πρὸς τὴν Δόξα ξανὰ τὴν παληά.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΔΗΜΑΚΑΚΟΣ

★

Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

"Ενας πλούσιος κτηματίας,
πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του,
τὰ παιδιὰ κοντά του κράζει
γύρω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του.

Λαχανιάζοντας τοὺς λέγει
μὲ φωνὴ σβυστή, κομμένη:
«Θησαυροὶ πολλοὶ καὶ πλούτη,
μέσ' στὸ κτῆμα εἶναι κρυμμένοι!

Ψάξτε, σκάψετε, σκαλῖστε,
σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή,
καὶ γωνιὰ νὰ μὴν ἀφῆστε,
ἀνασκάλευτη τὴ γῆ».

Καὶ σὰν πέθαν' ὁ πατέρας,
τὰ παιδιά του μέσ' στὸ κτῆμα
σκάφταν, σκάλευαν, φτυαρίζαν
τὸ κρυμμένο νἄβρουν χρῆμα.

Πλούτη μέσ' στὴ γῆ δὲν ἦσαν,
οὔτε θησαυρὸς κρυμμένος·
μά, ὁ κόπος τους ὁ τόσος
δὲν ἐπῆγ' ἐκεῖ χαμένος.

Εἰς τοῦ θερισμοῦ τὴν ὥρα,
τὴν χρονιὰ τὴν ἐπομένη,
πιὸ πολὺ ἔδωσε τώρα
ἡ γῆ καλλιεργημένη!

Τότε πιὰ τὸ ἐννοῆσαν·
ὁ πατέρας ὁ νεκρὸς
ἔδωσε σ' αὐτοὺς νὰ νοιώσουν:
«'Η δουλειὰ εἶναι ὁ θησαυρός!»

μετάφρασις ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

Σκαπάνισσαι τοῦ χωρίου Καλογωνιᾶς (Σπάρτης).

Σκαπάνισσαι Καστορείου - Λακεδαίμονος.

1

2

3

1) Παρέλασις Φαλαγγιτισσῶν Ἀργοστολίου.
2) Φαλαγγῖται Γυμνασίου Φιλιατρῶν μετὰ τοῦ Γυμνασιάρχου των κατὰ τὴν ἐπιστροφήν των ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν εἰς Δελφούς.
3) Ἀπὸ τὰς ἑορτὰς τῆς 75ετηρίδος τῆς ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου εἰς Ἰθάκην.
4) Κατάθεσις στεφάνου εἰς τὸ μνημεῖον τῶν ριζοσπαστῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ.
5) Ὁρκωμοσία σκαπανέων καὶ σκαπανισσῶν Μαυρονερίου.
6) Φαλαγγίτισσαι Καστοριᾶς μπροστὰ στὴν οἰκίαν ὅπου ἐφονεύθη ὁ πρωτομάρτυς τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος Παῦλος Μελᾶς.
7) Γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις Φαλαγγιτῶν Κομοτινῆς.
8) Φαλαγγῖται Καρπενησίου.

Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι Σπετσῶν.

Ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν Πύργου.

Ἡ Μαλτέζικη κατσίκα

Μετὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς αἰγοβοσκῆς ἀνὰ τὰ ὀρεινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, λόγῳ τῶν καταστροφῶν τὰς ὁποίας ἐπέφερον εἰς τὸ παρελθὸν εἰς τὰ δάση τὰ κοπάδια τῶν γιδῶν, οἱ ἀγρόται πρέπει νὰ στρέψουν τὴν προσοχήν των εἰς τὴν διατροφὴν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μαλτέζικης κατσίκας, ἡ ὁποία μᾶς εἶναι πολὺ γνωστὴ διὰ τὸ ἄφθονον σχετικῶς γάλα της καὶ τὰ ἄλλα της πλεονεκτήματα, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ἡ μαλτέζικη κατσίκα, ἡ ὁποία ἀποδίδει 3-4 ὀκάδες γάλα τὴν ἡμέρα — ὅταν τρέφεται καλά — κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ παρουσιάζεται ὑπὸ διαφόρους ποικιλίας.

Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς εἶναι ἡ κατσίκα τῆς Νουβίας, διαδεδομένη ἀρκετά, ὄχι μόνον εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἔχει ἀνάστημα μεγαλύτερον τῆς ντόπιας, τῆς ἰδικῆς μας, κεφαλὴν λεπτοκαμωμένην καὶ πρόσωπον κυρτόν.

Συνήθως τὰ δόντια της φαίνονται καὶ δὲν ἔχει πάντοτε κέρατα. Ὁ τράγος ἔχει κέρατα πλατειά, κοντὰ καὶ στριφογυριστά.

Ἡ κατσίκα ἔχει αὐτιὰ μακριὰ καὶ μεγάλα, μαστάρια μακριά, χωρισμένα ἀπὸ βαθειὰ σχισμὴ καὶ τρίχωμα λεπτό.

Ἀπ' ὅλη της τὴν κατάστασι ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι μία ράτσα ἀπὸ τὶς πιὸ καλές, διότι ἀποδίδει καὶ ἀρκετὸ γάλα.

Μόνο ποὺ φοβᾶται τὸ κρύο, γι' αὐτὸ καὶ στὰ βορεινότερα μέρη ὑποφέρει.

Ἄλλη παραλλαγὴ τῆς κατσίκας αὐτῆς εἶναι ἡ πραγματικὴ Μαλτέζικη, διότι κατάγεται ἀπὸ τὴν νῆσον Μάλταν.

Κατσίκα τοῦ Καυκάσου

Κατσίκα τῆς Αἰγύπτου

Εἶναι σχεδὸν ἡ ἴδια μὲ τὴν προηγούμενη καὶ ἔχει ὅλα τὰ φυσικὰ τῆς πρώτης προτερήματα.

Ἀφοῦ καὶ οἱ δύο ποικιλίες τρέφονται εἰς τὴν πατρίδα μας καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὰ νησιὰ καὶ τὰ παράλιά της, κρίνομεν καλὸν νὰ μεταδώσωμεν ὡρισμένες πρακτικὲς γνώσεις, τὶς ὁποῖες πρέπει νἄχουν ὑπ' ὄψιν των ὅσοι τρέφουν τέτοιες κατσίκες.

1ον) Ἔχουν πάντοτε ἀνάγκην μέρους καθαροῦ καὶ ὄχι ὑγροῦ γιὰ νὰ μένουν καὶ ζεστοῦ κατὰ τὸν χειμῶνα, διότι παθαίνουν εὔκολα ἀπὸ κρυολογήματα, τὰ ὁποῖα καὶ τὸ γάλα τους κόβουν καὶ στὸν κίνδυνο τῆς φθίσεως τὶς ἐκθέτουν.

2ον) Ἐπειδὴ ἔχουν μεγάλα μαστάρια καὶ μακριά, πρέπει νὰ τὰ τοποθετοῦμε μέσα σὲ σακκοῦλες.

3ον) Ἐπειδὴ γεννοῦν δύο φορὲς τὸ χρόνο, πολλὲς φορὲς πρέπει νὰ τὶς περιποιούμεθα μετὰ τὴν γένναν καὶ νὰ τὶς τρέφωμεν μὲ χυλοὺς ἀπὸ πίτυρα, ἀλεῦρι καλαμποκιοῦ 15—20 μέρες, μετὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰς νὰ τὰς ἀρμέξωμεν.

4ον) Κατὰ τὸ ἄρμεγμα ποὺ θὰ γίνεται δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, πρωῒ καὶ βράδυ, νὰ προσέχωμεν νὰ ἔχωμεν τὰ χέρια μας καθαρά.

5ον) Νὰ ἀρμέγωμεν καὶ τὰ δύο της μαστάρια καὶ ὄχι τὸ ἕνα καὶ νὰ παίρνωμε ὅλο τὸ γάλα, διότι τὸ τελευταῖο εἶναι πιὸ παχὺ καὶ διότι ὅταν τὰ μαστάρια εἶναι φουσκωμένα, βλάπτουν τὶς κινήσεις τοῦ ζώου καὶ γενικῶς τὸ στενοχωροῦν.

6ον) Ἐὰν τὶς στείλωμεν εἰς τὴν βοσκήν, εἶναι ἀπαραίτητον μετὰ τὴν ἐπιστροφήν των νὰ τοὺς δώσουμε κάτι νὰ φάγουν ὡς συμπλήρωμα, καί, πρὸ παντὸς λίγα πίτυρα, λίγο κριθαράκι, τέλος ξηρὰν τροφήν, διότι τὰ πολλὰ χόρτα τὰ χλωρὰ τὶς βλάπτουν καὶ τοὺς προξενοῦν διάρροιαν.

7ον) Ἐπειδὴ εἶναι ντελικάτο ζῶο, πολὺ τριφύλλι κατὰ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαῖρι, μπορεῖ νὰ τοῦ φέρη φούσκωμα πολὺ ἐπικίνδυνο.

8ον) Ὅταν εἶναι γκαστρωμένη καὶ ἰδίως εἰς τὸν μῆνα της νὰ μὴ τὴν στέλλετε ἔξω νὰ βοσκήσῃ μὲ ἄλλα ζῶα, γιατὶ εἶναι δυνατὸν μὲ ἕνα κτύπημα νὰ ἀποβάλη.

Ἡ καλὴ τέλος περιποίησις καὶ ἡ καλὴ τροφή, ὁ καθαρὸς ἀέρας, τὴν διατηροῦν πολλὰ χρόνια καὶ τὸ γάλα της σπανίως κόβεται.

Ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ παραπάνω εἴπαμε, θὰ ἀντελήφθητε βέβαια πόσον ὠφελιμωτέρα εἶναι ἡ μαλτέζικη ἀπὸ τὴν ντόπια κατσίκα. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ διατροφή της δὲν εἶναι καὶ ἐπιζημία, διότι μόνον ὡς οἰκιακὸ ζῶο μπορεῖ νὰ συντηρηθῇ καὶ μᾶς δώσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο γάλα.

Κατσίκα τῶν πεδιάδων

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τὴ διαμονή τους στὸ Πρόσπεκτ Χίλλ, πολλοὺς περιπάτους ἔκαμαν οἱ ἄποικοι ὡς τὸ ἀκρωτῆρι τῆς Ψεύτικης - Ἐλπίδας. Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ βλέμμα ἀγκάλιαζε μιὰ μεγάλη ἔκτασι θάλασσας πρὸς τ' ἀνατολικά, καθὼς κι' ὅλο σχεδὸν τὸν ὅρμο τῶν Ναυτίλων, πρὸς τὰ δυτικά. Πόσες φορές, μέσα στὰ τόσα χρόνια, οἱ ναυαγοὶ δὲν εἶχαν κυττάξει ἀπὸ 'κεῖ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἰδοῦν κανένα πλοῖο! Γι' αὐτό, ὅταν ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ δυό του σύντροφοι ἔφθασαν στὸ ἀκρωτῆρι, ὁ Τζὰκ εἶπε:

—Ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια, ἀπελπισμένοι ποὺ δὲν ξαναβρίσκαμε κανέν' ἀπὸ τοὺς συνταξειδιῶτες μας τοῦ «Λάνδλορδ», τὸ βγάλαμε, μὲ τὸ δίκηο μας, ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας. Ἂν ὅμως, ἄξαφνα, ὁ «Ξιφίας» παρουσιαζόταν σήμερ' ἀπὸ ἐδῶ, δὲν θἄξιζε νὰ τὸ ξαναβαπτίσουμε ἀκρωτήρι τοῦ Καλοῦ - Γυρισμοῦ;

— Βεβαιότατα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων· ἀλλὰ εἶναι ἀπίθανο... Ὁ «Ξιφίας» θὰ βρίσκεται ἀκόμα στὴ μέση τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ θὰ χρειασθοῦν ἀκόμη δυὸ μῆνες γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ Νέα Ἑλβετία...

— Δὲν ξέρει κανείς, κύριε Οὐόλστων, δὲν ξέρει κανείς! ὑπέλαβε ὁ Τζάκ. Ἔπειτα, μόνον ὁ «Ξιφίας» εἶναι; Δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ καὶ κανέν' ἄλλο πλοῖο, νὰ κάμῃ ἀναγνώρισι τοῦ νησιοῦ καὶ κατοχή;...

Ὡστόσο κανένα πλοῖο δὲ φαινόταν στὴ θάλασσα καὶ καμμιὰ ἐλπίδα δὲν ὑπῆρχε νὰ ξαναβαπτισθῇ τὸ ἀκρωτήρι.

Τὴν 21 Σεπτεμβρίου οἱ ἐργασίες στὸ Πρόσπεκτ - Χίλλ ἐτελείωσαν κι' ὁ κ. Ζερμάττ ἀπεφάσισε νὰ φύγουν τὴν ἄλλη μέρα, πολὺ πρωΐ.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, μαζευμένοι στὴ μικρὴ ταράτσα ποὺ ἁπλωνόταν μπροστὰ στὴ βίλλα, οἱ κάτοικοι τοῦ Πρόσπεκτ-Χίλλ ὑπόρεσαν ν' ἀπολαύσουν ἕνα θαυμάσιο ἡλιοβασίλεμα σὲ ὁρίζοντα καθαρώτατο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, σ' ἀπόστασι τεσσάρων λευγῶν, τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι ἦταν βυθισμένο σὲ σκιά, ποὺ κάπου - κάπου τὴν ζωογονοῦσαν οἱ σπινθηροβολισμοὶ τῶν μικρῶν κυμάτων ἀπάνω στοὺς χαμηλοὺς βράχους. Ἡ θάλασσα γαλήνια, στρογγυλευόταν ὡς τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας. Κι' ἐκεῖ, πρὸς τὰ μεσημβρινά, σὲ ἀπόστασι ὀκτὼ λευγῶν, ὑψωνόταν λοξὰ ἡ βουνοσειρὰ μὲ τὴ ροδοβαμμένη ράχι, ὅπου εἶχε καρφωμένα ἐπίμονα τὰ βλέμματά του ὁ κ. Οὐόλστων....

Τὸ πρωΐ τὸ ἁμάξι ξεκίνησε καί, κατὰ τὶς δυό, ἔφθασε στὸν περίβολο τοῦ Φελσενχάϊμ. Μὲ πόση χαρὰ ἔγιναν δεκτοὶ οἱ ταξειδιῶτες, ποὺ εἶχαν λείψει δυὸ ὁλόκληρες ἑβδομάδες! Δὲν ἦταν βέβαια πολύ, ἀλλὰ ἡ λύπη τοῦ χωρισμοῦ δὲν μετριέται μὲ τὴ διάρκειά του.

Περιττὸ νὰ ποῦμε πάλι πὼς ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα δὲν εἶχαν χάσει τὸν καιρό τους αὐτὲς τὶς δεκαπέντε ἡμέρες. Ἡ μεγάλη πλύσι εἶχε τελειώσει κι' ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ σεντόνια, τὰ τραπεζομάντηλα, τὰ προσόψια νὰ λάμπουν κάτασπρα, ἁπλωμένα στὴν πρασινάδα τοῦ λαχανόκηπου ἢ σὲ σχοινιά, ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο...

Μὰ κι' ὁ Ἐρνέστος δὲν ἐχάζευε. Ὅταν δὲν τὸν χρειαζόταν οἱ γυναῖκες, μελετοῦσε κλεισμένος στὴ βιβλιοθήκη. Δὲν εἶχε πῆ ὅμως σὲ τί καταγινόταν τώρα. Μόνο ἴσως ἡ Ἄννα ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς ἐργασίας του.

Τὸ βράδυ, ὅταν οἱ δυὸ οἰκογένειες μαζεύτηκαν στὴ μεγάλη σάλα, ἀφοῦ ὁ κ. Ζερμάττ διηγήθηκε ὅ,τι εἶχαν κάμει στὰ κτήματα, ὁ Ἐρνέστος ἅπλωσε στὸ τραπέζι ἕνα χαρτί, ὅπου ἦταν ζωγραφισμένο ἕνα σχέδιο μὲ χρωματιστὲς γραμμές.

—Μπᾶ! τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ Τζάκ. Μήπως τὸ σχέδιο τῆς πρωτεύουσας τῆς Νέας Ἑλβετίας;

—Ὄχι ἀκόμη.

—Ἀλλὰ τί; Δὲν μαντεύω...

— Εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησι τῆς ἐκκλησίας μας! εἶπε ἡ Ἄννα.

— Αὐτὸ εἶναι, εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Κι' ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἀφοῦ οἱ τοῖχοι της ἔχουν κτισθῆ ὡς τὴ μέση.

Ἡ δήλωσι αὐτὴ προξένησε ζωηρὴ εὐχαρίστησι κι' ὁ Ἐρνέστος δέχθηκε θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ σχέδιο ἐκεῖνο, ποὺ ἦταν πραγματικῶς ἁπλὸ καὶ κομψότατο.

—Θὰ κάμουμε καὶ καμπαναριό; ρώτησε ὁ Τζάκ.

— Βεβαιότατα! ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα.

— Μὲ καμπάνα;

— Φυσικά! Θὰ βάλουμε τὴν καμπάνα τοῦ «Λάνδλορδ».

— Καὶ πρώτη ἡ Ἄννα θὰ λάβῃ τὴν τιμὴ νὰ τὴν κτυπήσῃ! ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ — 24 Σεπτεμβρίου— ποὺ τὸ μεγάλο σχέδιο τοῦ κ. Οὐόλστων ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ. Τί θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ ἀναγνώρισι ἐκείνη στὰ ἐνδότερα τῆς Νέας Ἑλβετίας; Ἡ κυρία Ζερμάττ δὲν ἤλπιζε μεγάλα πράγματα. Μόνο ποὺ θὰ εἶχε πάλι τὴ λύπη νὰ χωρισθῇ γιὰ κάμποσο καιρὸ τοὺς δικούς της.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἀναγνώρισι, τῆς εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ τοῦ ἔκαμε τὰ παράπονά της.

— Ναί, βέβαια, τοῦ ἀποκρίθηκε. Μ' αὐτὴ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν κάμουν οἱ ἄποικοι ποὺ θὰ ἔλθουν;

— Ναί, ἴσως δὲν θὰ πείραζε νὰ περιμένουμε... Ἀλλὰ ξέρεις, Μπέτση, ὁ κ. Οὐόλστων τὸ θέλει πολύ. Ἀλλὰ κι' ὁ Ἐρνέστος ἐπιθυμεῖ νὰ συμπληρώσῃ τὸ χάρτη τῆς Νέας Ἑλβετίας. Ἂς τοὺς κάμουμε τὸ κέφι τους!

— Δὲν λέγω ὄχι... φθάνει μόνο νὰ μὴ λείψετε πολύ.

— Δεκαπέντε μέρες μόνο.

—Ἐκτὸς ἂν ἐρχόμαστε καὶ μεῖς...

—Ὄχι, Μπέτση, δὲν θἆταν φρόνιμο... Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ θὰ παρουσιάσῃ, ἂν ὄχι κινδύνους, τοὐλάχιστο δυσκολίες καὶ κόπους μεγάλους... Θὰ περπατοῦμε σὲ χώρα ξερή, γυμνή, μὲ ἥλιο φλογερό. Καὶ τὸ ἀνέβασμα στὰ βουνὰ θἆναι πολὺ κουραστικό...

—Ὥστε ἡ κυρία Οὐόλστων, ἡ Ἄννα κι' ἐγὼ θὰ μείνουμε στὸ Φελσενχάϊμ;

— Ναί, Μπέτση, ἀλλὰ δὲν σκοπεύω νὰ σᾶς ἀφήσω μονάχους. Ὁ κ. Οὐόλστων θὰ κάμῃ τὴν ἐξερεύνησι μὲ τὸν Τζὰκ καὶ μὲ τὸν Ἐρνέστο. Ἐγὼ θὰ μείνω στὸ Φελσενχάϊμ. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

—Ἄ, ἔτσι μάλιστα! φώναξε ἡ κυρία Ζερμάττ. Μποροῦμε νὰ ἔχουμε κάθ' ἐμπιστοσύνη στὸν κ. Οὐόλστων. Εἶναι φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ δὲν θὰ παρασυρθῇ σ' ἐπικίνδυνες ἐπιχειρήσεις. Τὰ παιδιά μας μαζί του δὲν τρέχουν κανένα κίνδυνο.

— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ ἐκανόνισα ἔτσι. Κι' ἐλπίζω ὅτι τὸ σχέδιό μου θὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τὴν κυρία Οὐόλστων καὶ τὴν Ἄννα.

—Ἡ Ἄννα θὰ λυπηθῇ λίγο γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Ἐρνέστου...

— Μὰ κι' ὁ Ἐρνέστος θὰ λυπηθῇ ποὺ θὰ φύγῃ μόνος του. Τί τὰ θέλεις! Αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν πιὰ νὰ εἶναι τέλεια εὐχαριστημένα, παρὰ ὅταν ζοῦν μαζί. Καὶ μιὰ μέρα, στὴν ἐκκλησία ποὺ τῆς ἔκαμε τὸ σχέδιο, ὁ Ἐρνέστος θὰ ἑνωθῇ μ' ἐκείνην ποὺ ἀγαπᾶ!

—Ἔχουμε καιρὸ νὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ γάμο, ποὺ θὰ κάμῃ, ἐλπίζω, καὶ τοὺς Οὐόλστων εὐτυχισμένους ὅσο καὶ 'μᾶς.

Τὸ σχέδιο τοῦ κ. Ζερμάττ ἐπιδοκιμάσθηκε ἀπ' ὅλους. Γιατί κι' ὁ Ἐρνέστος κι' ἡ Ἄννα ἔβλεπαν πὼς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. Ἔτσι ἡ

Ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν μόνο οἱ τρεῖς τους.

ἀναχώρηση τοῦ κ. Οὐόλστων μὲ τοὺς δυὸ γυιοὺς τοῦ κ. Ζερμάττ ὡρίσθηκε γιὰ τὴν 25 Σεπτεμβρίου.

Ἄργισαν εὐθὺς οἱ προετοιμασίες ποὺ ἔπρεπε νὰ τελειώσουν γρήγορα. Τὸ ταξεῖδι θὰ τῶκαναν πεζοί, μὲ τὸ μπαστοῦνι στὸ χέρι, καὶ μὲ τὸ τουφέκι στὴ ράχι καὶ συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς δυὸ σκύλους. Γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ κυνηγοῦσε μόνον ὁ Τζάκ. Ὅσο καλὸς κυνηγὸς κι' ἂν ἦταν αὐτός, μὰ κι' οἱ ἄλλοι δὲν πήγαιναν παρακάτω. Κι' ἅμα κυνηγοῦσαν κι' οἱ τρεῖς, ἡ καθημερινὴ τροφή τους θἄταν ἐξησφαλισμένη.

Ὡς τόσο ἔπρεπε νὰ ἑτοιμασθῆ καὶ τ' ἁμάξι μὲ τοὺς βόνασους, γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν δυὸ οἰκογενειῶν ὡς τὸ ἐρημητήρι τοῦ Ἐμπερφουρτ. Ἂς μὴν ξεχνοῦμε πῶς ὁ κ. Ζερμάττ ἐσκόπευε νὰ ὠφεληθῆ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ τὸ ἀπομακρυσμένο αὐτὸ κτῆμα ποὺ βρισκόταν στὰ σύνορα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας. Γι' αὐτὸ θέλησε νὰ συνοδεύσουν τώρα τὸν κ. Οὐόλστων, τὸν Τζὰκ καὶ τὸν Ἐρνέστο ὡς τὴν κλεισούρα τοῦ Φραγμοῦ. Ἴσως μάλιστα θ' ἀναγκαζόνταν νὰ παρατείνουν τὴ διαμονή τους στὸ Ἐμπερφουρτ μιὰ-δυὸ ἡμέρες, ἂν ἡ κατοικία ἀπαιτοῦσε μεγάλες ἐπισκευὲς κι' ἔπρεπε νὰ βοηθήσουν ὅλοι.

Στὶς 25, πολὺ πρωΐ, τὸ ἁμάξι ἀναχώρησε ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ, ἀκολουθούμενο ἀπὸ τοὺς σκύλους Μπράουν καὶ Φάλμπ. Ὅλοι ἐκάθησαν μέσα. Ἡ ἀπόστασι ἦταν τρεῖς ὁλόκληρες λεῦγες' ἀλλὰ οἱ βόνασοι θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν κάμουν πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Ὡραῖος ἦταν ὁ καιρός. Ἀραιὰ σύννεφα ἄσπρα σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ κι' οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου δὲν εἶχαν τόση δύναμι.

Στὶς ἕντεκα τὸ ἁμάξι ἀφοῦ ἔσχισε λοξὰ μιὰ γόνιμη καταπράσινη ἐξοχή, ἔφθασε στὸ ἐρημητήρι τοῦ Ἐμπερφουρτ.

Στὸ μικρὸ δάσος, ποὺ εἶχε μπροστά, εἶδαν ἀκόμη καμμιὰ δωδεκαριὰ πιθήκους. Ἔπρεπε νὰ τοὺς διώξουν ἀπὸ ἐκεῖ. Καὶ μὲ τοὺς πρώτους πυροβολισμοὺς τὰ τετράχειρα χάθηκαν.

Τὸ ἁμάξι σταμάτησε κι' οἱ δυὸ οἰκογένειες πῆγαν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν κατοικία. Προφυλαγμένη ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ δένδρα ποὺ τὴν περιεστοίχιζαν, δὲν εἶχε πάθει πολὺ ἀπὸ τὶς κακοκαιρίες. Κι' ἐνῷ ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὸ πρόγευμα, οἱ ἄνδρες απομακρύνθηκαν ὡς μιὰ τουφεκιά, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν κλεισούρα τοῦ Φραγμοῦ, ἀπ' ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ εἰσχωρήση στὰ ἐνδότερα τῆς Νέας Ἐλβετίας.

Σπουδαία καὶ βαρειὰ ἐργασία ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνη σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος' γιατὶ κάποια δυνατὰ ζῷα θὰ εἶχαν δοκιμάσει νὰ παραβιάσουν τὸ φράκτη κι' ἔπρεπε νὰ στερεωθῆ. Ἴσως κανένα κοπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες εἶχε κάμει αὐτὴν τὴν ἀπόπειρα, ποὺ ἂν πετύχαινε, φαντασθῆτε τί καταστροφὲς θὰ γινόνταν στὸ Ἐμπερφουρτ, στὸ Τσούκερτοπ καὶ στὸ Βάλντεγκ! Ποιὸς ξέρει μάλιστα μὴ δὲν ἔφθαναν κι' ὡς τὸ Φελσενχάϊμ τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα παχύδερμα!...

(Ἀκολουθεῖ)

Τί εἶναι αἱ Βιταμῖνες

Ὅπως σὲ πολλὰ ἄλλα ἰατρικὰ ζητήματα, ἔτσι καὶ στὸ ζήτημα τῶν βιταμινῶν ἔχει γίνει σύγχυσις εἰς τὸν κόσμον, ὀφειλομένη, ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν κακὴν μετάδοσιν ὑπὸ μερικῶν ἐπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι νομίζοντες ὅτι ἡ γνῶσις ὡρισμένων ἰατρικῶν ζητημάτων βλάπτει τὸ κοινόν, ἐνῷ τοὐναντίον, κατ' ἐμέ, τὸ ὠφελεῖ καὶ πολὺ μάλιστα, δὲν ἱκανοποιοῦν πλήρως τὴν περιέργειάν του εἰς τὸ ζήτημα τῶν βιταμινῶν. Ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἀκένωτον φαντασίαν καὶ ὑπερβολὴν τῶν νεοελλήνων, οἱ ὁποῖοι ἀρκεῖ νὰ ἀκούσουν ὅτι τὸ καρόττο ἔχει βιταμῖνες, γιὰ νὰ μὴ ἀφήσουν μαρουλόφυλλα, ἀγγούρια ἀξεφλούδιστα, ντομάτες καὶ παντὸς εἴδους χορταρικὸ ἀκαταβρόχθιστο, ἐπὶ ζημίᾳ των βέβαια τὶς περισσότερες φορές, διότι ἴσως νὰ ἐσώθησαν... τρώγοντες βιταμῖνες, ἀλλὰ τοὺς ἔφαγαν οἱ ἀμοιβάδες καὶ ἡ διάρροια. Νομίζω λοιπὸν πῶς εἶναι καιρὸς νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειαν τῶν νεαρῶν μου ἀναγνωστῶν, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων μοῦ τὸ ἐζήτησαν, θὰ καταβάλω δὲ πρὸς τοῦτο κάθε δυνατὴ προσπάθεια ὥστε νὰ γίνω σαφὴς καὶ εὐχάριστος. Ἔχω ἄλλως τε ἀσχοληθῆ μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπὶ μακρὸν καὶ ἔχω γράψει κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν τύπον.

Οἱ βιταμῖνες εἶναι ζῶσες οὐσίες, χωρὶς μορφὴν καὶ τελείως ἀστάθμητες, ἡ χημικὴ των δὲ σύστασις ἔχει σχεδὸν καθορισθῆ ἰδίως τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἡ φυσιολογικὴ των ἐνέργεια εἶναι τελείως γνωστὴ τόσον ἀπὸ τὰ πειράματα ἐπὶ ζώων, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν παθολογίαν τῶν ἀνθρώπων. Οἱ βιταμῖνες βρίσκονται στὶς φυσικὲς τροφὲς καὶ ὑπὸ ὄγκον ἐλαχιστότατον. Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς παρασκευάση. Εἶναι προικισμέναι μὲ δύναμιν ζωογόνον καὶ ἀπαραίτητοι, ἄλλες μὲν διὰ τὴν καλὴν συντήρησιν, θρέψιν καὶ ἀναπαραγωγὴν τῶν ζώντων ὀργανισμῶν, ἄλλες δὲ διὰ τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικρῶν ζώων.

Κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα οἱ φυσιολόγοι καὶ χημικοὶ ἠσχολήθησαν μὲ τὰς τροφὰς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ χημικῆς μόνον ἀπόψεως. Ἡ ὀργανικὴ χημεία ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ἐρεύνας ἐχώρισε τὰς κυρίως θρεπτικὰς οὐσίας σὲ τρεῖς μεγάλας κατηγορίας, στὰ λευκώματα ἢ πρωτεῖνας, στὰ λίπη καὶ στοὺς ὑδατάνθρακας (σάκχαρον). Αἱ κατόπιν ἐργασίαι τοῦ Berthelot καὶ τοῦ Gautier (1908) καθώρισαν τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου εἰς θερμίδας, βρῆκαν δηλ. ἀπὸ πόσας μονάδας θερμότητος ἀπετελεῖτο κάθε εἶδος θρεπτικῆς οὐσίας εἰς ἕνα γραμμάριον καὶ κατώρθωσαν νὰ καθορίσουν πόσες τέτοιες μονάδες εἶχεν ἀνάγκην ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν ἡμερησίαν του διατροφήν.

Κατόπιν ἀνεκάλυψαν τὴν φυσιολογικὴν ἐνέργειαν κάθε μιᾶς ἀπὸ τὰς κυρίως θρεπτικὰς οὐσίας καὶ εἶδον ὅτι τὰ μὲν λευκώματα χρησιμεύουν εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν, ὠνομάσθη δὲ ἡ ἐνέργεια αὐτῶν πλαστικὴ καὶ οἰκοδομητική, τῶν δὲ λιπῶν καὶ ὑδατανθράκων θερμογόνος ἢ δυναμογόνος. Τὰ πειράματα ὅμως καὶ αἱ ἔρευναι ἄλλων ἐπιστημόνων ἀπέδειξαν ὅτι εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ ἀνθρώπου μεγαλυτέραν σημασίαν ἔχουν αἱ ποιοτικαὶ ἀνάγκαι παρὰ αἱ ποσοτικαὶ καὶ ἔτσι ἀπέδειξαν τὴν μεγάλην σημασίαν τῶν φυσικῶν τροφῶν, χωρὶς βεβαίως νὰ γνωρίζουν καὶ τὸν λόγον. Τέλος κατὰ τὸ 1911 - 12 αἱ σύγχρονοι ἐργασίαι Ἀμερικανῶν καὶ Ἰαπώνων ἐρευνητῶν ἀπέδειξαν τὴν ὕπαρξιν μερικῶν «ἀπείρως μικρῶν χημικῶν οὐσιῶν», εἰς τὰς ὁποίας πρῶτος ὁ Funk ἔδωσε τὸ ὄνομα βιταμῖναι ἢ ζωαμῖναι.

Ἡ ἀνακάλυψις τῶν βιταμινῶν εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καταδίκην τῶν τεχνητῶν ἢ βιομηχανικῶν τροφῶν, διέψευσε δὲ τὰ ὄνειρα τῶν χημικῶν, ποὺ ἐφαντάσθησαν ὡς δυνατὴν τὴν ἀντικατάστασιν τῶν φυσικῶν τροφῶν διὰ τεχνητῶν ἢ συνθετικῶν, ὅπως τὸ περίφημον χάπι τοῦ Berthelot καὶ τὸ τεχνητὸν γάλα τοῦ Simonet. Ἐξ ἄλλου μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν βιταμινῶν δυνάμεθα σήμερον νὰ διαγιγνώσκωμεν νοσήματα ἀδιάγνωστα ἄλλοτε καὶ νὰ τὰ θεραπεύωμεν εὐχερῶς μὲ μερικὰς σταγόνας λεμονιοῦ ἢ μουρουνελαίου, ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω. Ἡ τελεία ἔλλειψις ἢ ἡ ἀνεπάρκεια τῶν βιταμινῶν ἐκ τῶν τροφῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐπιφέρει ἀργὰ ἢ γρήγορα ὡρισμένας διαταραχὰς τῆς θρέψεως γιὰ κάθε βιταμίνην καὶ τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν ἀβιταμινώσεις ἢ νοσήματα ἐκ στερήσεων. Εἰς τὰς βιταμίνας ἐδόθησαν ὀνόματα τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως καὶ χάριν εὐκολίας. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἔχουν ἀνακαλυφθῆ πολλαὶ βιταμῖναι, ἡμᾶς ὅμως μᾶς ἐνδιαφέρουν κυρίως αἱ τέσσαρες πρῶται, ἤτοι αἱ βιταμῖναι A, B, C, D, καὶ μὲ τὰς ὁποίας θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὰ ἑπόμενα ἄρθρα, τόσον ἀπὸ φυσιολογικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ παθολογικῆς ἀπόψεως.

Ἐπίσης καὶ ἀναλόγως τῆς φυσιολογικῆς ἐνεργείας ἑκάστης βιταμίνης ἐδόθησαν ἀνάλογοι ὀνομασίαι. Οὕτω ἡ βιταμίνη A ὀνομάζεται βιταμίνη τῆς ἀναπτύξεως, ἡ βιταμίνη B βιταμίνη τῆς νευρικῆς ἰσορροπίας, ἡ βιταμίνη C τῆς ρυθμίσεως τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος ἢ ἀντισκορβουτικὴ καὶ τέλος ἡ βιταμίνη D ὠνομάσθη ἀντιρραχιτικὴ ἢ τῆς στειρώσεως τοῦ ἀσβεστίου.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

1002

Τὰ μοναστήρια τοῦ Ἄθω

Περίεργος θάνατος τῶν μεγάλων ἀνδρῶν

Οἱ μεγαλείτεροι ἄνδρες εἶχαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τραγικὸν τέλος. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἀπέθαναν οἰκτρῶς. Οἱ Κικέρων, Καῖσαρ, Αἴσωπος, Ἑρρῖκος Δ', Ἀρχιμήδης, ἐδολοφονήθησαν. Οἱ Σωκράτης, Ἀριστοτέλης, Μέγας Ἀλέξανδρος, ἐδηλητηριάσθησαν. Οἱ Ἐπαμεινώνδας, Ρώϋτερ, Τουρέν, Γουσταῦος Ἀδόλφος, Κάρολος ΙΒ, ἐσκοτώθηκαν. Οἱ Σκιπίων, Κάμιλος, Θεμιστοκλῆς, Ναπολέων, Δάντης, Ὀβίδιος, ἀπέθαναν ἐξόριστοι. Ὁ Τάσος στὴ φυλακή. Ὁ Κολόμβος, ὁ Καμονύ, ὁ Κορβέτης, ὁ Κορρέγιος καὶ ὁ Μόζαρτ ἀπέθαναν ἀπὸ φτώχεια.

Τὰ παιγνίδια

Στὴν Ἀμερική, ὕστερα ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τοῦ πετρελαίου, τῶν αὐτοκινήτων, τοῦ γάλακτος κλπ. ἀνεκηρύχθη καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν παιχνιδίων.

Εἶναι ὁ κ. Λουδοβῖκος Μάρξ, τοῦ ὁποίου τὰ ἐργοστάσια ἀπασχολοῦν 4.000 ἐργάτες. Ἡ παραγωγὴ τῶν ἐργοστασίων του εἶναι τεραστία: 100.000.000 διάφορα παιχνίδια τὸ χρόνο! Ὁ Μάρξ εἶναι ἐφευρέτης πολλῶν παιχνιδιῶν, αὐτὸς δὲ εἶχε θέσει σὲ κυκλοφορία πρὸ ἐτῶν τὸ περίφημο γιό—γιό.

— Ποιὰ παιχνίδια προτιμοῦν τὰ ἀγόρια; τὸν ἐρώτησε ἕνας δημοσιογράφος.

— Τὰ ὅπλα καὶ τὰ μολυβένια στρατιωτάκια.

—Καὶ τὰ κορίτσια;

— Μά.. τὶς κοῦκλες. Ἔπειτα τὶς μικρὲς κουζῖνες καὶ ἄλλα διάφορα ἔπιπλα καὶ σερβίτσια.

Μουσικὸς ἱδρὼς

Ἕνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κολομβίας ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ μουσικὴ δὲν ἐξημερώνει τὰ ἤθη. Λέγει μάλιστα, ὅτι οἱ ὡραιότερες συμφωνίες ἔχουν ἐπὶ τῶν νεύρων μας κακὴν ἐπίδρασιν, ἰδίως ὅταν εἶναι ζέστη.

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν καθηγητήν, ἡ παρακολούθησις εἰς τὸ ὕπαιθρον μιᾶς συμφωνικῆς συναυλίας προκαλεῖ στὸν προσεκτικὸν ἀκροατὴ τρομερὸν ἐκνευρισμόν, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἄφθονον ἱδρῶτα!

Ἂν καὶ μερικοὶ χρονικογράφοι ἀνάγουν στὴν ἐποχὴ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου τὴν ἵδρυσι τῶν πρώτων ἐρημητηρίων, στὸ ὄρος τοῦ Ἄθω, ὥστόσο μόλις ἀπὸ τὸν ἔνατον αἰῶνα ἐμφανίζονται ἱστορικὰ καὶ διπλωματικὰ ἔγγραφα ποὺ ἀναφέρουν μοναστηριακὲς ἐγκαταστάσεις ἐκεῖ.

Ὡς πρῶτον παρόμοιον μοναστῆρι ἀναφέρεται ἐκεῖνο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Κολοβοῦ, στὸ ὁποῖον ἦσαν ὑποτεταγμένοι οἱ ἀναχωρηταὶ ὅλης τῆς χερσονήσου.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, τὸ 924, ὁ αὐτοκράτωρ Ρωμανὸς ὁ Λεκαπηνὸς ἵδρυσε

μὲ ἔξοδά του τὸ μοναστῆρι τοῦ Χειμάρρου, κατόπιν σχετικῆς παρακλήσεως τοῦ μοναχοῦ Παύλου, υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Ραγκαβέ.

Ὁ πρῶτος ὅμως ποὺ εἰσήγαγε τοὺς μοναχικοὺς κανόνες στὸ ὄρος τοῦ Ἄθω, εἶναι ὁ μοναχὸς Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα καὶ ἵδρυσε, κατόπιν ἀδείας τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου Φωκᾶ, τὸ μοναστῆρι τῆς Λαύρας τὸ 963.

Τὸ 1060 ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Δούκας ἀνεκήρυξε τὰ μοναστήρια τοῦ Ἄθω ἀνεξάρτητα τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου καὶ τέλος περὶ τὸ 1150 ἱδρύθηκε τὸ πρῶτο Σλαυϊκὸ μοναστῆρι τοῦ Χιλανδαρίου.

Ἡ Τουρκικὴ κυριαρχία, ὅσο κι' ἂν περιώρισε τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερία τῶν μοναστηρίων, δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ τὰ περιορίση κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ ζυγό. Ἀντιθέτως ἔτυχαν τῆς προστασίας τῶν πρώτων Σουλτάνων καὶ κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους ἡ διπλωματία ἐπροστάτευσε τὰ δικαιώματα τῶν μονῶν ἀπὸ κάθε Τουρκικὴν αὐθαιρεσία.

Ὅταν τὸ 1912 ὁ στόλος μας κατέλαβε τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀπέδωσε τὴν ἐλευθερία στοὺς ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθω μονάζοντας, ὑπῆρχαν σ' αὐτὴν 20 ἐν ὅλῳ μοναστήρια, τὰ ἑξῆς:

Τὸ μοναστῆρι τῆς Λαύρας, ποὺ φέρει τὸν τίτλο τοῦ «Αὐτοκρατοριοκοῦ Μοναστηριοῦ», γιατὶ ἱδρύθηκε κατόπιν ἀδείας καὶ δαπάναις τῶν αὐτοκρατόρων Νικηφόρου Φωκᾶ καὶ Ἰωάννου Τσιμισκῆ.

Ἡ Μονὴ τῶν Ἰβήρων, ἡ ὁποία ἱδρύθηκε τὸν 10ον αἰῶνα ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειραν Θεοφανώ, σύζυγον τοῦ αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ.

Ἡ Μονὴ τοῦ Βατοπεδίου ποὺ ἱδρύθηκε, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Μεγάλον. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Φιλοθέου, ποὺ ὑπῆρχε ἤδη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου τὸ 992. Ἡ Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου, ποὺ ἱδρύθηκε τὸ 1016 καὶ ὀφείλει τ' ὄνομά της στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τριῶν λόφων. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Ξηροποτάμου, ποὺ ὠνομάσθη ἔτσι ἀπὸ κάποιον μικρὸ χείμαρρο ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ κοντά του καὶ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα Πουλχερία, κόρη τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου.

Τὸ μοναστῆρι τοῦ Δοχιαρείου, ποὺ ἱδρύθηκε τὸ 1045. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Καρακάλα, ποὺ διεκδικεῖ τὴν ἀρχαιότητα κτίσεως μεταξὺ ὅλων τῶν μοναστηριῶν τοῦ Ἄθω, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Καρακάλα. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Ξενοφῶντος, ποὺ ἱδρύθηκε τὸ 1071 καὶ κατοικεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ Βουλγάρους καὶ Σέρβους μοναχούς. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Κασταμονίτου, ποὺ ὠνομάσθηκε ἔτσι, γιατὶ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Μεγάλον (Κώνσταντος μονή). Τὸ Ρωσσικὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Χιλανδαρίου. Τὸ μοναστῆρι Σίμωνος Πέτρα, ποὺ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Ἐρημίτη Σίμωνα, ἐπάνω σ' ἕναν ἀπόκρημνο βράχο. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Ζωγράφου, ποὺ ἱδρύθηκε κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα καὶ κατεστράφη τὸ 1400 ἀπὸ Λατίνους πειρατάς, ἐντολῇ τοῦ Πάπα, ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες μοναχοὶ ἠρνοῦντο ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ἐξουσίαν του. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Κουτλουμούση. Ἡ Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος, ποὺ ἱδρύθηκε τὸ 1180 ἀπὸ τὸν μεγάλο στρατοπεδάρχη Ἀλέξιον τὸν Κομνηνό. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ποὺ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Τραπεζοῦντος Ἀλέξιον τὸν Κομνηνό. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Γρηγορίου ποὺ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιον Γρηγόριο τὸν νέο. Τὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ τέλος τὸ μοναστῆρι τοῦ Σταυρονικήτα, ποὺ ὠνομάσθηκε ἔτσι πρὸς τιμὴν τοῦ Νικητοῦ Σταυροῦ καὶ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἱερεμίαν τὸ 1540.

Καθένα ἀπὸ τὰ μοναστήρια αὐτὰ ἔχει ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του μία ἢ καὶ περισσότερες σκῆτες, ὁλόκληρη δὲ ἡ χερσόνησος εἶναι ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία τῶν μοναστηριῶν.

Νιώθει τί λέγει ὁ παπαγάλος;

1002

Παρ' ὅλας τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης, ὁ παπαγάλος, τὸ ποικιλόχρωμο αὐτὸ ἐξωτικὸ πουλί, παραμένει καὶ σήμερα ἀκόμη ἕνα ἀνεξήγητον αἴνιγμα: Καταλαβαίνει ἄράγε ὁ παπαγάλος ὅ,τι λέγει; Κι' ἔπειτα: γιατὶ μόνο ὁ παπαγάλος ἀπ' ὅλα τὰ ὄντα τῆς δημιουργίας—ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο—μπορεῖ καὶ μιλεῖ; Νὰ δυὸ ἐρωτήματα μεγάλου ἐνδιαφέροντος, ποὺ εἰς μάτην περιμένουν μιὰ συγκεκριμένην ἀπάντησι.

Ὡστόσο, πολλὲς φορὲς ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ὁ φλύαρος αὐτὸς πτερωτὸς φιλαράκος μας, κατορθώνει νὰ λέγη ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ ἐννοεῖ.

Ἕνας Γάλλος ἐπιστήμων, ποὺ ἔμεινε πολλὰ χρόνια στὴ Βόρειο Ἀμερική, εἶχε ἕνα παπαγάλο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὰ ρεύματα. Κάθε φορά, λοιπόν, ποὺ ὁ ὑπηρέτης ξεχνοῦσε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ὅπου ἔμενε, ἀγριεμένος ὁ παπαγάλος ἔβαζε τὶς φωνές: «Κλεῖστε τὴν πόρτα», «κλεῖστε τὴν πόρτα» καὶ συγχρόνως ἐξεστόμιζε καὶ κάποια βρισιὰ ποὺ εἶχε μάθει.

Ὁ ἰδιότροπος, λοιπόν, αὐτὸς παπαγάλος εἶχε ἰδιαίτερες καὶ ἐξαιρετικὰ φιλικὲς σχέσεις μὲ μιὰ ἀπ' τὶς γατοῦλες τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ τὶς διέκοψε ὅμως ἐξ ἀφορμῆς τοῦ παρακάτω ἐπεισοδίου:

Μιὰ μέρα καθὼς ὁ παπαγάλος διώρθωνε τ ὴ ν τουαλέττα του, ποὺ τσαλακώθηκε ἀπὸ τὰ πολλὰ παιχνίδια μὲ τὴ φίλη του, ἡ γατούλα τοὔκλεψε ἕνα κομμάτι γλυκίσματος καὶ πῆγε πιὸ πέρα καὶ τὸ ἔφαγε. Πονηρὸς ὁ φιλαράκος μας ἔκαμε πὼς δὲν τὸ κατάλαβε καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες σχεδὸν φώναξε μὲ θωπευτικὴ φωνή, ὅπως συνήθιζε πάντοτε:

«Ψιψίκα, ἀγαπημένη μου ψιψίκα!»

Κι' ἐνῷ ἡ καημένη ἡ γατούλα, ἀκούοντας τὴ γνωστή της φιλικὴ φωνή, πλησίασε, ὁ παπαγάλος ὥρμησε ξαφνικὰ ἐ π ά ν ω της καὶ τῆς ἐδάγκωσε μὲ δύναμι τ' αὐτί. Νιαουρίζοντας κλαψιάρικα τὸ δύστυχο ζῶο, ἔφυγε γρήγορα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἐνῷ ὁ πονηρὸς φτερωτὸς ἥρως ξεσποῦσε σὲ χάχανα εὐχαριστημένος:

«Χά, χά, χά! Καλὰ σοῦ τὴν κατάφερα!» Κι' ἀπὸ τότε ποτὲ δὲν τὴ ξαναφώναξε «ἀγαπημένη».

Ἐκτὸς τοῦ ἐπιστήμονος ποὺ συνέβησαν οἱ δυὸ ἀνωτέρω περιπτώσεις καὶ πολλοὶ ἄλλοι γνωστοὶ διανοούμενοι ἔχουν παραδεχθῆ πὼς ὁ παπαγάλος νοιώθει ὅλα ὅσα λέει.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι κι' ὁ μεγάλος Γερμανὸς φυσιολόγος, δόκτωρ Κὰρλ Ρούς, ποὺ μὲ πολλὴ ἐπιτυχία ἐκαλλιέργησε τὴ μνήμη τῶν παπαγάλων του.

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ παπαγάλοι του, καὶ εἶχε περὶ τοὺς εἴκοσι πέντε, δὲν ἔκαναν ποτὲ λάθος, ὅταν κάθε πρωῒ προσφωνοῦσαν τὸν κύριό τους, νὰ τοῦ ποῦν: «καλημέρα» καὶ «καλησπέρα» τὸ ἀπόγευμα. Πιὸ ἔξυπνος ὅμως ἀπὸ τοὺς παπαγάλους ἦταν ὁ «Ζακόμπ» ὅπως τὸν ἔλεγε, ὁ ὁποῖος ἔμαθε νὰ μετρᾷ ὡς τὰ 8. Ὅταν ὁ δόκτωρ τοῦ πρόσφερε καρύδια στὴν ἀνοιχτὴ παλάμη του καὶ τὸν ρωτοῦσε πόσα ἦσαν, ὁ παπαγάλος ποτὲ δὲν ἔκανε λάθος στὴν ἀρίθμησι. Τὸ πιὸ περίεργο δὲ εἶναι ὅτι ὁ «Ζακόμπ» ἔμαθε πολλὲς λέξεις σὲ τρεῖς γλῶσσες. Στὴ γερμανική, στὴν ἀγγλικὴ καὶ στὴ γαλλική. Ἀπὸ τὶς πρῶτες μάλιστα λέξεις τοῦ ἐπισκέπτου, ἀνεγνώριζε τὴν ἐθνικότητά του καὶ τὸν προσφωνοῦσε ἀναλόγως.

Σιγὰ-σιγὰ τὸ μνημονικὸ τοῦ «Ζακόμπ» ἀνεπτύχθη τόσο πολύ, ὥστε μποροῦσε νὰ ἀπαγγέλλη ἐκτενῆ ποιήματα καὶ νὰ μαθαίνη φράσεις ἕως πενῆντα λέξεις.

Ἐπίσης ὁ Ἄγγλος φυσιολόγος Ζὼρζ Ρομὸμ διηγεῖται ὅτι ἕνας παπαγάλος του, κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε μιὰ κυρία τῆς παληᾶς ἐποχῆς νὰ σηκώνη, ὅπως συνήθιζαν, τὴ μακρυὰ φοῦστα της, φώναζε εἰρωνικά: «Ἄφησέ την νὰ σέρνεται. Ἡ ὑπηρέτρια θὰ τὴν ξεσκονίση». Ἂν δὲ κανένας ἔκανε παρατηρήσεις μπροστά του σὲ μικρὰ παιδιά, τὰ ὑπερασπιζόταν ἀπρόσκλητος, λέγοντας: «Μὴ κακοκαρδίζης τὸ παιδί, θὰ τὸ κάμης νὰ κλάψη».

Θὰ μποροῦσε τώρα ν' ἀναφέρη κανεὶς καὶ πολλὰ ἄλλα παραδείγματα μὲ τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται πὼς

οἱ παπαγάλοι, οἱ πιὸ ἔξυπνοι τοὐλάχιστον, νοιώθουν ὅσα λέγουν. Τὸ ἀκατανόητον ὅμως μὲ τοὺς ἐπιστήμονας εἶναι, γιατί, ἐνῷ ὁ παπαγάλος μπορεῖ καὶ μαθαίνει νὰ μιλᾷ, ὁ πίθηκος ποὺ τόσο συγγενεύει μὲ τὸν ἄνθρωπο, δὲν μπορεῖ νὰ μιμηθῆ τὴν ἀνθρώπινη ὁμιλία;

Μερικοὶ σοφοὶ λένε πὼς ὁ ἐγκέφαλος τοῦ παπαγάλου εἶναι ὀγκώδης καὶ περιέχει ὄργανα ἀνάλογα μ' ἐκεῖνα ποὺ στοὺς ἀνθρώπους θεωροῦνται ὡς κέντρα τῆς μνήμης, τῆς ὁμιλίας καὶ τῆς μιμήσεως. Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶναι ὑποθέσεις κι' ὅπως εἴπαμε, ὁ παπαγάλος ἐξακολ ο υ θ ε ῖ νὰ παραμένη πάντοτε αἴνιγμα γιὰ τὴν ἐπιστήμη.

Οἱ «Τρεῖς Ἕλληνες»

Ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ὅταν ἐσπούδαζε στὴν Πάδοβα τῆς Ἰταλίας εἶχε συμφοιτητὰς καὶ φίλους τὸν Κρητικὸ Κήρυκο Χαιρέτη καὶ τὸν Κωνσταντῖνον Βαρδαλάχο. Μένανε μαζί, διασκεδάζανε μαζὶ καὶ γι' αὐτὸ καὶ συνήθως τοὺς λέγανε «Οἱ τρεῖς Ἕλληνες». Μιὰ μέρα κατὰ τὰς διακοπὰς πῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ φρενοκομεῖο τοῦ Σὰν Σέρβολο. Ἐνῷ περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ τὰ κελλιὰ τῶν δυστυχισμένων, ἕνας φρενοβλαβὴς ἄρχισε νὰ τοὺς φωνάζη:

— Ἔ, σεῖς «Οἱ τρεῖς Ἕλληνες!»

Σταμάτησαν καὶ πλησίασαν. Τότε ἐκεῖνος δείχνοντας τὸν Χαιρέτη, εἶπε:

— Νὰ θυμᾶσαι νέε μου, πὼς μιὰ ἡμέρα θὰ ὑπηρετήσης ἕναν μεγάλον αὐθέντη τοῦ κόσμου.

Στὸν Καποδίστρια:

— Ἐσὺ θὰ κυβερνήσης τὴν πιὸ ἔνδοξη χώρα.

Καὶ στὸν Βαρδαλάχο:

— Κι' ἐσὺ θὰ γυρίσης πολλὰ μέρη διδάσκων τὴν νεολαία κι' ἕνας βαθὺς τάφος θὰ σὲ δεχθῆ.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν κι' οἱ τρεῖς προφητεῖες ἐπηλήθευσαν. Ὁ Χαιρέτης ἔγινε ἰδιαίτερος ἰατρὸς τοῦ Σουλτάνου, ὁ Καποδίστριας ἐκυβέρνησε τὴν Ἑλλάδα καὶ ὁ Βαρδαλάχος ἀφοῦ ἔγινε σχολάρχης σὲ πολλὰ μέρη, μιὰ μέρα πηγαίνοντας ἀπὸ τὴ Σύρο στὴν Αἴγινα γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἐλευθερωθεῖσαν πατρίδα του, πνίγηκε.

Ὁ Πρόεδρος Ροῦζβελτ

Ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Ροῦσβελτ δὲν καπνίζει, δὲν πίνει ποτά, δὲν τρώγει κρέας καὶ δὲν κάθεται περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα στὸ ἴδιο μέρος.

Οἱ Τοῦρκοι καὶ τὸ Κοράνιον

Οἱ Τοῦρκοι τρέφουν τόσον μεγάλον σεβασμὸν εἰς τὸ Κοράνιον, ὥστε ξέρουν ἀκριβῶς ἀπὸ πόσες λέξεις καὶ πόσα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου ἀποτελεῖται: 77.639 λέξεις καὶ 323.625. γράμματα.

ΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑΙ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΟΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟ

Εχετε σκεφθῆ ποτὲ πόσα ἀπίθανα θαύματα ἔχει πραγματοποιήσει ὁ ἄνθρωπος στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀθλητισμοῦ; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ λέμε παγκόσμιο ρεκόρ; Ποίας ἀκριβῶς ἐκτάσεως εἶναι οἱ ἐπιτυχίες τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ὑπερβαίνει συνεχῶς τὸ θεωρούμενον ἑκάστοτε ἀνώτατον ὅριον τῆς δυναμικῆς του ἀποδόσεως;

Παίρνουμε παράδειγμα τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ Ἀμερικανοῦ Τόρρανς στὴ σφαιροβολία. Εἶναι 17 μ. 40. Γιὰ νὰ ἐννοήσετε τὴν ἀξία του, κατεβῆτε μιὰ μέρα στὸ γυμναστήριο, μετρῆστε τὴν ἀπόστασι τῶν 17 μ. 40, πάρτε τὴν σφαῖρα —τῶν ἀνδρῶν ἐννοεῖται— καὶ ρίψατέ την. Θὰ φθάση 5, 6, 7 μέτρα.... Σπανίως περισσότερο. Ἀπ' τὰ ὅρια αὐτά, ὥς τὸ ρεκὸρ τοῦ Τόρρανς, μεσολαβεῖ ἀπόστασις δεκάδος μέτρων, τὴν ὁποίαν ὑπερεκάλυψεν ὁ καλύτερος σφαιροβόλος τοῦ κόσμου, ὁ ἄνθρωπος ποὺ συνεδύασε τὴν ἐξαιρετικήν του μυϊκὴν δύναμιν μὲ τὴν τελειότητα εἰς τὴν τεχνικὴν τοῦ παλμοῦ.

Ἕνα ἄλλο τρομερὸ ρεκόρ, εἶναι τοῦ ἅλματος εἰς ὕψος. Δύο μέτρα καὶ ἐννέα ἑκατοστά! Βάλτε μία καρέκλα καὶ σημειώσατε τὸ ὕψος αὐτὸ στὸν τοῖχο. Ἔπειτα ἀπομακρυνθῆτε λίγο, σηκῶστε τὸ κεφάλι σας καὶ κυττάξτε—μὲ δέος ἀσφαλῶς...—τὸ σημεῖον, πάνω ἀπὸ τὸ ὁποῖον περνᾷ ὁ Βάλτερ, ὁ πραγματικὸς ἱπτάμενος ἄνθρωπος, μὲ τὴν ἐκτίναξι τοῦ παλμοῦ του καὶ χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ μέσον στηρίξεως.... Τὸ ὕψος αὐτὸ θὰ περνᾷ τὸ μπόϊ σας, 60, 50, 40 ἑκατοστόμετρα... Ὅσο γιὰ τὸ ἅλμα εἰς ὕψος ἐπὶ κοντῷ—4 μ. 54, τῶν Ἀμερικανῶν Σέφτον καὶ Μήντοους—μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι οἱ ρέκορντμαν εἶναι εἰς θέσι νὰ προσγειωθοῦν μὲ τὸ κοντάρι των στὴν ταράτσα μιᾶς μεγάλης μονοκατοικίας...

Ἐξ ἴσου ἀξιοθαύμαστος εἶναι ἡ ἐπίδοσις τοῦ Νέγρου Τζὲςς Ὄουενς στὸ ἅλμα εἰς μῆκος. Ὁ θαυμαστὸς αὐτὸς ἀράπης πηδᾷ μὲ ἕνα σάλτο τὸ μῆκος τῆς προσόψεως ἑνὸς κανονικοῦ σπιτιοῦ! Δοκιμᾶστε καὶ σεῖς ἂν θέλετε. Θὰ φθάσετε ἀσφαλῶς τὰ 8 μέτρα, ἀλλὰ μὲ τρία—καὶ ὄχι μὲ ἕνα—ἅλματα...

Ἀπὸ τὰ καλύτερα παγκόσμια ρεκὸρ θεωροῦνται ἀκόμη τοῦ Νέγρου Ὄουενς στὰ 100 καὶ 200 μ. (10'' 2)10 καὶ 200 20'' 3)10), τοῦ Λόβλοκ στὰ 1500 μ. καὶ κυρίως τοῦ Τάουνς εἰς τὸν δρόμον τῶν 110 μ. μετ' ἐμποδίων (13. 7), τοῦ Νικκάνεν στὸν ἀκοντισμὸ (77 μ. 87) καὶ τῆς σκυταλοδρομίας 4Χ 100 μ. (39.8, μὲ χρόνο κάθε δρομέως κάτω τῶν 10'' στὰ 100 μ.!)

Παραπλεύρως βλέπετε τὸν πίνακα τῶν παγκοσμίων ρεκόρ. Τὰ περισσότερα—τὰ 12 ἀπὸ τὰ 19—ἀνήκουν στοὺς Ἀμερικανούς, ποὺ εἶναι ὡς γνωστὸν οἱ καλύτεροι ἀθληταὶ τοῦ κόσμου.

Π—ς

ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ	ΡΕΚΟΡ	ΑΘΛΗΤΑΙ
Δρόμοι Ἁπλοῖ		
100 μ.	10.2	Τζὲςς Ὄουενς (Ἡν. Πολ.)
200 μ.	20.3	Τζὲςς Ὄουενς (Ἡν. Πολ.)
400 μ.	46.1	Οὐΐλλιαμς (Ἡνωμ. Πολιτ.)
800 μ.	1 : 48.4	Γούντερσον (Ἀγγλία)
1.500 μ.	3 : 47.8	Λόβλοκ (Νέα Ζηλανδία)
5.000 μ.	14 : 17.0	Λεχτίνεν (Φινλανδία)
10.000 μ.	30 : 05.6	Σαλμίνεν (Φινλανδία)
110 μ. ἐμποδ.	13.7	Τάουνς (Ἡνωμ. Πολιτειῶν)
400 μ. ἐμποδ.	50.6	Χάρντιν (Ἡν. Πολιτειῶν)
Μῆκος	8 μ. 13	Τζὲςς Ὄουενς (Ἡν Πολ.)
Ὕψος	2 μ. 09	Βάλτερ (Ἡνωμ. Πολιτειῶν)
Ἐπὶ Κοντῷ	4 μ. 54	Στέφτον & Μήντοους
Σφαῖρα	17 μ. 40	Τόρρανς (Ἡν. Πολιτειῶν)
Δίσκος	53 μ. 10	Στρέντερ (Γερμανία)
Ἀκόντιον	77 μ. 87	Νικκάνεν (Φινλανδία)
Σφῦρα	60 μ. 57	Ο' Κάλλαγκαν (Ἰρλανδία)
4×100 μ.	39.8	Ὁμὰς Ἡνωμένων Πολιτειῶν
4×400 μ.	3 : 08.2	Ὁμὰς Ἡνωμένων Πολιτειῶν
Δέκαθλον	Βαθμ. 7.900	Μόριςς (Ἡνωμ. Πολιτειῶν)

Μικρὰ - Μικρὰ ἀπὸ παντοῦ

Ὁ πύργος τοῦ Ἄϊφελ ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου ἔχει ὕψος 375 μέτρα, δηλαδὴ κάτι πιὸ ὑψηλὸς ἀπὸ τὸν Λυκαβηττό μας.

∴

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Δανίας ὑπάρχει τὸ παλαιότερο ξίφος τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τὸ ξίφος εἶναι ἀπὸ ὀρείχαλκο καὶ ἀνῆκε στὸν Νέρωνα, αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης. Ἀλλὰ κι' ὁ Νέρων τὸ εἶχε βρῆ στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀρχαιολόγων τὸ ξίφος αὐτὸ θ' ἀριθμῇ τουλάχιστον 5.500 χρόνια π. Χ.

∴

Σὲ μιὰ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Τίβερη (Ρώμη) ὑπάρχει στὴ βάσι της ἕνα σῆμα ποὺ τὸ λένε «μάτι». Ὅταν λοιπὸν τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ φθάσουν ὡς ἐκεῖ, ἀπειλεῖται νὰ πλημμυρίση ἡ πόλις.

∴

Στὴ Σικελία, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Μαφίας, κι' ἴσως ἀκόμη καὶ τώρα, ὑπάρχει ἕνα παράξενο καὶ τραγικὸ ἔθιμο. Ὅταν δυὸ ἀντίπαλοι θέλουν νὰ ἐξοντώση ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ κάποιαν ἀφορμή, ὁρίζουν ἕνα βράδυ καὶ συναντῶνται σ' ἕνα σταυροδρόμι, ὁ καθένας μὲ τοὺς δικούς του. Τότε οἱ δυὸ ἀντίπαλοι προχωροῦν καὶ ἀφοῦ σφίξουν τὰ χέρια σκύβουν γιὰ νὰ φιληθοῦν. Τὸ φίλημα ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι καθαρῶς...φίλημα γιατὶ μὲ τὸ σκύψιμο προσπαθεῖ ὁ ἕνας νὰ δαγκώση τὸ αὐτὶ τοῦ ἄλλου. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ ἕνας προσπαθεῖ νὰ σκοτώση τὸν ἄλλον ἔστω καὶ κρυφά, ὅταν τὸν συναντήση.

∴

Ἕνας Ἰνδὸς ἡλικίας σήμερον 105 ἐτῶν ἔχει 19 υἱούς, 39 ἐγγόνους καὶ 53 δισεγγόνους. Ἐνυμφεύθη 6 φορὰς καὶ ἔχασε 11 παιδιὰ ἀπὸ ἐπιδημικὰς νόσους.

∴

Τὸ ἀπαισιώτερο ψάρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ εἶναι ὁ ξιφίας. Μὲ τὸ αἰχμηρὸ καὶ πριονοειδὲς ρῦγχός του κτυπᾷ τὸ θῦμα του καὶ κατόπιν τοῦ ἀπομυζεῖ τὸ αἷμα του.

∴

Ἕνας ἁλιεὺς σπόγγων στὸ Ἀλγέριον τοῦ Μαρόκου ἔφθασε, χωρὶς κανένα προφυλακτικὸ μέσον, εἰς βάθος θαλάσσης 38 μέτρων. Ἐκεῖ εὗρε ἕνα σπόγγο περιφερείας περίπου δύο μέτρων, ὁ ὁποῖος σήμερον εὑρίσκεται στὸ Μουσεῖον τῆς ὡς ἄνω πόλεως.

∴

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλὼ ἕνας στρατιώτης Γάλλος ἐπιστρέφων πληγωμένος, εἰς τὴν πατρίδα του, εὗρε καθ' ὁδὸν ἕνα σημείωμα ποὺ ἔγραφε: «Ὁ Ναπολέων ἡττᾶται». Τὸ σημείωμα αὐτὸ εὑρίσκεται σήμερα στὸ Πάνθεον τῶν Παρισίων.

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Τὰ σφάλματα

Λίγοι σχετικῶς ἔλαβον μέρος στὸ διαγωνισμὸ τοῦ 33ου φύλλου καὶ προσπάθησαν νὰ ὁρίσουν τὰ σφάλματα ποὺ ὑπῆρχαν στὴν εἰκόνα. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Β. Ταμβαρόπουλος πλησίασε περισσότερο στὴν ἐπιτυχία, γιατὶ ἦταν ὁ μόνος ποὺ βρῆκε ὀκτὼ ἀπ' τὰ δέκα πραγματικὰ λάθη. Καταπληκτικὴ ἐξ ἄλλου ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Π. Σ. Χριστακοπούλου, ὁ ὁποῖος ἐσημείωσεν εἴκοσιν ἕξ (26) λάθη! Τὰ περισσότερα ἦσαν πολὺ ἐξεζητημένα, (ἀπὸ τὰ 10 πραγματικὰ λάθη βρῆκε μόνο τὰ 6), ἀλλ' ὡς τόσο ἀπέδειξε μὲ τὴν ἀπάντησί του ὅτι ἔχει παρατηρητικότητα καὶ κυρίως... ὑπομονή.

Τὰ 10 πραγματικὰ λάθη ποὺ ὑπῆρχαν στὴν εἰκόνα ἦσαν τὰ ἑξῆς:

1) Ἡ πινακὶς «στάσις» εἶναι ξεκρέμαστη στὸν ἀέρα.
2) Ἡ βαλίτσα τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ἔπρεπε νὰ εἶναι πίσω ἀπ' τὴν κολώνα.
3) Τὸ σύρμα δὲν εἶναι πιασμένο ἀπ' τὴν ἄλλη κολώνα.
4) Τὸ καπέλλο πετᾷ στὸν ἀέρα, ἐνῷ ὁ τρίτος ἄνθρωπος φορεῖ τὸ καπέλλο του.
5) Τὰ μῆλα στέκονται εἰς τὸν ἀέρα, γιατὶ τὸ κάρρο δὲν ἔχει βάσι.
6) Τὸ χέρι τοῦ πωλητοῦ ἔχει 4 δάκτυλα, ἀντὶ 5.
7) Τὸ κάρρο δὲν ἔχει ἄξονα γιὰ τὶς ρόδες.
8) Ὁ ἄνθρωπος τῆς μέσης ἔχει τρία πόδια.
9) Λείπει ἡ δευτέρα ρόδα τοῦ κάρρου.
10) Εἶναι ΜΗΛΑ καὶ ὄχι ΜΥΛΑ.

Τρίγωνον

= Ὁ ἄπιστος...
= Γρήγορος
= Ποντικὸς
= Τὰς Ὁποίας
= Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κ. ΚΑΤΣΟΥΡΗΣ

Παροιμία

Μὲ τὸ π πολλὰ θὰ πάθῃς
Μὲ τὸ μ πολλὰ θὰ μάθῃς
Μὲ τὰ δυὸ θὰ κάνῃς μία
θαυμασία παροιμία.

Π. ΖΕΥΓΩΛΗΣ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ : Η ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΓΟΝΙ

Μιὰ ἀτμομηχανὴ καὶ τὸ βαγόνι της σταθμεύουν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς βοηθητικὲς γραμμὲς — τὶς πλάγιες — τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῶν Ἀθηνῶν. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ σταθμάρχης δίδει ἐντολὴ στὸ μηχανοδηγὸ νὰ μεταβῇ μὲ τὴν ἀτμομηχανὴ καὶ τὸ βαγόνι στὴ Θεσσαλονίκη, ξεκινῶντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει τὸ βέλος, πρὸς τὰ ἀριστερὰ δηλαδὴ τῆς εἰκόνος μας.

Τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο εὔκολο γιὰ τὸν μηχανοδηγό, ἐὰν ἡ ἀτμομηχανὴ εὑρίσκετο πρὶν ἀπὸ τὸ βαγόνι. Ἀλλά, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα, πρῶτα εἶναι τὸ βαγόνι καὶ ἔπειτα ἡ ἀτμομηχανὴ καὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ταξειδεύσῃ ὁ μικρὸς συρμὸς μὲ αὐτὴ τὴν τάξι. Καὶ ὁ μηχανοδηγὸς δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπ' τὴν διακλάδωσι (ποὺ φαίνεται ἀριστερὰ τῆς εἰκόνος) στὴν κυρία σιδηροδρομικὴ γραμμὴ (τὴν ὁριζόντιον) καὶ νὰ ταξειδεύσῃ πρὸς Θεσσαλονίκην.

Ἑπομένως εἶναι ἀνάγκη, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ταξεῖδι, νὰ μποῦν τὰ ὀχήματα στὴν κανονική τους θέσι: Πρῶτα ἡ ἀτμομηχανὴ καὶ ἔπειτα τὸ ρυμουλκούμενο βαγόνι. Ὁ μηχανοδηγός, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπό του, μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπ' τὶς δύο διασταυρώσεις (ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ) καὶ ἀπὸ τὴν περιστρεφομένη γέφυρα ποὺ φαίνεται στὸ ἄνω μέρος τῆς εἰκόνος, νὰ ἀφήσῃ τὸ βαγόνι ἐκεῖ ποὺ πρέπει, νὰ συνεχίσῃ τὶς μανοῦβρες τῆς ἀτμομηχανῆς, νὰ πάρῃ τὸ βαγόνι ἀπὸ πίσω του, νὰ μπῇ στὴν εὐθεῖα γραμμὴ καὶ νὰ ἀρχίσῃ τὸ ταξεῖδι πρὸς τὴν Θεσσαλονίκη.

Γιὰ ὅσους δὲν γνωρίζουν ἐξηγοῦμε ὅτι ἡ γέφυρα ποὺ περιστρέφεται εἶναι μιὰ κινητὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ γυρνᾷ μὲ ἕνα μηχανισμὸ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης βοηθητικῆς γραμμῆς καὶ ἑνώνεται μ' αὐτήν, ὁπότε τὸ μῆκος τῆς γραμμῆς ἐπεκτείνεται κατά τι. Ἕνα σιδηροδρομικὸν ὄχημα, εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς γεφύρας, μπορεῖ νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν ἄλλην βοηθητικὴν γραμμήν, γιατὶ ἡ γέφυρα μαζὶ μὲ τὸ ὄχημα θὰ στραφῇ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἄλλης βοηθητικῆς γραμμῆς καὶ θὰ ἑνωθῇ μὲ αὐτήν. Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ἔχῃ ὁ ἀναγνώστης ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ προβλήματος.

Καὶ τώρα πρέπει νὰ βρῆτε: Τί χειρισμοὺς (μανοῦβρες) θὰ κάνῃ ὁ μηχανοδηγὸς γιὰ νὰ βάλῃ τὸ βαγόνι πίσω ἀπ' τὴν ἀτμομηχανὴ καὶ νὰ ἀρχίσῃ κανονικὰ τὸ ταξεῖδι του;

Σᾶς ἐπαναλαμβάνουμε τὰ τρία σημεῖα ποὺ ἔχει στὴ διάθεσί του γιὰ νὰ κάνῃ τὶς μανοῦβρες του. Τὶς δύο διασταυρώσεις τῶν ἄκρων καὶ τὴν κινητὴ γέφυρα. Πρέπει βέβαια νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ μηχανὴ κινεῖται καὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ πρὸς τὰ πίσω.

Δευτεροστιχίς

Ἀπὸ τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων σχηματίζεται τὸ ὄνομα ἑνὸς μεγάλου ἀρχαίου ρήτορος.

1) Ἔτσι ἐλέγετο ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ, 2) Νῆσος τοῦ Ἀν. Αἰγαίου, 3) Κράτος τῆς Ν. Δ. Εὐρώπης, 4) Ἥρως τοῦ Ὁμήρου, 5) Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Γαΐου Γράκχου, 6) Περίφημος Καρχηδόνιος στρατηγός, 7) Ἱερὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 8) Μία τῶν ἠπείρων.

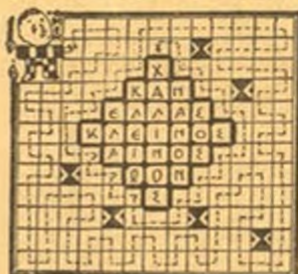
Α. ΡΟΥΜΠΙΝΑΣ

Ἐρωτήσεις

1) Ποία Ἑλληνικὴ νῆσος σημαίνει κυνήγιον;
2) Ποία πόλις εἶναι καινούργια;
3) Ποία πόλις εἶναι πάρα πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της;
4) Ποῖος ἄνθρωπος ἔχει δύο μάτια;
5) Ποῖον πέλαγος ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἄνθη;
6) Ποία πόλις ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο πλοῖα;

Ε. ΠΑΡΑΣΚΑΚΗΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 36ου φύλλου

Ἀκροστιχίς: Πολυθρόνα (Πειραιεύς, Ὄνος, Λέων, Ὑπερθετικός, Θεσσαλονίκη, Ρώμη, Οὐράλια, Νέρων, Ἀθῆναι).

Τρίγωνον: Μπότα, ποτά, ὅτε, τά, Α.

Μεσοστιχίς: Βουκεφάλας (ΘῆΒαι, ΞενΟφῶν, μΥς, ἩραΚλῆς, ἈλφΕιός, σοΦός, ΔρΑμα, ἙλΛάς, ΚαΛΑμαι, ΚάΣος).

Αἴνιγμα: Πίνδος—Ἰνδός.

Κρυπτογραφικόν: Πίνδαρος, παιάν, ἵππος, ὄπιον, Παρίσιοι, Σινᾶ, ὁποῖος.

Ναὶ ἢ ὄχι: 1, 2, 6 ὄχι. 3, 4, 5 ναί.

Λίγη εὐθυμία

Ξύλινο!

Ὁ νέος γιατρός, ποὺ δὲν εἶχε πελατεία, πληροφορήθηκε ἀπὸ κάποιο φίλο του ὅτι ἕνας γείτονάς του ἔσπασε τὸ πόδι του. Εὐκαιρία, σκέφθηκε, νὰ πιάσω ἕνα πελάτη. Ἔτρεξε λοιπὸν λαχανιασμένος στὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔσπασε τὸ πόδι του καὶ ρώτησε, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα, τὴν ὑπηρέτρια:

— Ἐδῶ εἶναι ὁ κύριος ποὺ ἔσπασε τὸ πόδι του;

—Μάλιστα, κύριε, τοῦ ἀπήντησε ἡ ὑπηρέτρια. Μήπως εἶσθε ξυλουργός;

— Ξυλουργός; Ὄχι παιδί μου, ποῦ σοῦ κατέβηκε; Ἐγὼ εἶμαι γιατρός, καλὸς χειροῦργος καὶ θὰ κάνω τὸν κύριό σου καλά.

—Μὰ δὲν μᾶς χρειάζεται γιατρός. Θέλουμε ἕνα ξυλουργό, γιατὶ τὸ πόδι του ἦταν... ξύλινο!...

Ἡ Σκανδιναυϊκή!

Ἡ δασκάλα ρωτάει μιὰ μέρα τὴ μικρὴ Νίνα;

— Τί σχηματίζουν, παιδί μου, ἡ Νορβηγία καὶ ἡ Σουηδία;

— Μιὰ χερσόνησο, δεσποινίς!

—Καὶ πῶς λέγεται αὐτὴ ἡ χερσόνησος;

— ; ; ; ;

—Πρόσεξε λίγο... Σκέψου!...

— ; ; ; ;

— Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω; Σκαν... Σκανδ.... γιὰ πέστο....

— Σκανδαλώδης, δεσποινίς!!

Κάτι ἔφερε...

Καὶ πάλι γιὰ τοὺς Σκωτσέζους:

Ἦταν μιὰ συγκέντρωσις φίλων καὶ στὸν καθένα εἶχαν πῆ νὰ φέρῃ ἀπὸ κάτι.

Ὁ Ἄγγλος λοιπὸν ἔφερε μιὰ μποτίλλια οὐΐσκυ, ὁ Τοῦρκος μιὰ πιατέλα πιλάφι, ὁ Γερμανὸς ἕνα μπουκάλι μπύρα, ὁ Ἰρλανδὸς ἕνα πακέτο μπισκότα, ὁ Ἕλληνας μιὰ χύτρα φασολάδα καὶ ὁ Σκωτσέζος τὸν ἀδελφό του!

ΣΟΒΑΡΑ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ...

Οἱ τρεῖς ναυαγοί, ποὺ σώθηκαν σ' ἕνα ἐρημονῆσι, συζητοῦν γιὰ τὴν τύχη τοῦ τετάρτου:

— Νὰ τὸν φᾶμε ἢ νὰ τὸν πάρουμε τέταρτο γιὰ νὰ παίξουμε ξερή;

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΤΗΝΙΑΤΡΟ

Ἕνας ἄρρωστος ἀνηγγέλθη καὶ εἰσήχθη στὸ ἰατρεῖο τοῦ περιφήμου καθηγητοῦ κ. Χ.

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τί ἔχω, ἀπήντησεν ὁ ἄρρωστος στὴν ἐρώτησι τοῦ ἰατροῦ.

Ὁ καθηγητὴς τὸν ἐξήτασε μὲ προσοχή, τὸν ἔβαλε νὰ βήξῃ, τοῦ κτύπησε τὴν πλάτη κι' ἔκανε ὅλα ὅσα γίνονται σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις. Ὁ πελάτης του ὅμως δὲν εἶχε τίποτα.

— Εἶσθε ἀπολύτως καλὰ στὴν ὑγεία σας, ἀπεφάνθη. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ἤλθατε σὲ μένα.

Ὁ ἐπισκέπτης ὅμως δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ διάγνωσι.

— Κυττάξτε με καλύτερα, κύριε καθηγητά, τοῦ εἶπε. Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνομαι ὑγιής, ἀλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι κάτι ἔχω. Δὲν εἶμαι καλά, καταλαβαίνετε;

Ὁ γιατρὸς δὲν ἤξερε πῶς ἔπρεπε νὰ ξεμπερδέψῃ μὲ τὸν κατὰ φαντασίαν αὐτὸν ἀσθενῆ.

— Μήπως αἰσθάνεσθε κόπο ὅταν δουλεύετε; Ἐργάζεσθε γερά;

— Σὰν τὸ ἄλογο, δόξα σοι ὁ Θεός.

— Καλά! Ἔχετε ὄρεξι, τρῶτε καλά;

— Σὰν τὸ γουρούνι, γιατρέ μου.

— Μήπως ἔχετε ἀϋπνίες; Κοιμᾶσθε καλά;

— Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Ὕψιστος, κοιμᾶμαι σὰν τὸν γάϊδαρο.

—Ὥστε τρῶτε σὰν τὸ γουρούνι, κοιμᾶσθε σὰν τὸ γάϊδαρο καὶ δουλεύετε σὰν τὸ ἄλογο;

— Δόξα σοι ὁ Θεός, κύριε καθηγητά!

—Ὡραῖα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔχω τὴ γνώμη ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀκατάλληλος. Καλὰ θὰ κάνετε νὰ πᾶτε νὰ ἐξετασθῆτε σ' ἕνα κτηνίατρο!

Η ΠΕΝΙΑ ΦΟΥΓΑΡΑ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ...

Τὸ μεγάλο καράβι εἶναι ἕτοιμο στὴν προκυμαία γιὰ ταξεῖδι καὶ ὁ κ. Πονηρίδης, ποὺ θέλει νὰ ταξειδεύσῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ χρήματα γιὰ νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο, μηχανεύεται τὸ κόλπο ποὺ βλέπετε. Σὲ λίγο τὸ καράβι ἀπέπλευσε μὲ τρία, ἀντὶ δύο, φουγάρα.

Εἶχε δίκαιο...

Ὁ καθηγητὴς τῆς γεωλογίας εἶχε τοποθετήσει μερικὰ δείγματα βράχων στὴν ἕδρα του καὶ ἐπρόκειτο νὰ τὰ περιγράψῃ στοὺς μαθητάς. Ὅπως ὅμως γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε γυρισμένη τὴν πλάτη του, ἕνας κακὸς μαθητὴς βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ τοποθέτησε κοντὰ στὰ κομμάτια τῶν βράχων ἕνα ξεροκόμματο ψωμιοῦ.

Εὐθὺς ἀμέσως ὁ καθηγητὴς πλησίασε τὰ δείγματα κι' ἄρχισε νὰ τὰ ἐξηγῇ ἕνα - ἕνα : Αὐτὸ εἶναι ἕνα δεῖγμα ἀμμόπετρας. Αὐτὸ εἶναι ἕνα δεῖγμα ἀπὸ γρανίτη.

Καὶ μόλις ἔφθασε στὸ ξεροκόμματο, προσέθεσε :

—Καὶ αὐτό, εἶπε κρατῶντας το ψηλά, εἶναι ἕνα δεῖγμα... ἀναισχυντίας!...

Ἡ ἐξήγησις

—Καὶ τώρα, ρώτησε ὁ καθηγητὴς τῆς Χημείας τὸν ἐξεταζόμενο φοιτητή, ἂν ρίξω ἕνα ἀσημένιο νόμισμα μέσα σ' αὐτὸ τὸ κοχλάζον ὀξύ, θὰ διαλυθῇ;

—Ὄχι, κύριε καθηγητά!

— Ὄχι; Τότε ἴσως νὰ μπορῇς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τὸ γιατί.

— Μάλιστα. Γιατὶ ἂν διαλυόταν, δὲν θὰ τὸ ρίχνατε κύριε καθηγητά!

Ἀπορία...

Ὁ θεῖος τῆς μικρῆς Ἄννας εἶχε πέσει στὸ κρεββάτι μὲ γρίππη καὶ ἡ μητέρα της ἦταν ἀπησχολημένη μὲ τὴν ἀποστείρωσι τῶν πιάτων ποὺ μεταχειριζόταν ὁ ἄρρωστος.

— Γιατί τὸ κάνεις αὐτὸ μητέρα; ρώτησε ἡ Ἄννα.

—Γιατὶ ὁ θεῖος σου ἔχει μικρόβια ποὺ ἔχουν πάει καὶ στὰ πιάτα ποὺ μεταχειρίσθηκε.

Ἡ Ἄννα σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν ρώτησε:

—Καὶ γιατὶ δὲν βράζεις τὸν θεῖο νὰ σκοτώσῃς ὅλα τὰ μικρόβια καὶ ν' ἀπαλλαγοῦμε μιὰ καὶ καλὴ ἀπ' αὐτά;

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως:

1. Περίφημος γλύπτης τοῦ Ε΄ αἰῶνος, φιλοτεχνήσας τὸν Παρθενῶνα.
2. Θάλασσα (ἀρχ.) — Σπόρος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατασκευάζομεν τὴν κυριωτέραν μας τροφήν.
3. Δένδρον τῶν ὀρεινῶν κυρίως περιοχῶν — Βρομῶ.
4. Θηκάρι — Βυζαντινὴ νότα.
5. Κλωστὰς (αἰτ.).
6. Περιβρέχεται ἀπὸ τὴν θάλασσαν — Ὑποθετικόν.
7. Ἔχει 44 ὀκάδας.
8. Ἀντωνυμία κτητικὴ (β΄ προσ. πληθυντ.) — Χωρὶς αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νά... ὑπάρξη ζωή.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Φ	Ε	Ι	Δ	Ι	Α	Σ	■	Δ
2	Α	Λ	Σ	■	Σ	Ι	Τ	Ο	Σ
3	Ξ	Π	Α	Τ	Η	■	Ο	Ζ	Ω
4	Θ	Η	Κ	Η	■	Π	Α	■	Τ
5	Ω	■	Ι	Ν	Α	Σ	■	■	Α
6	Ν	Η	Σ	Ο	Σ	■	Α	Ν	■
7	■	Ρ	■	Σ	Τ	Α	Τ	Η	Ρ
8	Σ	Α	Σ	■	Η	Λ	Ι	Ο	Σ
9	Ι	Σ	■	Α	Ρ	Τ	Α	Σ	■

9. Κλωστή — Πρωτεύουσα νομοῦ γνωστὴ ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ γεφυριοῦ.

Καθέτως:

1. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος κατακεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός — Νότα εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.
2. Ἔδωσε τὸ ὄνομά της εἰς τὸν Ἑλλήσποντον — Ἀρχαία Θεὰ (γεν.).
3. Ἐξ ἴσου.
4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5. Ὁμοία καθ᾽ ὅλα — Οὐράνιον σῶμα καί... ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου.
6. Ἄρθρον (πληθ.) — Π. Σ. — Στρατιωτικὸν παράγγελμα.
7. Ὑπῆρχεν εἰς τὰς ἀρχαίας ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ εἰς τὰς συγχρόνους Ἀθήνας, μὲ καταστήματα ἐντὸς αὐτῆς — Ἄλογα (δημ.).
8. Ο Ζ — Πλοῖον (ἀρχ. γεν.)
9. Σπάταλα, χαμένα (πληθυντ.). Ἡ παραβολὴ τοῦ ...υἱοῦ — Ρ. Σ.

Α. Β. Κ.

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΓΙΑ ΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

Παίζεται ἀπὸ ἕξ, ὀκτώ, δέκα καὶ περισσοτέρους παίκτας, εἶναι δὲ ἀπαραίτητος καὶ ἕνας διαιτητής. Οἱ παῖκται χωρίζονται σὲ δυὸ ὁμάδες — ἀπὸ 3, 4, 5 κ.ο.κ. ἡ κάθε μιὰ — καὶ κάθε ὁμὰς παρατάσσεται σὲ μιὰ γραμμή.

Οἱ γραμμὲς τῶν δύο ὁμάδων εἶναι παράλληλες καὶ μεταξὺ αὐτῶν μεσολαβεῖ ἀπόστασις 30 μέτρων (περισσοτέρων ἢ ὀλιγωτέρων, ἀναλόγως τῆς διαθέσεως τῶν παικτῶν). Στὴ μέση ἀκριβῶς τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς χαράσσεται ἕνας κύκλος διαμέτρου ἑνὸς μέτρου, στὸ κέντρο τοῦ ὁποίου τοποθετεῖται μιὰ μπάλλα ἢ ἄλλο ἀντικείμενο.

Οἱ παῖκται, ποὺ εἶναι στὶς δυὸ παράλληλες γραμμές, παίρνουν ἀπὸ ἕνα ἀριθμό. Ἐὰν λ. χ. οἱ ὁμάδες ἀποτελοῦνται ἀπὸ πέντε παίκτας ἡ κάθε μιά, οἱ παῖκται αὐτοὶ φέρουν τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, 5. Κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἀριθμὸν 1 τὸν ἔχει ἕνας παίκτης τῆς μιᾶς καὶ ἕνας τῆς ἄλλης ὁμάδος, τὸν ἀριθμὸ 2 ἐπίσης κτλ.

Ὁ διαιτητὴς φωνάζει δυνατὰ ἕναν ἀριθμό, λ. χ:

— Πέντε !

Οἱ παῖκται τῶν δύο ὁμάδων ποὺ ἔχουν αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς, θὰ ξεκινήσουν τότε τρέχοντας γρήγορα, ἀπὸ τὶς γραμμές τους, μὲ σκοπὸ νὰ φθάσουν ὅσο μποροῦν ταχύτερα στὸν κύκλο καὶ νὰ πάρουν τὴν μπάλλα. Ὅποιος φθάση πρῶτος, σκύβει, παίρνει τὴ μπάλλα καὶ ξεκινῶντας πάλι μὲ ταχύτητα, πρέπει νὰ φθάση στὴ δική του γραμμὴ ἢ στὴ γραμμὴ τῆς ἄλλης ὁμάδος, χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίσῃ ὁ ἀντίπαλός του. Γιατὶ ὁ παίκτης τῆς ἀντιθέτου ὁμάδος, ποὺ ἔτρεξε καὶ αὐτὸς νὰ πάρη τὴ μπάλλα, ὅταν δὲν προλάβη καὶ δῆ ὅτι τὴν μπάλλα τὴν πῆρε ὁ ἄλλος, ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν κυνηγήσῃ — μέχρι τῶν δύο γραμμῶν ἐννοεῖται — καὶ νὰ τὸν ἐγγίσῃ μὲ τὸ χέρι του. Ἐὰν ἐπιτύχῃ καὶ τὸν ἐγγίσῃ, ἡ ὁμάς του κερδίζει ἕνα βαθμό, ἐὰν ἀντιθέτως ὁ παίκτης μὲ τὴν μπάλλα κατορθώσῃ καὶ περάσῃ μιὰ ἀπ᾽ τὶς δυὸ γραμμές, ἀποφεύγοντας τὸ κυνηγητὸ τοῦ ἀντιπάλου, δίδει αὐτὸς στὴν ὁμάδα του δύο βαθμούς.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη περίπτωσις: Ἡ περίπτωσις, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δύο παῖκται ξεκινῶντας ἀπ᾽ τὶς γραμμές τους, φθάνουν ταυτοχρόνως στὸν κύκλο καὶ δὲν ἔχουν καιρὸ ν᾽ ἁρπάξουν τὴ μπάλλα, γιατὶ ὁ ἀντίπαλος εἶναι κοντά, ἕτοιμος νὰ τὸν ἐγγίσῃ. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ οἱ παῖκται στέκονται ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο — ποὺ ἔχει διάμετρο 1 μέτρου — καὶ προσπαθεῖ ὁ ἕνας νὰ ξεγελάσῃ τὸν ἄλλον, νὰ ἁρπάξῃ τὴ μπάλλα καὶ νὰ φύγῃ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολο καὶ εἶναι πιθανὸν οἱ δύο ἀντίπαλοι νὰ στέκωνται πολλὴ ὥρα γύρω ἀπὸ τὸν κύκλο, ὁ διαιτητὴς ἔχει δικαίωμα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ λ.χ., νὰ διακόψῃ τὸ παιγνίδι.

Ὅταν κατὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλο τρόπο λήξῃ ἡ πρώτη φάσις τοῦ παιχνιδιοῦ, οἱ παῖκται ἐπανέρχονται στὶς θέσεις τους, ὁ διαιτητὴς σημειώνει τοὺς βαθμοὺς ποὺ ἐπέτυχεν ἡ νικήτρια ὁμὰς καὶ τὸ παιγνίδι συνεχίζεται ἀπὸ τὸν διαιτητὴ ποὺ ἐκφωνεῖ ἕνα ἄλλο ἀριθμό.

Νικήτρια ἀναδεικνύεται ἡ ὁμὰς ποὺ θὰ σημειώσῃ πρώτη δέκα βαθμούς.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 35 ΦΥΛΛΟΥ

Ὁ «Κάου-μπόϋ». — Ὁριζοντίως: 1 Κόδρος, 2 ζῶ, 3 ἧς — Κὼχ, 4 τά, 5 ἰλ — ὠμά, 6 Κῶ — Ἀτ. 7 ὄν — νή, 8 νάρκης. Καθέτως: 1 Κρητικόν, 2 Σόλωνα, 5 ὄζω — Μάνη, 6 Σωκράτης. Ὁ «Μεξικανός». — Ὁριζοντίως: 1 Ἄλπεις, 2 λὰ — σοῦ, 4 ΙΔ΄ — εἰ, 5 νὰ — ἔλα 6 ὄν — σάν, 7 οἱ — τό, 8 σαύρας. Καθέτως: 1 Ἀλκίνοος, 2 λὰ — Δανία, 4 ἐς — ἐς, 5 ΙΟ — ἔλατα, 6 Συριανός.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 36ου ΦΥΛΛΟΥ

Τοῦ πρώτου Σταυρολέξου. — Ὁριζοντίως: 1 Κρατερός, 2 Ἰεσώ, 3 ρήτωρ, 4 ἧπαρ, 5 ἴον, 6 ἀφέθη — ἄν, 7 νά, 8 Ἀθηναῖος. Καθέτως: 1 κόρο — ἀνά, 2 ΦΑΘ, 3 Ἀνταῖε, 4 Ὄθων, 5 εἰρήνη, 6 ρὲ — σί, 7 Ὄσσα, 8 Σῶ — Ρῆνος. Τοῦ δευτέρου. — Ὁριζοντίως: 1 Δευτέρα, 2 ἄν — ἴα, 3 Ραφήνα, 4 ἀμάν, 5 ἴα — Αἶα, 6 ἐρᾶ, 7 μοναχή, 8 Θανάσης. Καθέτως: 1 Δαρεῖος, 2 ἕνα — ἀρ. 3 φά — ἅμα, 4 τμῆμα — ὄν, 5 ναὶ — νά, 6 Ἀνανᾶς, 7 αἱ — ΧΗ, 8 Ἀπρίλης.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως.

1. Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅπως λέγεται εἰς τὴν δημοτικὴν — Λάσπη.
2. Ὁ πλέον γνώριμος πλανήτης — Ἀρνητικόν.
3. Εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν — Ὅστις.
4. Μὲ αὐτὰ ὁδηγοῦμεν τὸν ἵππον (γενικὴ πληθυντικοῦ) — Νότα εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.
6. Ὑπάρχουν σχολεῖα ἀρρένων, σχολεῖα θηλέων καὶ σχολεῖα......
7. Ἄρθρον (πληθ.) — Μᾶς ἐπισκέπτεται ὅταν εἴμεθα ἀσθενεῖς, συνήθως.
8. Θρεπτικὴ τροφή — Ὑποθετικὸν (ἀρχ.).

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Δ	Ι	Α	Σ	■	Ι	Λ	Υ	Σ
2	Η	■	Γ	Η	■	Ο	Χ	Ι	■
3	Μ	Α	Ρ	Κ	Ο	Σ	■	Ο	Σ
4	Η	Ν	Ι	Ω	Ν	■	■	Σ	Ι
5	Τ	■	Ο	■	Ο	■	Α	■	Ν
6	Ρ	■	Σ	■	Μ	Ι	Κ	Τ	Α
7	Α	Ι	■	Ι	Α	Τ	Ρ	Ο	Σ
8	■	Ω	Ο	Ν	■	Ε	Ι	■	■
9	Η	Ν	Ι	Α	■	Α	Σ	Τ	Υ

9. Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 4 ὁριζοντίως, εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ πληθυντικοῦ — Πόλις.

Καθέτως:

1. Γυναικεῖον ὄνομα, ληφθὲν ἀπὸ τὸ ὄνομα ἀρχαίας θεᾶς τῆς γεωργίας.
2. Ὑποθετικὸν — Κάτοικος τῆς Ἰωνίας.
3. Δὲν εἶναι πολιτισμένος — ἄρθρον (πληθ.).
4. Προστακτικὴ ρήματος, ἀπαγορεύουσα τὸ κάθισμα — Σύνδεσμος.
5. Ἔχομεν ὅλοι ἐκτὸς τοῦ ἐπιθέτου καί .....
6. Φαρμάκι, δηλητήριον — Πόλις τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.
7. Λόγου χάριν — Καταστρεπτικὸν εἰς τὴν γεωργίαν ἔντομον.
8. Εἶναι τὸ παιδὶ τοῦ πατρός..... — ἄρθρον.
9. Ἐθνικὸς εὐεργέτης, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φέρει ἡ Ἀκαδημία.

Χ. ΜΕΡΗΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος δι᾽ ἐγκυκλίου της πρὸς πάσας τὰς περιφερειακὰς διοικήσεις προκηρύσσει ἡμερήσιον ἀθλητικὸν διαγωνισμὸν διὰ τὸ Β´ δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, ὑποχρεωτικὸν δι᾽ ἁπάσας τὰς διοικήσεις μὲ τὸ κάτωθι πρόγραμμα:

Ἀγωνίσματα Φαλαγγιτῶν

1) Δρόμοι: 100 μ., 400 μ., 800 μ. καὶ 3.000 μ.

2) Ἅλματα: Εἰς μῆκος, εἰς ὕψος καὶ τριπλοῦν.

3) Ρίψεις: Σφαιροβολία, ἀκοντισμός, ἐλευθ. δισκοβολία.

4) Σκυταλοδρομία 6 ἐπὶ τὸν γῦρον τοῦ στίβου εἰς ὃν θὰ λάβωσι χώραν οἱ ἀγῶνες.

5) Δρόμος 200 μ. μετ᾽ ἐμποδίων (προαιρετικός).

Ἀγωνίσματα Φαλαγγιτισσῶν

1) Δρόμος 60 μ. φαλαγγιτισσῶν.
2) Ἅλμα εἰς ὕψος φαλαγγιτισσῶν.

Ποῦ τελοῦνται οἱ ἀγῶνες

Αἱ περιφέρειαι αἵτινες θὰ συναντηθοῦν μεταξύ των ἔχουν κανονισθῇ ὡς ἑξῆς:

1) Χανίων, Ρεθύμνου, Ἡρακλείου, Λασηθίου, μὲ τέλεσιν ἀγώνων εἰς Χανιά.

2) Ἀχαΐας, Ζακύνθου, Κεφαλληνίας, Αἰτωλοακαρνανίας, Ἠλείας μὲ τέλεσιν ἀγώνων εἰς Πάτρας.

3) Λακωνίας, Μεσσηνίας, Ἀργολιδοκορινθίας, Ἀρκαδίας, μὲ τέλεσιν ἀγώνων εἰς Καλάμας.

4) Πρεβέζης, Ἄρτης, Ἰωαννίνων, Κερκύρας, Θεσπρωτίας, μὲ τέλεσιν ἀγώνων εἰς Ἰωάννινα.

5) Εὐβοίας, Κυκλάδων, Ἀττικοβοιωτίας μὲ τέλεσιν ἀγώνων εἰς Ἐλευσῖνα ὑπὸ τῆς Περ. Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας.

6) Σάμου, Χίου, Λέσβου, μὲ τέλεσιν ἀγώνων εἰς Χίον.

7) Λαρίσης, Κοζάνης, Τρικκάλων, Θεσσαλονίκης, Λαμίας, μὲ τέλεσιν ἀγώνων εἰς Κοζάνην.

8) Φλωρίνης, Ἐδέσσης, Κιλκίς, Χαλκιδικῆς μὲ τέλεσιν ἀγώνων εἰς Ἔδεσσαν.

9) Σερρῶν, Δράμας, Ἕβρου, Καβάλλας, Ροδόπης, μὲ τέλεσιν ἀγώνων εἰς Καβάλλαν.

10) Οἱ ἀγῶνες εἰς τὴν Πρωτεύουσαν θὰ τελεσθῶσιν ὡς ἑξῆς:

Ἡ Περιφ. Διοίκησις Πρωτευούσης θὰ κατέλθῃ μὲ δύο ὁμάδας:

α) Ὁμὰς Βορρᾶ—Ἀθηνῶν καὶ β) Νότου—Πειραιῶς φαλαγγιτῶν καὶ φαλαγγιτισσῶν.

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ὡς ἄνω ὁμάδας μὲ τὴν ἀντιπροσωπευτικήν της ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συμπεριληφθοῦν κοινῇ συνεννοήσει μὲ τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων, αἱ ἀθλήτριαι τῆς Υ. Θ. Α. Σ.

Οἱ ἀγῶνες θὰ τελεσθῶσιν εἰς τὸ Σχολεῖον Γυμναστικῆς ἢ εἰς τὸ νέον γήπεδον τοῦ Πανελληνίου Γυμναστ. Συλλόγου. Τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἀγώνων θὰ ἀναλάβῃ ἡ Δ.Α.Σ.

Ἐξ ἑκάστης Περιφερείας θὰ μετάσχουν 3 κατ᾽ ἀνώτατον ὅριον εἰς ἕκαστον ἀγώνισμα, τὸ αὐτὸ δὲ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν Πρωτεύουσαν καὶ Δ.Α.Σ. Δηλαδὴ ἡ μικτὴ ὁμὰς Βορρᾶ—Ἀθηνῶν θὰ κατέλθῃ εἰς ἕκαστον ἀγῶνα μὲ 3 ἀθλητὰς κ.λ.π.

Βαθμολογία τῶν ἀγώνων θὰ εἶναι διὰ μὲν τὰ ἀτομικὰ ἀγωνίσματα 6, 5, 4, 3, 2, 1, διὰ δὲ τὴν σκυταλοδρομίαν 6, 3, 1.

Ἐντέλλονται ἅπασαι αἱ Περιφ. Διοικήσεις ἀρρένων, εἰς τὰς ἕδρας τῶν ὁποίων θὰ λάβουν χώραν οἱ ἀγῶνες, ὅπως ἀπαραιτήτως ἔλθωσιν εἰς συνεννοήσεις μὲ τὰς ὑπολοίπους Περιφερειακὰς Διοικήσεις ἀρρένων καὶ θηλέων μὲ τὰς ὁποίας θὰ διαγωνισθῶσι κανονίζουσαι τὰ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀγώνων καὶ ὁρίζουσαι ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἡμέραν τελέσεως αὐτῶν.

Τὰ ἔξοδα μετακινήσεως τῶν ἀθλητῶν καὶ παραμονῆς αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν τελέσεως τῶν ἀγώνων θὰ βαρύνουσιν ἑκάστην Περιφ. Διοίκησιν.

Διπλώματα καὶ μετάλλια θὰ σταλῶσιν ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ κατόπιν αἰτήσεως τῆς διοργανωτρίας Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων.

Οἱ ἀγῶνες θὰ εἶναι μιᾶς κατηγορίας διὰ τὰ ἀγωνίσματα τῶν φαλαγγιτῶν καὶ μιᾶς διὰ τὰ ἀγωνίσματα φαλαγγιτισσῶν.

Ἡ ὀργανώτρια Περιφέρεια Ἀρρένων θὰ ἀναλάβῃ μετὰ πάσης λεπτομερείας τὴν τεχνικὴν ὀργάνωσιν τῶν ἀγώνων καὶ προμήθειαν ἀθλητικῶν ὀργάνων.

Ἡ ὀργανώτρια Περιφ. Διοίκησις θέλει ἐπίσης μεριμνήσει διὰ καταλύματα καὶ ξενοδοχεῖα φαγητοῦ, ἐξόδοις πάντοτε τῶν συμμετεχουσῶν εἰς τὸν ἀγῶνα Περιφερειακῶν Διοικήσεων.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ» συνιστᾶται ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὴν Ε. Ο. Ν. ὡς ὁ καλύτερος πνευματικὸς σύντροφος τῶν Νέων κατὰ τὰς θερινὰς διακοπάς.

ΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς 75ετηρίδος τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου ἡ Περιφ. Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Κεφαλληνίας προεκήρυξεν ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, οἵτινες ἐτελέσθησαν τὸ ἀπόγευμα τῆς 22ας Μαΐου ἐ.ἔ., μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ συμμετοχῇ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ἀθλητῶν.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ἔχουν οὕτω:

Δρόμος 100 μ. Φαλαγγιτῶν: 1) Βαρδαραμᾶτος Ἀθ. II Τάγμα Ληξουρίου, 2) Στεφανίτσης Ἐλευθ. II Τάγμα Ἀργοστολίου.

Δρόμος 60 μέτρων Σκαπανέων: 1) Διβάρης I Τάγμα Ληξουρίου, 2) Μεσάρης II Τάγμα Ἀργοστολίου.

Λιθοβολία: 1) Λεγᾶτος I Τάγμα Ληξουρίου 18.70, 2) Βαρδαραμᾶτος II Τάγμα Ληξουρίου.

Ἅλμα ἁπλοῦν Φαλαγγιτισσῶν: 1) Χάμου I Τάγμα Ἀργοστολίου 3.88, 2) Γαλιατσάτου II Τάγμα Ἀργοστολίου.

Ἅλμα τριπλοῦν Φαλαγγιτῶν: 1) Τζανᾶτος 12.20 II Τάγμα Ἀργοστολίου, 2) Βαρδαραμᾶτος II Τάγμα Ληξουρίου 11.96.

Ἅλμα ἁπλοῦν Σκαπανέων: 1) Διβάρης I Τάγμα Ληξουρίου 5.20, 2) Κοζάτζας I Τάγματα Ἀργοστολίου.

Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτῶν: 1) Τζουγανᾶτος I Τάγμα Ἀργοστολίου 1.45΄, 2) Τότολος II Τάγμα Ἀργοστολίου.

Σφαιροβολία: 1) Ματθαιάκης II Τάγμα Ληξουρίου 11.95, 2) Ρασιᾶς I Τάγμα Ληξουρίου 10.60.

Δρόμος 50 μ. Φαλαγγιτισσῶν: 1) Μουσούρη I Τάγμα Ἀργοστολίου, 2) Βεργωτῆ I Τάγμα Ἀργοστολίου.

Σκυταλοδρομία Φαλαγγιτισσῶν 4Χ50: 1) Ὁμὰς I Τάγματος Ἀργοστολίου.

Δρόμος ἀνώμαλος 3000 μ: 1) Τζουμαλῆς II Τάγμα Ληξουρίου, 2) Μαζαράκης III Τάγμα Ἀργοστολίου.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας παρίσταντο αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, πλῆθος κόσμου καὶ ἅπασα ἡ δύναμις τῶν φαλαγγιτῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἀργοστολίου ὡς καὶ ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Πάλλης. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ ἀπένειμεν εἰς τοὺς νικητὰς ὡραῖα μετάλλια.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἤρξατο λειτουργῶν ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐκπομπαὶ καθ' ἑκάστην 7—9 μ.μ.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει Μουσικήν, Διαλέξεις, Εἰδήσεις κ.λ.π. Βραχέα κύματα 35 μέτρα ἢ 8500 χιλιόκυκλοι.

Η Α. Β. Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τὴν 10.30′ π.μ. προπαρελθούσης Πέμπτης ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν. Διάδοχος Παῦλος ἐπεσκέφθη τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4 γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς ὀργανώσεως καὶ παρέμεινεν ἐπὶ τρίωρον συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου καὶ τῶν λοιπῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἡ Α. Β. Υ. κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐκ τῶν γραφείων τῆς Ε. Ο. Ν. ἐγένετο ἀντικείμενον ζωηροτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ συγκεντρωθέντος ἐν τῷ μεταξὺ πλήθους.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας μαθηταὶ Φαλαγγῖται ὑπῆρξαν θύματα ὡς γνωστὸν αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος παρὰ τὴν Τρίπολιν, ἀπέστειλε πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον ἔγγραφον:

«Οἱ μαθηταὶ τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας, τῆς ὁποίας προΐσταμαι, εἶναι, ὡς γνωρίζετε, ὅλοι Φαλαγγῖται. Ὡς τοιούτους ἡ Ὀργάνωσις τοὺς ἐβοήθησε νὰ ἐκδράμουν εἰς τοὺς ἱεροὺς χώρους τῆς Πελοποννήσου, ὅπου ἐγεννήθη τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ὅπου ὁ Ἕλλην ἔγραψεν ὡραίας σελίδας, διὰ νὰ εὐρύνουν τὰς γνώσεις των, διὰ νὰ ὁλοκληρώσουν τὸ ἐθνικόν των φρόνημα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπλήρωσε τὴν ψυχήν μου μὲ αἴσθημα εὐγνωμοσύνης. Ὅταν ὅμως, μετὰ τὸ ἐπισυμβὰν μοιραῖον καὶ τραγικὸν δυστύχημα, εἶδον ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐπεδείξατο ἡ Ὀργάνωσις, ἔλαβεν ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ, ὅταν εἶδον ὅτι ἡ συνδρομή, ἡ ὁποία παρεσχέθη εἰς τοὺς ἀτυχήσαντας μαθητάς μου, ἦτο τόση, ὅσην οὔτε οἱ ἴδιοι, οὔτε ἐγὼ θὰ ἐτολμῶμεν νὰ ἐπιθυμήσωμεν, ὅταν εἶδον ὅτι ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος διὰ νὰ σπεύσῃ νὰ βοηθήσῃ διήνυσε νύκτωρ 225 χιλιόμετρα εἰς τρεῖς καὶ ἡμίσειαν ὥρας, διελθὼν διὰ τῆς ἐπικινδυνοτάτης ὁδοῦ Μύλων—Ἀχλαδοκάμπου, τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐνεννήθησαν εἰς τὴν ψυχήν μου, οὔτε νὰ περιγραφοῦν δύνανται, οὔτε νὰ καθορισθοῦν κἄν. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ, ὅπως τόσον ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ὅσον καὶ ἡ Ὀργάνωσις ἐν γένει δεχθοῦν τὰς εἰλικρινεστάτας καὶ βαθυτάτας εὐχαριστίας καὶ ἐμοῦ καὶ τῶν ἀτυχησάντων μαθητῶν μου καὶ τῶν γονέων των καὶ τὰς βαθυτάτας εὐχάς μας ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Ὀργανώσεως πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἀποπεράτωσιν τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου».

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΟΜΑΡΧΗΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Ἀντιπροσωπεία τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Περιφερ. Διοικητὴν Πρωτευούσης παρέστη εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Νομάρχου καὶ Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀττικοβοιωτίας Κισσοπούλου.

Εἰς τὴν σορὸν τοῦ μεταστάντος κατετέθη στέφανος ἐκ μέρους τῆς Ὀργανώσεως, κατὰ τὴν κατάθεσιν δὲ ὡμίλησε σχετικῶς μέλος τῆς Ε. Ο. Ν. εἰπὸν τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ συναγωνιστοῦ, Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀττικοβοιωτίας Νικολάου Κισσοπούλου οἱ συναγωνισταί του τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας προσερχόμενοι μετ' εὐλαβείας καὶ βαθυτάτης ὀδύνης, τὸν στέφανον τοῦτον καταθέτουσιν, εἰς ἀπότισιν ὑστάτης τιμῆς πρὸς Ἐκεῖνον ποὺ ἐκ τῶν πρώτων ἔσπευσεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ νὰ θέσῃ μετὰ τῶν ἄλλων πρωτοπόρων τὰ πρῶτα θεμέλια τοῦ ὡραιοτέρου Ἑλληνικοῦ οἰκοδομήματος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸ Ἐθνικὸν τιμαλφὲς τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος τελειούμενον θὰ προσδώσῃ τὴν αἴγλην καὶ τὴν λαμπρότητα εἰς τὸ δημιουργούμενον Ἐθνικὸν ἔργον τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου».

Ο Κ. Ε. Ν. ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος, τυχὼν ὀλιγοημέρου ἀδείας ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχηγοῦ, μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην, ὁπόθεν ἐπέστρεψεν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην.

Η ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» νόμος, διὰ τοῦ ὁποίου ρυθμίζονται τὰ τῆς ἐθνικῆς καὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς τῆς νεολαίας.

Κατὰ τὸν νόμον, ἡ ἐθνικὴ καὶ ἠθικὴ ἀγωγὴ τῶν νέων εἶναι ἔργον τοῦ Κράτους. Ἡ ἐφεξῆς ἵδρυσις συλλόγων, σωματείων, ἱδρυμάτων κλπ., σκοπὸν ἐχόντων τὴν ἀγωγὴν τῆς νεολαίας, ἀπανορεύεται. Αἱ ἤδη ὑφιστάμεναι παρόμοιαι ὀργανώσεις ὀφείλουν, ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, νὰ ὑποβάλουν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀντίγραφον τοῦ καταστατικοῦ των, μετὰ τοῦ ἀκριβοῦς καταλόγου τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν αὐτῶν. Ὀργανώσεις μὴ συμμορφούμεναι πρὸς τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν διαλύονται, τὰ δὲ Διοικητικὰ των Συμβούλια διώκονται ποινικῶς.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίζῃ περὶ τῆς διαλύσεως οἱασδήποτε ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὀργανώσεων.

Ὁ νόμος ὁρίζει περαιτέρω, ὅτι ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1966 νόμος τῆς 18ης Νοεμβρίου τοῦ 1917 περὶ συστάσεως τοῦ Σώματος Προσκόπων καταργεῖται.

Οἱ πρόσκοποι συγχωνεύονται εἰς τὴν Ὀργάνωσιν Ἐθνικῆς Νεολαίας, διατηροῦντες ὅμως τὰ διακριτικὰ τῶν εἰδικοτήτων των καὶ λαμβάνοντες εἰς τὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας βαθμοὺς ἀναλόγους ἐκείνων, τοὺς ὁποίους εἶχον ὡς πρόσκοποι.

Ἡ συγχώνευσις θὰ συντελεσθῇ βαθμηδὸν καὶ κατὰ περιφερείας ἢ Νομούς.

Ἡ περιουσία τῶν προσκοπικῶν ὀργανώσεων περιέρχεται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, ἥτις ἀναλαμβάνει καὶ πᾶσαν συναφῆ ὑποχρέωσιν.

ΤΑ ΣΤΑΛΕΝΤΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ὁ Ἀγν. Καραβίας, ὑπαρχηγὸς τοῦ προσκοπικοῦ σώματος Θήρας, ἐκφράζει τὴν χαράν του διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἐνσωμάτωσιν τῶν προσκόπων εἰς τὰς φάλαγγας τῆς Νεολαίας καὶ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ὀργανώσεως.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς τῆς Νεολαίας Ροδόπης ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ὀργανώσεως κ. Ἰωάν. Μεταξᾶν συγχαρητήριον τηλεγράφημα διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ὅπως ἐνσωματώσῃ τοὺς προσκόπους εἰς τὰς φάλαγγας τῆς Νεολαίας καὶ ἐκφράζει τὴν πεποίθησιν ὅτι ὑπὸ τὴν στιβαρὰν διοίκησιν τοῦ Κυβερνήτου ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας θὰ ἀποβῇ ὁ σιδηροῦς ὀργανισμὸς τῆς περιφρουρήσεως τῶν ἐθνικῶν ἰδανικῶν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οι Σχηματισμοί Πρωτευούσης

ΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ήρχισαν αί προετοιμασίαι διά τούς κολυμβητικούς άγώνας είς όλας τάς ύποδιοικήσεις.

ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚ. ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Είς μίαν έκ τών αίθουσών τής Υ. Θ. Άθηνών έτοποθετήθη άργαλειός καί θά άρχίση προσεχώς ή έκπαίδευσις Φαλαγγιτισσών είς τήν ύφαντουργίαν.

Ή Ύποδιοικήτρια Θηλέων Άθηνών μετά τοῦ Έπιτελείου της καί τών τομεαρχών καί ύποτομεαρχών παρηκολούθησαν τήν κηδείαν τοῦ Νομάρχου Κισσοπούλου.

Λόχος Σκαπανισσών παρετάχθη είς τόν σταθμόν καί ύπεδέχθη τήν Α. Β. Υ. τόν Διάδοχον, Άρχηγόν τής Ε. Ο. Ν. ώς καί τόν Κυβερνητικόν Έπίτροπον Νεολαίας.

Λόχος έργαζομένων τοῦ 17ου Ύποτομέως έκαμεν ώραιοτάτην έκδρομήν είς τό είς "Αγιον Άνδρέαν στρατόπεδον «Ίωάννης Μεταξάς».

Αί δέ Φαλαγγίτισσαι καί Σκαπάνισσαι τοῦ 19ου ύποτομέως παρηκολούθησαν τάς είς τό γήπεδον τής Νίαρ Ήστ γυμναστικάς έπιδείξεις τών Δημοτ. Σχολείων Καισαριανής.

Είς όλους τούς ύποτομεῖς γίνονται τακτικά συγκεντρώσεις. Είς τόν ύποτομέα Καλογρέζης ώμίλησεν ή δόκιμος φαλαγγάρχης Πανταζοπούλου «Περί ύγιεινής τοῦ στόματος». Ήρχισεν έπίσης ή προπόνησις τών Φαλαγγιτισσών στό άκόντιον καί τόν δίσκον.

Ή Διοικήτρια καί Ύποδιοικήτρια τής Υ. Θ. Πειραιώς παρευρέθησαν είς τήν συγκέντρωσιν τοῦ 9ου Ύποτομέως καί Φαλαγγίτισσαι καί Σκαπάνισσαι έχόρευσαν ώραιότατα έλληνικούς χορούς καί άπήγγειλαν ποιήματα, έπίσης είς τόν 14ον Ύποτομέα ή ύποτομεάρχης κατά τήν ορισθεῖσαν συγκέντρωσιν ώμίλησε «περί θερινών συγκεντρώσεων».

Χθές τήν 11 π. μ. έγιναν είς τήν Ύποδιοίκησιν Θηλέων Νότου τά έγκαίνια τοῦ πρώτου κήπου, ό όποῖος ώνομάσθη «Χαρά τής Σκαπάνισσας». Πρόκειται γιά ένα θαυμάσιο κέντρον ψυχαγωγίας, πλουτισμένο μέ όλα τά είδη παιχνιδιών, αίώρες, τραμπάλες, τσουλίθρες, κούνιες, σαστίζει δέ κανείς μέ τήν ποικιλία των.

Αί μικρές Σκαπάνισσες μέ τίς όμοιόμορφες φόρμες των άπήλαυσαν γιά πρώτη φορά τό θαυμάσιον αύτό κέντρον τους, τό όποῖον έδώρησεν ό Δήμαρχος Καλλιθέας κ. Άραπάκης.

Τά έγκαίνια τοῦ Κέντρου έωρτάσθησαν μεγαλοπρεπώς. Τόν Άρχηγό προσεφώνησεν ό Δήμαρχος Καλλιθέας καί μία μικρά Σκαπάνισσα έκ μέρους όλων τών Σκαπανισσών, προσφέρουσα άνθοδέσμην.

Ή εύγενώς προσφερθεῖσα μουσική τοῦ Δήμου Καλλιθέας έπαιάνιζε καθ' όλην τήν διάρκειαν, ή δέ χορωδία τής Ύποδιοικήσεως έψαλλεν ώραιότατα πατριωτικά τραγούδια ύπό τήν διεύθυνσιν τοῦ συνεργάτου κ. Π. Γλυκοφρίδη.

Όμοίως έγκαινιάσθη είς Χολαργόν τό έργαστήριον χειροτεχνημάτων τής Ύποδιοικήσεως Θηλέων Βορρά, τά έκτεθέντα δέ χειροτεχνήματα τών Φαλαγγιτισσών ήσαν άξια ίδιαιτέρας προσοχής.

Τήν Α.Ε. τόν Άρχηγόν προσεφώνησεν ή συνεργάτις Κα Κατσιμπίρη, άπηγγέλθησαν δέ ώραιότατα ποιήματα έκ μέρους τών Φαλαγγιτισσών καί Σκαπανισσών τής Ύποδιοικήσεως.

Είς τά έγκαίνια παρευρέθησαν ή Α.Ε. ό Άρχηγός, ή Άξιότιμος Κυρία Λ. Μεταξά, τό Έπιτελεῖον τής Κεντρικής Διοικήσεως, ή Περιφερειακή Διοικήτρια Θηλέων Πρωτευούσης μετά τοῦ Έπιτελείου της.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚ. ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ή Ύποδιοίκησις Πανεπιστημίου τής Ε. Ο. Ν. όργανώνει διά τήν 25ην Ίουνίου ήμερησίαν έκδρομήν είς τό στρατόπεδον έκπαιδεύσεως «Ίω. Μεταξάς», είς τήν όποίαν θά μετάσχουν 300 Φαλαγγῖται φοιτηταί.

Τήν παρελθοῦσαν έβδομάδα οί Φαλαγγῖται τής Σχολής «Προμηθέως» τής Ύποδιοικήσεως Πειραιώς συνεκεντρώθησαν είς τήν πλατεῖαν Άλεξάνδρας. Τούτους έπεθεώρησεν ό Διοικητής τής Ύποδιοικήσεως, έκφράσας τήν ίκανοποίησίν του διά τήν έμφάνισιν καί έν γένει τάξιν καί πειθαρχίαν των.

Η ΜΕΡΙΜΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ

Πρωτοβουλία καί μερίμνη τοῦ Ύποτομεάρχου τοῦ 6ου Ύποτομέως τής Ύποδιοικήσεως Νότου Άρρένων, ό ύποτομεύς έπρομηθεύθη άπό τό Ύπουργεῖον Κρατικής Ύγιεινής καί Άντιλήψεως άντιτυφικόν έμβόλιον.

Τόν άντιτυφικόν έμβολιασμόν τών Φαλαγγιτών καί Σκαπανέων ένήργησε, διαταγή τοῦ κ. διοικητοῦ τής Ύποδιοικήσεως Νότου, ίατρός συνεργάτης τής Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Τήν 6.30 μ.μ. τοῦ παρελθόντος Σαββάτου έλαβε χώραν είς τό άμφιθέατρον τοῦ Πολυτεχνείου, όγκώδης άποχαιρετιστήριος συγκέντρωσις τής Υ.Θ.Α.Σ. καί τής Ύποδιοικήσεως τών Καλών Τεχνών τής Δ.Α.Σ. έπί τή άναχωρήσει τών σπουδαστών είς τάς έπαρχίας των, λόγω τών θερινών διακοπών.

Πρός τούς συγκεντρωθέντας καί συγκεντρωθείσας σπουδαστάς καί σπουδαστρίας ώμίλησε πρώτον ό καθηγητής κ. Τσιπούρας, άκολούθως δέ έλαβε τόν λόγον ό Διευθυντής τής Πολιτικής Διαφωτίσεως τής Κεντρικής Διοικήσεως κ. Κυριάκος Καραμάνος, όστις καί έξήρε τήν συμβολήν τών Έλλήνων καλλιτεχνών είς τήν όλοκλήρωσιν τοῦ Γ' Έλληνικοῦ πολιτισμοῦ καί τών ύψηλών ίδεωδών τοῦ Άρχηγοῦ.

Ό έπικρατήσας ένθουσιασμός ύπήρξεν άνευ προηγουμένου.

"Απαντες οί σπουδασταί καί αί σπουδάστριαι έζητωκραύγαζον συνεχώς ύπέρ τοῦ Άρχηγοῦ καί τής Ε.Ο.Ν. καί έχειροκρότουν τούς λόγους τοῦ όμιλητοῦ Διευθυντοῦ.

Ή συγκέντρωσις έληξεν έν μέσω πρωτοφανών καί συγκινητικών έκδηλώσεων, άπαντες δέ έβεβαίωσαν ότι θά καταβάλουν πάσαν προσπάθειαν κατά τήν διάρκειαν τών θερινών διακοπών, διά τήν όλοκλήρωσιν, άνάπτυξιν καί έπέκτασιν τής Ε.Ο.Ν. είς τάς έπαρχίας των.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Τήν παρελθοῦσαν Κυριακήν έλαβε χώραν είς τήν αίθουσαν τής Διοικήσεως Άνωτάτων Σχολών συγκέντρωσις έργατών νέων τοῦ έργοστασίου Μαλτσινιώτη, καθ' ήν ετέθησαν αί βάσεις διά τήν ίδρυσιν ίδιαιτέρου σχηματισμοῦ τής Ε.Ο.Ν. είς τό άνωτέρω έργοστάσιον.

Πρός τούς συγκεντρωθέντας έργάτας—νέους ώμίλησε διά μακρών ό παρά τή Κεντρική Διοικήσει Διευθυντής τής Πολιτικής Διαφωτίσεως κ. Κυριάκος Καραμάνος, άναπτύξας τούς σκοπούς καί τάς έθνικάς κατευθύνσεις τής Ε. Ο. Ν. έντός τών πλαισίων τής 4ης Αύγούστου.

Έπίσης ό κ. Καραμάνος ύπεγράμμισε πρός αύτούς τά καθήκοντα καί τάς ύποχρεώσεις των έναντι τής όργανώσεως, έκφράσας τήν πεποίθησιν ότι ταχέως άπαντες οί έργάται—νέοι τοῦ έργοστασίου Μαλτσινιώτη, άκολουθοῦντες τό παράδειγμα τών συναδέλφων των πλειόνων έργοστασίων, θά είσέλθουν είς τήν πρωτοπορίαν τής Ε.Ο.Ν.

Τό τέλος τής έμπνευσμένης όμιλίας τοῦ κ. Διευθυντοῦ τής Πολιτικής Διαφωτίσεως έκάλυψαν αί ένθουσιώδεις ζητωκραυγαί τών συγκεντρωμένων νέων έργατών, οίτινες συνεχώς διεδήλωνον παντοιοτρόπως τήν πίστιν καί τήν άφοσίωσίν των πρός τά ίδανικά τής 4ης Αύγούστου.

"Απαντες οί συγκεντρωθέντες έργάται, νέοι καί συνειδητοί είς τό έξής άγωνισταί τής Ε.Ο.Ν., προέβησαν είς τήν δήλωσιν ότι θά άγωνισθοῦν ύπό τήν δημιουργόν πνοήν τοῦ Άρχηγοῦ, διά τήν όλοκλήρωσιν τών έθνικών ίδεωδών καί ότι θά έργασθοῦν μέ φανατισμόν καί άπόφασιν διά τήν δημιουργίαν άκλονήτων ύγιών έργατικών βάσεων, έφ'

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ῶν θὰ δύναται ἡ Ἑλλὰς νὰ στηρίζῃ τὴν Ἐθνικήν της ὕπαρξιν καὶ ὁ λαὸς τὴν γαλήνην καὶ τὴν πρόοδόν του.

Ὁ ἐπικρατήσας ἀφάνταστος ἐνθουσιασμὸς μεταξὺ τῶν συγκεντρωθέντων νέων συναγωνιστῶν τῆς ἐργατικῆς Νεολαίας, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὸν πρῶτον πυρῆνα τῆς συγκροτήσεως ἰδιαιτέρου σχηματισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰ ἐργοστάσια Μαλτσινιώτη, κατέδειξε καὶ πάλιν τὴν βαθεῖαν καὶ γόνιμον ἀπήχησιν, τὴν ὁποίαν ἔσχεν εἰς τὰς ἐργατικὰς μάζας ἡ Μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης ἀπευθύνει τὴν κατωτέρω ἔκκλησιν: «Τὸ Τμῆμα Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας παρακαλεῖ θερμῶς ὅπως ὅσοι ἐπιθυμοῦν καὶ δύνανται νὰ διαθέσουν παλαιὰ περιοδικά, ἑλληνικὰ καὶ ξένα ἢ βιβλία νὰ τὰ ἀποστείλουν εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων Πρωτευούσης: Κυρίαν Μ. Λεβίδη, Σόλωνος 33α, διὰ τὰ ἄρρωστα παιδάκια τοῦ Ἀσκληπιείου Βούλας καὶ ἄλλων νοσοκομείων, καθόσον τὸ Τμῆμα Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας μεταβαίνει συχνότατα ἐπὶ τόπου καὶ τὰ διανέμει. Τοιουτοτρόπως ἄνευ οὐδενὸς κόπου προσφέρετε μίαν μεγίστην πνευματικὴν ἀνακούφισιν εἰς τοὺς πάσχοντας».

Συνεχίζονται τακτικῶς εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς Πρωτευούσης αἱ διαλέξεις καὶ ὁμιλίαι. Οὕτω εἰς τὸν Χολαργὸν ὡμίλησεν ἡ συνεργάτις τῆς Ε. Ο. Ν. Νικ. Κατσιμπίρη, ἀναπτύξασα ὡραῖον ἠθικοπλαστικὸν θέμα.

Ὁμοίως ἐγένοντο σχετικαὶ ὁμιλίαι εἰς τὸν 6ον Ὑποτομέα Θηλέων Ἀθηνῶν καὶ τὸν 19ον τοιοῦτον.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν Φαλαγγιτισσῶν δόκιμος τετράρχης μὲ θέμα: «Καθῆκον πρὸς τὸν ἑαυτόν μας».

Ὁμὰς φαλαγγιτισῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ ἔκαμε τὴν πρώτην της ποδηλατικὴν ἐξόρμησιν μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Ὑποδιοικήτριαν παρηκολούθησαν τὴν κηδείαν τοῦ Νομάρχου Κισσοπούλου.

Τὴν Κυριακὴν θὰ ἐκδράμῃ εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν «Στρατόπεδον Ἰωάννης Μεταξᾶς» λόχος ἐργαζομένων τοῦ 17ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν.

Λόχος Σκαπανισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, παραταχθεὶς εἰς τὸν σταθμόν, ὑπεδέχθη τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον Γενικὸν Ἀρχηγὸν τῆς Νεολαίας.

Ἤρχισεν ἡ προετοιμασία διὰ τοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας ὡς καὶ διὰ τὰς θαλασσίας ἐκδρομὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης.

Η ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Μία πρωτότυπος ὅσον καὶ πλουσία εἰς ἐκθέματα μαθητικὴ ἔκθεσις ἐξέπληξε κυριολεκτικῶς τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ Γυμνασίου Ἀρρένων Ἀμαρουσίου.

Ἡ ἰδέα τῆς μαθητικῆς αὐτῆς ἐκθέσεως ὀφειλομένη εἰς τὴν ἔμπνευσιν τοῦ γυμνασιάρχου κ. Κόντου καὶ τῶν καθηγητῶν κ. κ. Κώνστα καὶ Κελεμένη εἶναι ἀξία μιμήσεως ἀπὸ ὅλα τὰ γυμνάσια τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ μαθηταὶ ἐκθέτουν ἔργα πυρογραφίας, ξυλοκοπτικῆς, διακοσμητικῆς, ζωγραφικῆς, ἀγγειοπλαστικῆς, χειροτεχνίας κ.τ.λ., προκαλοῦντα τὸν θαυμασμόν, ἀληθινὰ καλλιτεχνήματα, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἡλικίας τῶν ἐκθετῶν καὶ τῶν μέσων — ἀτελῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — τὰ ὁποῖα διαθέτουν. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκθετῶν μαθητῶν εἶναι μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.

ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ

Κατόπιν ὑποδείξεως τοῦ Ὑφυπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κ. Δ. Α. Σ. ἀπεφάσισε νὰ παράσχῃ τὰς κάτωθι διευκολύνσεις εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν.:

Νὰ χορηγοῦνται δωρεὰν εἰσιτήρια γ' θέσεως εἰς ὁμάδας ταξειδευούσας δι' ὑπηρεσίαν ἐπὶ τῇ βάσει φύλλου πορείας κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου, 4ην Αὐγούστου καὶ λοιπὰς ἐθνικὰς ἑορτάς. Αἱ ὁμάδες αὗται δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰ ἓξ ἄτομα ἐξ ἑκάστου μέρους, ὅταν ὅμως πρόκειται περὶ θηλέων θέλουσι ταξειδεύει ταῦτα εἰς β' θέσεις.

Προκειμένου νὰ ταξειδεύσωσι δι' ἀγῶνας τότε θὰ χορηγῶνται εἰσιτήρια γ' θέσεως ὁμαδικὰ δωρεὰν πεντήκοντα ἀτόμων ἐξ ἑκάστου Νομοῦ.

Νὰ χορηγῶνται 5 ἐν συνόλῳ δωρεὰν εἰσιτήρια β' θέσεως κατὰ μῆνα διὰ βαθμοφόρους ταξειδεύοντας δι' ὑπηρεσίαν ἐπὶ τῇ βάσει φύλλου πορείας ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Οἱ βαθμοφόροι οὗτοι ὅταν ἀνήκουν εἰς τὰ ἀνώτερα στελέχη τῆς Ε. Ο. Ν. δικαιοῦνται νὰ ταξειδεύουν εἰς τὴν α' θέσιν ἐπὶ πληρωμῇ τῆς διαφορᾶς ναύλου μεταξὺ β' καὶ α' θέσεως. Σημειωτέον ὅτι τὰ μὴ τυχὸν χρησιμοποιούμενα κατὰ μῆνα εἰσιτήρια θὰ ἀκυροῦνται.

Τέλος θὰ χορηγῶνται ἐκπτώσεις 65 % πρὸς ἐνέργειαν ὁμαδικῶν ἐκδρομῶν.

Ἡ τοιαύτη ἔκπτωσις θὰ παρέχηται κατόπιν εἰδοποιήσεως πρὸς τὴν Κ. Δ. Α. Σ. 48 τοὐλάχιστον ὥρας πρὸ τοῦ ἀπόπλου τοῦ πλοίου μὲ οἱονδήποτε πλοῖον καὶ δι' οἱονδήποτε λιμένα ἵνα ἐκδράμωσι τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν., θέλουσιν ὅμως τὰ ἀτμόπλοια παραλαμβάνει τόσον ἀριθμὸν ἐκδρομέων ὑπεράνω τοῦ κεκανονισμένου ἀριθμοῦ τῶν ἐπιβατῶν, ὅσον ἡ Ἐπιθεώρησις Ἐμπορικῶν Πλοίων ἐπιτρέπει εἰδικῶς δι' ἐκδρομάς.

ΒΕΡΟΙΑ.— Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῆς ΣΤ' τάξεως γυμνασίου Βεροίας καὶ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπεσκέφθησαν τὰς Ἀθήνας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν γυμνασιάρχην των καὶ τοὺς καθηγητάς των.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν τὰς ἀρχαιότητας τῶν Ἀθηνῶν, τὸ Στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς», τὴν λίμνην τοῦ Μαραθῶνος, τὸ Ἀεροδρόμιον κ.ἄ.

Οἱ Φαλαγγῖται μαθηταὶ ἐπεσκέφθησαν ὡσαύτως τὴν Κόρινθον, τὰς Μυκήνας, τὸ Ἄργος, Ναύπλιον καὶ Τίρυνθα.

Ὁ πρεσβευτὴς καὶ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Β. Παπαδάκης ἐπεσκέφθη τὴν Βέρροιαν ἔνθα ὡμίλησεν ἐνώπιον συγκεντρώσεως χιλιάδων λαοῦ, Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, συνοδευόμενος παρὰ τοῦ κ. Λεμπέση μετέβη εἰς Νάουσαν ὅπου ὡμίλησεν ὡσαύτως ἐνώπιον μεγάλης συγκεντρώσεως μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ λαοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Παπαδάκης μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην ἔνθα ὡμίλησεν ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς συγκέντρωσιν ἀξιωματικῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸ «Πάλλας» ἐνώπιον Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτισσῶν, πλήθους λαοῦ καὶ τῶν ἀρχῶν.

ΧΑΝΙΑ.—Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Χανίων τῆς Ε. Ο. Ν., συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου του, μετέβη καὶ ἐπεθεώρησε τὴν Ὑποδιοίκησιν Βάμου Ἀποκορώνου, κηρύξας τὴν λῆξιν τῶν μαθημάτων οὐλαμοῦ κατωτέρων βαθμοφόρων. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησεν ἐπίσης τὸν τομέα Ἀλυκιανοῦ Κυδωνίας. Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Χανίων τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπεθεώρησε τὴν λέσχην θηλέων, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν 249ην Φάλαγγα. Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια συνεχάρη θερμῶς τὰς βαθμοφόρους τῆς Φάλαγγος διὰ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

ΑΧΛΑΔΟΚΑΜΠΟΣ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Ἀργολιδοκορινθίας ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Θηλέων Ἀχλαδοκάμπου καὶ ὑπενθύμισεν εἰς τὰς Φαλαγγιτίσσας τὰς ὑψηλὰς των ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Χώρας.

ΕΔΕΣΣΑ.—Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἐδέσσης καταρτίζεται διὰ τῆς ἐπιλογῆς καλλιφώνων Φαλαγγιτισσῶν χορῳδία, τὰ μαθήματα τῆς ὁποίας θ' ἀρχίσουν λίαν προσεχῶς.

—Τὸ Τμῆμα Θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀλμωπίας ἐξέδραμε μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὰς βαθμοφόρους του εἰς Ξυ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

φώνειαν. Τὰς Φαλαγγιτίσσας ὑπεδέχθησαν μὲ ἄδολον ἐνθουσιασμὸν αἱ συνάδελφοί των Ξυφωνείας.

—Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἱδρυθείσης λέσχης Νέας Καρυωτίσσης τῆς Ε.Ο.Ν. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ γυμνασιάρχης Ἐδέσσης ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου, αἱ κοινοτικαὶ Ἀρχαὶ καὶ πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖον προέβη εἰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΑΜΥΝΤΑΙΟΝ (Φλωρίνης).— Ἀφαντάστους προόδους ἐπετέλεσαν τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀμυνταίου ἐντὸς ἑνὸς ἔτους. Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν ἀξιωματούχων τῆς Ὀργανώσεως, ἐπραγματοποίησαν ἐπιδιώξεις, θεωρουμένας ἂν ὄχι ἀδυνάτους, τοὐλάχιστον πολὺ δυσκόλους.

Οὕτω Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἔδωσαν ἀπὸ σκηνῆς τῇ διδασκαλίᾳ τῶν δημοδιδασκάλων Π. Μουρμούρη καὶ Π. Κωτούλα τὰ ἔργα «Ἡ Ἑλλὰς καὶ αἱ θυγατέρες της», «Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου» καὶ τὰς κωμῳδίας «Οἱ μουσαφιραῖοι», «Τὰ ἐπαγγέλματα», καὶ «Οἱ τρεῖς ἀπένταροι».

Τὰς παραστάσεις, ἐκτὸς τῶν Φαλαγγιτῶν, παρηκολούθησαν ὅλοι οἱ κάτοικοι Ἀμυνταίου.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν διακοπῶν τῶν σχολείων ὁμάδες Φαλαγγιτῶν τῆς 90ης Φάλαγγος, μαθηταὶ τοῦ γυμνασίου καὶ τοῦ πρακτικοῦ λυκείου Καλαμῶν ἐξέδραμον εἰς Ναύπλιον, Ἐπίδαυρον, Τίρυνθα, Ἄργος, Μυκήνας καὶ Δερβενάκια.

Οἱ Φαλαγγῖται μαθηταὶ ἐπεσκέφθησαν τὰς εἰς τὰς πόλεις αὐτὰς ἀρχαιότητας, ἔνθα οἱ ἐπὶ κεφαλῆς ἐκδρομῆς καθηγηταί των ἐξήγησαν τὴν ἱστορίαν τῶν διαφόρων μνημείων. Ἡ ἐκδρομὴ διήρκεσεν ἐπὶ τριήμερον.

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ τμήματος ψυχαγωγίας τῆς διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Μεσσηνίας ἡ δευτέρα ἐαρινὴ συναυλία ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Λαϊκῆς Σχολῆς, ἐνώπιον τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ πλήθους κόσμου. Ἡ χορῳδία ἀποτελουμένη ἀπὸ ὑπερπεντήκοντα Φαλαγγίτας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Τσαντίλα, ἔψαλεν ὡραιότατα ᾄσματα. Ἐπίσης ἀπηγγέλθησαν ποιήματα.

Τὴν 8ην τρέχοντος εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Λαϊκῆς Σχολῆς ἐγένετο ἡ διάλεξις τοῦ ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Πέτρου Μουντεβελῆ, καθηγητοῦ, «Περὶ τῶν μέσων προστασίας ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν κατὰ τὸν συναγερμόν». Τὸ τέλος της ἐκάλυψαν ἐπευφημίαι ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ.—Ὁ νέος πρόεδρος τῆς κοινότητος Στρατονίκης, φαρμακοποιὸς κ. Χριστόφορος Γιαφές, δι' ἐγγράφου του πρὸς τὸν Γενικὸν Ἐπόπτην τῆς Ε. Ο. Ν. Χαλκιδικῆς γνωρίζει ὅτι τὰ ἔξοδα παραστάσεώς του ὡς προέδρου τῆς κοινότητος παραχωρεῖ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. τοῦ Σχηματισμοῦ Στρατονίκης, πρὸς τὸν σκοπὸν ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας ἐντευκτηρίου καὶ βιβλιοθήκης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ.—Διακόσιοι Σκαπανεῖς καὶ Φαλαγγῖται τῆς 97ης Φάλαγγος ἐξέδραμον εἰς Κυπαρισσίαν ἐπισκεφθέντες τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως.

ΛΙΑΝΟΚΛΑΔΙ.—Ἡ ὁμὰς τοῦ Σχηματισμοῦ Ε.Ο.Ν. Λιανοκλαδίου ἐξέδραμεν εἰς Δελφούς. Κατὰ τὴν διαδρομὴν οἱ ἐκδρομεῖς ἐστάθμευσαν εἰς Χαλκομάταν, Γραβιάν, Ἄμφισσαν καὶ Χρυσό, ἔνθα ἔστεψαν τὰ μνημεῖα τῶν πεσόντων. Εἰς Δελφοὺς οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν τὰ διάφορα μνημεῖα καὶ τὸ μουσεῖον. Τὸ ἑσπέρας ἔπαιξαν πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν ξένων καὶ τῶν συναδέλφων των τῶν Δελφῶν τὴν «Ἐσμέ», ἡ παράστασις τῆς ὁποίας ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

ΠΡΕΒΕΖΑ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Πρεβέζης ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν Φαλαγγιτισσῶν μὲ θέμα: «Ἡ Ἑλληνὶς ὡς μητέρα καὶ σύζυγος», προκαλέσασα τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου της.

ΠΑΤΡΑΙ.—Εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πατρῶν ὡμίλησε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν λοχίτης τῆς ἄνω Διοικήσεως μὲ θέμα: «Ἡ πειθαρχία».

ΑΙΓΙΟΝ.— Τὴν Κυριακὴν ἡ Ὑποδιοίκησις Ε. Ο. Ν. Αἰγίου ἔδωσε καλλιτεχνικὴν θεατρικὴν παράστασιν μὲ τὸ ἔργον «Σκλάβα».

Τοὺς διαφόρους ρόλους ὑπεδύθησαν λίαν ἐπιτυχῶς Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε. Ο. Ν. Αἰτωλίας κ. Ἀλέξ. Πριονᾶς ἀπένειμε δίπλωμα ἐπαίνου καὶ ἀπηύθυνε συγκινητικώτατον συγχαρητήριον ἔγγραφον πρὸς τὴν μαθητιῶσαν Νεολαίαν τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως Μεσολογγίου (Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσας ἅπαντας) διὰ τὴν ἀρτιότητα τῆς γυμναστικῆς των ἐκπαιδεύσεως καὶ τὴν μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας τέλεσιν τῶν γυμναστικῶν των ἐπιδείξεων καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὰς ἀσκήσεις ἐκείνας ἃς ἔκαμον ἐν σχήματι «Ε.Ο.Ν.» καὶ «ΕΛΛΑΣ».

ΛΑΜΙΑ.—400 Φαλαγγῖται τῆς Λαμίας ἐξέδραμον τὴν 4ην τρέχοντος εἰς Θερμοπύλας δι' αὐτοκινήτων. Κατὰ τὴν διάβασίν των ἐκ τῆς γεφύρας τῆς Ἀλαμάνας, ὅπου ἡ προτομὴ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, οἱ Φαλαγγῖται διῆλθον ἐν τιμητικῇ σιγῇ χαιρετῶντες διὰ στροφῆς τῆς κεφαλῆς καὶ ἀνατάσεως τῆς δεξιᾶς χειρός.

Ὁ κ. Χωραφᾶς ἐξήγησε τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν. Ἐπίσης ὡμίλησεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας κ. Μαρινᾶτος. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπανῆλθον τὴν ἑσπέραν εἰς Λαμίαν.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.—Ἐξακολουθεῖ ζωηροτάτη ἡ κίνησις τῶν σχηματισμῶν Ε. Ο. Ν. Τρικκάλων. Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν αἱ συγκεντρώσεις τῶν μελῶν καὶ αἱ πρὸς αὐτὰ ὁμιλίαι συνεχίζονται τακτικῶς, ἤρχισε δὲ καὶ ἡ στρατιωτικὴ προπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν.

Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος τῶν θερινῶν ἐκδρομῶν ὀργανοῦται ἡ πρώτη τοιαύτη 75 φαλαγγιτῶν εἰς Λάρισσαν.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν τηλεφωνητῶν παρὰ ὑπαλλήλων τῶν Τ.Τ.Τ. ἤρχισεν ἀπὸ ἡμερῶν.

ΣΕΡΡΑΙ.— Ὁ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. πρεσβευτὴς κ. Παπαδάκης συνεχίζων τὴν ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν περιοδείαν του, ἐπεσκέφθη τὴν πόλιν μας, γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, τῶν βαθμοφόρων καὶ τῶν σχηματισμῶν Ε. Ο. Ν. Σερρῶν.

Ὁ κ. Παπαδάκης ὡμίλησεν ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, παρουσίᾳ τῶν σχηματισμῶν ἀρρένων καὶ θηλέων, τονίσας τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας στηρίζει εἰς αὐτοὺς ἡ πατρὶς καὶ ὁ Ἀρχηγός.

ΔΡΑΜΑ.— Τετρακόσιοι πεντήκοντα Φαλαγγῖται τῆς Δράμας ἐξέδραμον εἰς Ἀγγίσταν ὅπου ἔτυχον θερμοτάτης ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐκεῖ λόχου. Τοὺς ἐκδρομεῖς συνώδευσε καὶ ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Ε. Ο. Ν. Δράμας. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπέστρεψαν τὴν 10ην νυκτερινήν.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Δράμας ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεις τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Οἱ Φαλαγγῖται ἠσκήθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προσωρινῶν κανονισμῶν Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Τὰς ἑορτὰς τῶν γυμναστικῶν ἐπιδείξεων τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου παρηκολούθησεν ἅπασα ἡ δύναμις τῶν ἐν στολῇ.

Συνεχίζονται ἐπίσης τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς Νοσοκόμων, τῆς Φιλαρμονικῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας καὶ τῆς Χορῳδίας.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Εἰς τοὺς σχηματισμοὺς Ρεθύμνου ἐγένοντο διάφοροι ὁμιλίαι καὶ διαλέξεις ἐπὶ θεμάτων ἠθικοπλαστικοῦ περιεχομένου μὲ ὁμιλητὰς τοὺς κ. κ. Κυριακά-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

κην, δημοσιογράφον, Τσαγκαράκην, Γενεράλην, Νησιανάκην καὶ Σαλοῦστρον.

Καθιερώθησαν ὁμοίως μορφωτικαὶ διαλέξεις καὶ εἰς τὸ Ε΄ ἀνεξάρτητον τάγμα Ἀμαρίου (Ρεθύμνης). Ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Γεωργικῆς Σχολῆς Ἀσωμάτων συνεχίζεται ἡ ἀρξαμένη ἐργασία πρὸς γεωργικὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀμαρίου.

Ἐπίσης ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ρεθύμνης δι' ἡμερησίας διαταγῆς ἀπένειμεν ἔπαινον εἰς τοὺς ἐνωμοτάρχας Κωνστ. Καλούδην, Κων. Ζαχαράκην, Ἰωάν. Κουτρουλάκην, Κων. Μανιάκην καὶ τοὺς Φαλαγγίτας Δημ. Τζωρτζάκην, Ἐμμ. Καράτοραν, Γεώργ. Τζωρτζάκην, Κων. Σγουρόν, Ἀλ. Πολυχρονάκην, Κων. Παπαδάκην καὶ Κων. Γαβριλάκην, ἅπαντας τοῦ τμήματος Ἀγγελιανίου, διότι εἰς συμβᾶσαν πυρκαϊὰν εἴς τινα οἰκίαν τοῦ χωρίου των συνετέλεσαν εἰς τὸν ἐντοπισμὸν τοῦ πυρὸς μὲ ἀληθινὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς των.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).— Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς 11ην τρέχοντος, ὁμὰς ἐκ τριακοντατεσσάρων Φαλαγγιτῶν τοῦ προαστείου Νέων Βρυούλων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἡρακλείου, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὁμαδάρχην της ἐξέδραμε δι' αὐτοκινήτου εἰς Νεάπολιν τοῦ Νομοῦ Λασηθίου. Κατὰ τὴν διαδρομὴν οἱ Φαλαγγῖται ἐστάθμευσαν ἐπὶ δεκάλεπτον εἰς Ἅγιον Γεώργιον Σεληνάρη, ὅπου προσεκύνησαν καὶ παρηκολούθησαν ἐπ' ὀλίγον τὴν θείαν λειτουργίαν. Εἰς Νεάπολιν ἀφίχθησαν τὴν 8ην πρωϊνὴν ἔνθα τοὺς ὑπεδέχθησαν τμῆμα Νεολαίας καὶ ἀρκετὸς κόσμος μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις.

ΧΙΟΣ.— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Χίου καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια μετ' ἄλλων ἀνωτέρων βαθμοφόρων μετέβησαν εἰς Λαγκάδαν καὶ Καρδαμύλην. Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Λαγκάδας εἶχον παραταχθῆ κατὰ λόχους οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς κωμοπόλεως, καθὼς καὶ τῆς γειτονικῆς κοινότητος Συκιάδος. Μετὰ λεπτομερῆ ἐπιθεώρησιν τῶν τμημάτων ὡμίλησε πρὸς τὰ τμήματα ὁ Περιφερειακὸς Διοικητής, συστήσας πειθαρχίαν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, σεβασμὸν πρὸς τοὺς γονεῖς, ἀγάπην πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ Νέον Κράτος. Τόσον τὰ τμήματα, ὅσον καὶ τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος ἐξέσπασαν εἰς ζωηρὰς ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ διοικητοῦ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ τῆς Νεολαίας. Τὸ ἀπόγευμα ἐσυνέχισαν τὴν περιοδείαν μεταβάντες εἰς Καρδαμύλην, ὅπου ἐγένετο εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Λειβανίου Γυμνασίου συγκέντρωσις ὑπερπεντακοσίων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, οἵτινες παρήλασαν πρὸ τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν των ἐν θαυμαστῇ τάξει, ἀκολούθως δὲ ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς δι' ἐμπνευσμένου λόγου, τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἐκάλυψαν ζωηρόταται ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Νεολαίας κ. Ἀλ. Κανελλοπούλου.

ΕΟΡΤΗ ΘΕΡΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θεσσαλονίκης τῆς Ε.Ο.Ν. διοργανώνει διὰ τὴν 25ην τρέχ. μηνὸς ἑορτὴν τοῦ θερισμοῦ εἰς Ἐπανωμήν.

Εἰς τὴν ἑορτὴν θὰ λάβουν μέρος Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τῆς Θεσσαλονίκης, ὡς ἐπίσης τῶν διαφόρων σχηματισμῶν τῆς ὑπαίθρου.

Οἱ Φαλαγγῖται θὰ βοηθήσουν πτωχοὺς ἀγρότας εἰς τὸν θερισμὸν καὶ τὸ ἁλώνισμα. Ἡ ἑορτὴ θὰ λάβῃ πανηγυρικὸν χαρακτῆρα, νεάνιδες δὲ τῆς Ἐπανωμῆς θὰ χορεύσουν Ἑλληνικοὺς χοροὺς ἐνδεδυμέναι ὡραίας τοπικὰς ἐνδυμασίας.

Τὴν ἑορτὴν θὰ παρακολουθήσουν ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Μακεδονίας, αἱ ἀρχαὶ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἐπὶ τὸ ἔργον

Ἡ συμμετοχὴ τῶν φαλαγγιτῶν εἰς τὴν μεγάλην ἄσκησιν Ἀεραμύνης τῆς παρελθούσης Δευτέρας δὲν εἶναι ἁπλῶς μία τόσον ἐκτεταμένη, ἄλλως τε, ἐπίδειξις τοῦ εὐρυτάτου προορισμοῦ τῆς Ὀργανώσεως, οὔτε ἀκόμη ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους καρποὺς τῆς γιγαντιαίας προσπαθείας ποὺ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καταβάλλεται γιὰ νὰ καθέξῃ ἡ νεότης τὴν θέσιν της ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς ὁλότητος.

Ὅ,τι περισσότερον ἀπ' ὅλα ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἀπὸ τὴν ἄσκησιν τῆς Δευτέρας καὶ ὅ,τι πρέπει νὰ γεμίζῃ κάθε Ἑλληνικὴ καρδιὰ μὲ τὶς ὡραιότερες ἐλπίδες εἶναι μὲ ποῖον ἦθος ἀληθινῶν πολεμιστῶν ἐξεπλήρωσαν τὰ παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν. τὸ καθῆκον τους.

Μὲ τὸ μειδίαμα τῆς αὐτοπεποιθήσεως στὰ παιδικά τους χείλη, χωρὶς οὔτε ἕνας σπασμὸς ἀμφιβολίας καὶ δισταγμοῦ νὰ σκυθρωπάζῃ τὸ καθαρό τους μέτωπο, μὲ τὸ βλέμμα γοργὸ καὶ ἔντονο, ἕτοιμο νὰ ἀπαντήσῃ στὰ νεύματα τῶν ἀρχηγῶν καὶ ἕτοιμο νὰ ἀντιληφθῇ πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ, μὲ ψύχραιμη τέλος καὶ θετικὴ ἀντίληψι τῆς καταστάσεως καὶ τοῦ ἰδικοῦ των προορισμοῦ, μᾶς ἔδωσαν ἔξοχα τὴν εἰκόνα ἑνὸς νεαροῦ στρατεύματος ὅπου ὅλαι αἱ καρδίαι πάλλουν μὲ τὸν ἴδιον γοργὸν ρυθμὸν καὶ τὰ πνεύματα δραματίζονται στὸ ἴδιον ἐξαίσιον δραμα, κεῖνο ποὺ πλαισιώνει ἡ θυσία καὶ στεφανώνει ἡ πίστις: Τὸ καθῆκον πρὸς τὴν πατρίδα!...

Ἰδοὺ τὸ μεγαλείτερον κέρδος ἀπὸ τὴν ἄσκησιν τῆς Δευτέρας: Ἐγνωρίσαμε τὴν πίστιν τοῦ Φαλαγγίτου πρὸς τὸν ἑαυτόν του καὶ τὴν πατρίδα καὶ τὸν εἴδομεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, ἐπὶ τὸ ἔργον...

Οἱ νέοι κλῶνοι ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν γηραιὸν ἀλλ' ἀθάνατον κορμὸν τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος γεμᾶτοι χυμοὺς καὶ ὀργασμό, πυκνώνουν τὸ δασὺ φύλλωμα καὶ ἡ βαρειὰ σκιά τους γρήγορα θὰ ἁπλωθῇ καὶ πάλιν ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος σὰν μιὰ φορά....

Τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ μᾶς ἔδειξαν στὴν ἄσκησι τῆς Δευτέρας ποία πνοὴ ἐνεργείας ἐθέρμανε τὸ τρυφερό τους στῆθος, τὰ παιδιά μας ποὺ ἐκινήθησαν τόσον μεθοδικὰ καὶ μὲ τόσην ἐντατικότητα, μᾶς ἔδωσαν σιωπηλά, ἀλλὰ θετικὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ὑπόσχεσιν.

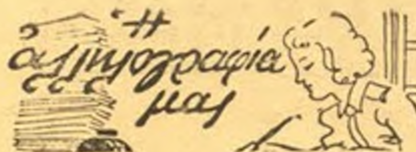
Μέσα εἰς τὸ πυκνότατο σκότος τῆς νύκτας ποὺ ἐκάλυψε μὲ τὸ βαρύ της πέπλο τὸ Ἄστυ καὶ ἄφησε μόνο νὰ ὑψώνεται σὰν ἀκαθόριστη ὀπτασία τὸν Ἱερὸ Βράχο, αἱ στρατιαὶ τῶν νεαρῶν στρατιωτῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκινοῦντο σιωπηλαὶ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν καὶ ἦσαν παρόντες παντοῦ ὅπου ὁ κίνδυνος τοὺς ἔδειχνε μὲ τὸ τραχύ του δάκτυλο τὸ καθῆκον.

Ἔτσι σιωπηλὰ καὶ ἔτσι θετικὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ὑπόσχεσι τὴν ἔδωσαν, περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἐμᾶς, στὸν Ἀρχηγό, στὸν ἀκάματο Ἀναδημιουργὸ τῆς Νέας Ἑλλάδος, Ἐκεῖνον ποὺ ἐξεσήκωσε τὴν Ἑλληνικὴν νεότητα ἀπὸ τὸ τέλμα ὅπου τὴν εἶχε ρίψει θνησιγενὴ ἡ ἀκόλαστος ἀδιαφορία ἑνὸς μαύρου παρελθόντος καὶ τὴν προωθεῖ πρὸς τὸ ὑπερήφανον ὕψωμα τῶν μεγάλων ἐξορμήσεων τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος.

Ἡ ἀγαλλίασις ποὺ ἀσφαλῶς ἐπλημμύρισε τὴν καρδιὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅταν εἶδε πόσο γρήγορα τὸ Ἡράκλειον ἔργον του ἄρχισε νὰ ἀποδίδῃ τοὺς πλουσίους καρπούς του, εἶναι ὁ ὡραιότερος στέφανος ποὺ τοῦ προσφέρουν εὐλαβικὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ἀνθ' ὧν ὑπὲρ αὐτῶν ἔπραξε.

Καὶ ἡ καλλίτερη τόνωσις νὰ συνεχίσῃ...

Γ. Ἀ—ς

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ τονίζομεν καὶ πάλιν:

Γράφετε πάντοτε στὸ πίσω μέρος τῆς φωτογραφίας ποὺ στέλνετε, τὴν ἐξήγησί της καὶ τὴν περιφέρεια ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχεται. Μὴ τὴν λερώνετε μπροστὰ μὲ σφραγίδες καὶ ὑπογραφές. Ὅταν εἶναι δυσδιάκριτες, ἀχνὲς ἢ χαλασμένες μὴ μᾶς τὶς στέλνετε, γιατὶ εἶναι ἀκατάλληλες. Ὅσο μεγαλείτερες εἶναι τόσο εὐκολώτερα δημοσιεύονται. Χρήσιμες μᾶς εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ φωτογραφίες τοπίων καὶ ἀπόψεων τοῦ χωριοῦ σας ἢ τῆς πόλεώς σας.

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ, Πεῦκον Βιάννου (Κρήτης). Εἰς τὴν ἀπὸ 30-5-39 ἐπιστολήν σας μᾶς γράφετε «ἐσωκλείστως σᾶς στέλλω ἕνα διήγημα». Τοῦτο ὅμως δὲν ἐλήφθη. Διὰ τὰ ἄλλα σᾶς ἀπηντήσαμεν. — ΔΗΜΟΣΘ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Μεγαλόπολιν. Εὐγενικὴ ἡ προσπάθειά σας στὸ πρῶτο στιχούργημα, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ὄχι ἀντάξιο. Στίχοι ἄρρυθμοι, ἄμετροι, ἔννοιες σκοτεινές, λέξεις ἀνύπαρκτες «παλυρίση (;)». Ὅσο γιὰ τὸν «Πόνο τοῦ ἀρρώστου» ποὺ θὰ μποροῦσε μὲ λίγη διόρθωσι νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο, ἔχομε νὰ σᾶς δώσωμε μιὰ συμβουλὴ σὲ σᾶς ὅπως καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους νέους. Τινάξτε τὴν ἀπαισιοδοξία ἀπὸ τὴν ψυχή σας. Μὴν ζητᾶτε θέματα θλιβερά, πικρά, ἀρρωστημένα. Στὴν ἡλικία σας, ὁ στίχος σας πρέπει νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἥλιο, ἀπὸ χαρά, ἀπὸ ζωή. — ΜΗΝ. ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΝ. Τὰ ἴδια ἔχομε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ σᾶς. ΓΕΩΡΓ. Ι. ΤΣΟΥΛΟΥΧΑΝ, Καστρί. Ἀποφεύγετε, τοὐλάχιστον στὴν ποίησι, τὴν καθαρεύουσα. Τὸ ποιηματάκι σας θὰ ἐπετρέπετο νὰ γραφῆ ἐδῶ καὶ ἑξῆντα χρόνια. Σήμερα καὶ ἀριστούργημα ἂν ἦταν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῆ. Λέξεις ὅπως κρούω, ὀσφραίνομαι, γήρατα (τὸ «γῆρας» μόνον στὸν ἑνικὸ εἶναι εὔχρηστο), ἐκχέω κλπ. δὲν φτάνουν ὡς τὴν καρδιά μας. — ΜΑΡΚΟΝ ΚΛΑΔΕΥΤΗΝ, Νάξον. Τὸ στιχούργημά σας περιγραφικὸ μᾶλλον παρὰ ἐξυμνητικό, ὅπως, φανταζόμεθα, θὰ τὸ θέλατε. Ἡ ἔννοια τῆς Πατρίδας δὲν μπορεῖ νὰ κλεισθῆ σὲ μιὰ τοπογραφικὴ περιγραφή. Μὴν ἀπογοητευθῆτε ἀπ' αὐτό. Ἐργασθῆτε μὲ θέρμη. Ἔχετε κάτι ποὺ πρέπει νὰ καλλιεργηθῆ. — ΣΠ. ΓΕΡΟΝ, ἐνταῦθα. Μ' ὅλο ποὺ τὰ δύο ποίηματά σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμα, διακρίνουμε στὸ γράψιμό σας μιὰ διάθεσι, ποὺ μὲ προσοχὴ καὶ μὲ μελέτη θὰ μποροῦσε νὰ καρποφορήσῃ μιὰ μέρα. Πρὸς τὸ παρὸν μελετῆστε. Κι' ὅταν γράφετε ἀποφεύγετε, στὴν ἀρχὴ τοὐλάχιστον, τὸν λιγοσύλλαβο στίχο, ποὺ σᾶς ἀναγκάζει νὰ πνίξετε τὶς ἔννοιες. Δοκιμάστε τὸν δημοτικὸ δεκαπεντασύλλαβο. Προσέξτε ἀκόμα καὶ τὶς ὁμοιοκαταληξίες. Οἱ ὀξύτονες ὁμοιοκαταληξίες δὲν εἶναι σωστὲς παρὰ μόνον ἂν καὶ τὸ πρὸ τοῦ τονιζομένου γράμματος σύμφωνο εἶναι ὅμοιο. (Ὄχι πολλὰ — χαρά, ἀλλὰ πολλὰ — γελᾶ — κυλᾶ — μιλᾶ, — λιλά). ΙΩΑΝ. Ν. ΚΑΣΙΜΑΤΗΝ, Κέρκυραν. Μᾶς συγκινεῖ τὸ γράμμα σας καθὼς καὶ τὸ στιχούργημά σας ποὺ πάλλεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Θὰ τὸ δημοσιεύαμε γιὰ νὰ σᾶς δώσωμε μιὰ χαρά, ἀλλὰ ἡ τεχνική του ὑστερεῖ τόσο ποὺ δὲν εἶναι δυνατόν. Περιμένομε κάτι ἀρτιώτερο. — ΜΙΝΑ ΝΙΚΗΤΑ, Καρλόβασι. Ἐγκρίνεται. Θὰ δημοσιευθῆ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΝ ΔΗΜΑΚΑΚΟΝ, Γύθειον. Ἐνεκρίθη. Ἐξακολουθῆστε νὰ ἐργάζεστε τὶς ὧρες τῆς σχολῆς σας.

ΜΑΡΙΑΝ ΧΟΛΕΖΑ, Ἀσκληπιεῖον Βούλας. Τὸ ποίημά σας δὲν ἐλήφθη. Παρακαλοῦμεν νὰ τὸ ξαναστείλετε. — ΑΘΑΝΑΣ. ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΑΝ, Ναύπλιον. Τὸ διήγημά σας δὲν φαίνεται πρωτότυπον. — Α. ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΝ, Κόρθιον. Πᾶσαν κίνησιν τῆς Ε.Ο.Ν. δέον νὰ ἀπευθύνετε εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4. — ΙΩ. ΣΙΔΕΡΗΝ, Ἄμφισσαν. Ἀφοῦ δώσετε τὴν διάλεξιν θὰ δημοσιευθῆ ὡς εἴδησις, καθότι δὲν ὑπάρχει χῶρος νὰ δημοσιευθῆ ὁλόκληρος. — ΛΟΧΙΤΗΝ ΔΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΝ, Στιμάγκαν (Κορινθίας). Ἡ φωτογραφία θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειράν της. — Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΝ, Τρίπολιν. Τὰ ποιήματά σας καλὰ ὡς ἰδέες, ἀλλὰ χρήζουν τεχνικῆς ἐπεξεργασίας. — Α. ΔΗΜΑΚΑΚΟΝ, Γύθειον. Ἡ προσπάθειά σας μᾶς συγκινεῖ. Ἐδόθη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — Ε. ΨΑΛΛΙΔΑΝ, Ἐνταῦθα. Δὲν ἐνεκρίθη. ΛΕΩΝΙΔΑΝ ΚΛΟΥΝΗΗΝ, Ρέθυμνον. Ἐπρόκειτο περὶ τυπογραφικοῦ λάθους. Ἐλήφθη πρόνοια διὰ τὸ μέλλον. — ΙΩ. ΠΑΠΑ·Ι·ΩΑΝΝΟΥ, Δράμαν. Ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν ἠρωτήσαμεν μᾶς ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἐξεδόθησαν ἀκόμη τὰ ἀποτελέσματα. Πάντως οἱ ἐπιτυχόντες θὰ κληθοῦν δι' ἀτομικῶν προσκλήσεων ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἀναλόγως τῶν παρουσιασθησομένων ἀναγκῶν. —

ΜΠΑΧΤΗΗΝ, Νεάπολιν Βοιῶν. Δὲν ἐγκρίνεται τὸ σταυρόλεξό σας, ὄχι ἐπειδὴ εἶναι κακό, ἀλλὰ ἀντιθέτως διότι εἶναι πάρα πολὺ καλό, δυσαναλόγως πρὸς τὴν μόρφωσί σας καλό. Πῶς γίνεται στὴν ἐπιστολή σας νὰ ἔχετε ἄπειρα καὶ τρομακτικὰ ὀρθογραφικὰ λάθη καὶ στὶς λέξεις τοῦ σταυρολέξου — καὶ ὄχι πρὸς Θεοῦ σταβρολέξου — , λέξεις δύσκολες μάλιστα, νὰ μὴ κάνετε κανένα λάθος; Ὕποπτον, σὲ βαθμὸ ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι «ξένης χειρὸς ὄζει» τὸ σταυρόλεξό σας... Οἱ ἀσκήσεις γραμμένες ἀπὸ τὴν πίσω ὄψι τοῦ χαρτιοῦ δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. — Ν. ΣΚΑΡΑΚΗΝ, Πειραιᾶ. Πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας καὶ θὰ δημοσιευθῆ. — Κ. ΝΤΑΓΓΑΝ (;), Κόνιτσαν. Μᾶς γράφετε ὅτι μᾶς στέλλετε ἓν (1) σταυρόλεξον, κακῶς καὶ ἀνακριβῶς, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ δέκα (10) σταυρολέξων, σταυρολεξακίων καὶ σταυρολεξιδίων τοποθετημένων ἐντὸς ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος. Ἄλλη φορὰ νὰ μὴ κάνετε τέτοια πράγματα καὶ νὰ ὑπογράφετε εὐαναγνώστως. — Κ. Ι. ΠΑΤΡΙΚΟΝ, Ἁλμυρόν. Δὲν εἶναι καλές, ἀλλὰ καὶ καλὲς ἐὰν ἦσαν θὰ ἀπερρίπτοντο αἱ ἀσκήσεις σου, ἐπειδὴ εἶναι γραμμένες καὶ ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΝ, Πειραιᾶ. Ἀπ' ὅλα ἐκρίθη ἀξία δημοσιεύσεως ἡ ἀκροστιχὶς μόνο. — Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Κατερίνην. Δὲν εἶναι σταυρόλεξο τὸ δικό σας. Ἁπλῶς μοιάζει... Ὅσο γιὰ τὸ πρόβλημα, εἶναι τραβηγμένο ἀπ' τὰ μαλλιά, γιατὶ ἰσχυρίζεσθε μὲ ἐπιμονὴν — καὶ τὸ ἀποδεικνύετε μαθηματικῶς... — ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἐγεννήθησαν τὴν 29ην Φεβρουαρίου ἔχουν περιουσία, γιατὶ γιορτάζουν τὰ γενέθλιά τους κάθε 4 χρόνια, ξοδεύουν τὸ ¼ τῶν ὅσων ξοδεύουν οἱ ἄλλοι καὶ ἐπομένως, κλπ., ὅπερ ἔδει δεῖξαι. Μὰ εἶναι πράγματα αὐτά; — ΘΕΟΔ. ΑΡΓΥΡΙΟΥ, Μυτιλήνην. Δόξα σοι ὁ Θεός! Χειρόγραφα καθαρογραμμένα, ἀσκήσεις καλές, δουλειὰ εὐσυνείδητη. Ἐγκρίνονται. — Α. Ι. ΖΟΡΜΠΑΛΙΑΝ, Χαλκίδα. Πιθανὸν νὰ δημοσιευθῆ ὁ Λαβύρινθος. Τὸ σταυρόλεξον ἀνεπιτυχές, ἐφ' ὅσον δὲν γίνεται σαφῶς ὁ χωρισμὸς τῶν λέξεων (ΟΛΑΔΙΩΡΥΓΗ), οἱ μονοκονδυλιὲς δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν ἰδιαιτέρως. — Γ. Λ. ΚΑΠΑΚΟΝ, Σπάρτην. Ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ταξινομήσωμεν τὰ σταυρόλεξά σας, τὰ ὁποῖα εἶναι μπερδεμένα κατὰ τρόπον τραγελαφικόν. Γιατὶ δὲν γράφετε μὲ κάποια τάξι; — Κ. Γ. ΓΑΡΑΝΤΖΙΩΤΗΝ, Τρίπολιν. Ἐγράψαμεν ἐπανειλημμένως ὅτι σταυρόλεξα ποὺ χωρίζονται σὲ ἄλλα μικρότερα, δὲν δημοσιεύονται. Ἀπορρίπτεται. — Δ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Μεγαλόπολιν. Ἐγκρίνεται ἡ ἀκροστιχίς. Τὰ ἄλλα ἀνεπιτυχῆ ἢ γνωστά. Ν. ΝΕΡΩΝΑ, Τρίπολιν. Στὸ ἄστρο, δὲν ἀρχίζουν αἱ λέξεις ἀπὸ τὸ μέσο πρὸς τὰ ἄκρα. Τὸ μέσο πρέπει νὰ εἶναι τὸ κεντρικὸ γράμμα τῶν λέξεων. Ὁπωσδήποτε ἀπορρίπτονται ὅλα, γιατὶ εἶναι γραμμένα σὲ μικρὰ χαρτάκια. — Α. Β. Κ., ἐνταῦθα. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν αὐστηρὴ αὐτοκριτική σας. Τὰ περισσότερα πάντως εἶναι καλὰ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. — Ι. ΔΑΡΕΙΩΤΗΝ, Ἄργος. Ἀπολύτως ὀρθὴ ἡ λύσις τῶν τετραπλεύρων. Συγχαρητήρια. Ὁ τετραγωνισμὸς δὲν δημοσιεύεται διὰ τεχνικοὺς λόγους. — ΑΝ. ΠΕΤΡΟΝΑΝ, Ναύπλιον. Ἔχει ὡρισμένες ἀτέλειες τὸ σταυρόλεξό σας, ἰδίως στὶς στῆλες 8 καὶ 9 καθέτως ποὺ δὲν διασταυροῦνται παρὰ μὲ ἕνα λευκὸ τετραγωνίδιο μόνο μὲ τὸ ὑπόλοιπο σταυρόλεξο. — Θ. Σ. ΧΑΤΖΗΝΑΚΟΝ, Φλώριναν. Ἐγκρίνονται αἱ ἀσκήσεις σας. Τὸ σταυρόλεξό σας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχει ἕνα νεκρὸν σημεῖον (11 ὁριζ. καὶ καθ., οἱ τελευταῖες λέξεις), παρουσιάζει καὶ ἄλλες ἀτέλειες ὀρθογραφικές. — Κ. Γ. ΣΟΛΟΥΠΟΤΝΑΜΑΔΗΝ, Λιδωρίκιον. Ἔχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια τὸ σταυρόλεξο. Ὅσο γιὰ τὰ ἀνέκδοτά σας, ἀποροῦμεν πῶς τὰ στείλατε στὴ «Νεολαία», ἡ ὁποία δὲν δημοσιεύει τοιαύτας ἀπρεπεῖς καὶ ἀνευλαβεῖς ἀστειότητας. — Γ. Η. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ἐνταῦθα. Δημοσιεύονται μερικά. — ΙΩ. Γ. ΚΡΙΚΩΝΗΗΝ, Ἀμφίκλειαν. Δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἐπειδὴ ἐγράφησαν καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Τοῦ σταυρολέξου, ἐξ ἄλλου, δὲν διασταυρώνονται ἐπαρκῶς αἱ λέξεις. — Δ. Ν. ΚΑΤΣΙΠΟΔΗΝ, ἐνταῦθα. Ἐγκρίνεται τὸ σταυρόλεξόν σας. — Π. ΧΑΚΑΝ, Πειραιᾶ. Στὸ σταυρόλεξό σας ὑπάρχουν λανθασμένες λέξεις (Ὄχιο, ἐνῷ εἶναι Ὀχάῖο) καὶ ἄλλες ἀτέλειες. — Γ. Ι. ΤΣΟΥΛΟΥΧΑΝ, Καστρίον. Τὸ σταυρόλεξόν σας δὲν εἶναι κατάλληλο γιὰ δημοσίευσι. — Α. Κ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, Τρίπολιν. Ἀνεπιτυχῆ τὰ σταυρόλεξά σας, ἐπειδὴ κυρίως ἔχουν πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Τὰ ἄλλα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. — Κ. Δ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΝ, Μαργέλι. Ἀπορρίπτονται γιατὶ εἶναι γραμμένες αἱ ἀσκήσεις σας καὶ ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — Δ. Σ. ΚΑΦΦΕΤΖΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀμφίκλειαν. Ἐξαιρετικῶς καλὰ τὰ σταυρόλεξά σας. Θὰ δημοσιευθῆ ὅμως τὸ ἕνα, ἐπειδὴ τὸ δεύτερο (12 × 12) ἔχει δύσκολες γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας λέξεις. — Ρ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Ξυλόκαστρον. Τὸ ἀρθράκι σας γιὰ τὰ σπίρτα, δὲν εἶναι γραμμένο εἰς τόνον κατάλληλο γιὰ τὴ «Νεολαία». — ΒΕΝ. ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Ἡ ἄσκησις τοῦ ἀθροίσματος 28 δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο γιὰ δημοσίευσι θὰ ἀπερρίπτετο, ἐπειδὴ εἶναι γραμμένη στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — Μ. ΑΝΤΩΝΟΓΙΑΝΝΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Ἀπορρίπτεται, γιατὶ αἱ λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας ἔχουν ἐλάχιστα σημεῖα διασταυρώσεως. — Α. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ (;) Ὑπογράφετε μὲ τζίφραν δυσανάγνωστον, γράφετε ἀπ' τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ καὶ στέλλετε ἕνα σταυρόλεξο ποὺ περιλαμβάνει ἕξη σταυρολεξάκια, τῶν ὁποίων τὰ τρία ἀποτελοῦνται ἀπὸ μίαν μονοσύλλαβον λέξιν, οὐδαμοῦ διασταυρουμένην. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ἐλπίζομεν νὰ πεισθῆτε ὅτι δικαίως ἀπορρίπτομεν τὸ σταυρόλεξόν σας. — Β. Γ. ΔΙΑΚΟΝ, Ἀρτοτίναν. Καλό, ἀλλὰ μὲ πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια τὸ σταυρόλεξό σας καὶ μὲ ἀνεπαρκεῖς διασταυρώσεις. — Θ. Ι. ΜΠΕΝΟΝ, Μελιγαλᾶ. Δὲν εἶναι κακὴ ἡ ἀκροστιχίς σας, ἀλλὰ ἔχει δύσκολες λέξεις. Ἁπλούστερα πράγματα ἄλλη φορά. — Α. Γ. ΦΟΡΤΟΥΝΑΝ, ἐνταῦθα. Δὲν παρουσιάζουν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον αἱ ἀσκήσεις σας, μερικὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες εἶναι ἄλλως τε γνωστές. — Μ. Γ. ΛΑΙΜΟΝ, Χίον. Γιατὶ χωρίζετε καὶ σεῖς τὸ σταυρόλεξό σας σὲ ἄλλα μικρότερα; Ἀπορρίπτεται. — Μ. ΚΟΥΡΠΑ, Χίον. Ἀπ' τὶς ἀσκήσεις δημοσιεύονται μερικές. Τὸ σταυρόλεξό σας δὲν εἶναι ἄρτιο. — Κ. ΜΗΛΙΑΡΕΣΗΝ, Λάρισαν. Κρῖμα στὸν κόπο σας! Γιατὶ βάζετε δύσκολες λέξεις στὰ σταυρόλεξά σας; Καὶ τὰ ἄλλα δὲν εἶναι κατάλληλα γιὰ δημοσίευσι. — Χ. Α. ΕΡΜΟΝ, Λαμίαν. Στὰ σταυρόλεξα τὰ μαῦρα τετραγωνίδια πρέπει νὰ εἶναι σκορπιστά, πρᾶγμα ποὺ δὲν γίνεται μὲ τὰ δικά σας.

ΠΡΕΣΠΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1205)

διάφορες ἐπήρειες τοῦ καιροῦ, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἐξαφανίζονται. Δίπλα ἀπ' αὐτὸν τὸν μεγαλόπρεπο ναό, ποὺ βρίσκεται σὲ τόση θλιβερὴ ἀντίθεσι μὲ τὸ σημερινό του περιβάλλον, ὑπάρχει ἕνα μικρὸ μονίδριο ἐγκαταλελειμμένο.

Καὶ εἰς τὰ δύο ἄλλα νησάκια τῆς μεγάλης Πρέσπας — ποὺ συγκοινωνεῖ μὲ τὴ μικρὴ καὶ χάνεται μέσα στὸν ὁρίζοντα — εἰς τὸ νησάκι τοῦ Ἁγ. Πέτρου καὶ τὸ νησάκι τοῦ Ἁγ. Παύλου ποὺ ἀνῆκαν ἄλλοτε καὶ τὰ δυὸ στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ παραχωρήθηκαν τὸ μὲν ἕνα ὡς δῶρο τοῦ Βασιλέως Πέτρου στὴ Σερβία, τὸ δὲ ἄλλο μαζὶ μὲ τὰ 14 χωριὰ στὴν Ἀλβανία, ὑπάρχουν ὡραῖοι κατάγραφοι ναΐσκοι, κτίσματα τῆς Σερβικῆς κατοχῆς τῆς Πρέσπας κατὰ τὸν ΙΔ΄ αἰῶνα καὶ εἰδικῶς τῶν χρόνων τοῦ Στεφάνου Δουσάν, ὅπως συνάγεται ἀπὸ τὸ σχετικὸ χρυσόβουλλο καὶ εἰς ἐπιγραφὲς τῶν εἰκόνων τῶν ἱδρυτῶν του, οἱ ὁποῖες διασώζονται ἀκόμη δεξιὰ τῆς εἰσόδου: «ὁ πανευγενέστατος Καῖσαρ Νοβάκος καὶ ἡ τρισευγενεστάτη Καισάρισσα Νοβάκου — ἡ πανευγενεστάτη κυρὰ Καλὴ καὶ ὁ πανευγενέστατος Ἀμιράλης τέκνα τοῦ Νοβάκου».

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀξιολογώτατα Βυζαντινὰ μνημεῖα καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀσκητήρια, ναΐδρια καὶ προσκυνητάρια βρίσκονται κατασπασμένα γύρω στὶς ὄχτες τῆς μικρῆς καὶ τῆς μεγάλης λίμνης, ποὺ μαρτυροῦν τὴν ἀκμὴ τῆς περιοχῆς αὐτῆς, ὄχι μόνο τὴ Βυζαντινὴ ἀλλὰ καὶ τὴ μεταβυζαντινὴ ἐποχὴ καὶ ποὺ μονάχα κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας κατέπεσε.

Στ. Δούκας

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

